

Winter's Edge

Contents

Winter's Edge	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	7
3. Chương 3	11
4. Chương 4	18
5. Chương 5	23
6. Chương 6	28
7. Chương 7	34
8. Chương 8	41
9. Chương 9	47
10. Chương 10	52
11. Chương 11	56
12. Chương 12	61
13. Chương 13	66
14. Chương 14	71
15. Chương 15	75
16. Chương 16	80
17. Chương 17	84
18. Chương 18	86
19. Chương 19	90

Winter's Edge

Giới thiệu

Truyện Winter's Edge, chuyện nói về một cô bé bị một người khác hãm hại đập vào đầu và bất tỉnh n

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/winters-edge>

1. Chương 1

Căn phòng vô cùng yên tĩnh và ấm áp. Lẽ ra điều đó làm cô an tâm, nhưng lại gây tác dụng ngược. Cô vật lộn để ra khỏi giấc ngủ vây kín, những cảm giác hoảng loạn quá ư quen thuộc đang đập loạn xạ quanh cô như hàng ngàn đôi cánh đen ngòm. Cô mở mắt và đập vào mắt cô là màu trắng vô trùng của phòng bệnh, và cô không nhớ gì cả. Trừ một điều là cô đang sợ hãi.

Trong trạng thái bất động cô bắt đầu xem xét tình hình một cách chậm chạp. Đầu cô ong ong như búa nện, cô đưa một bàn tay sờ thử, và thấy phần da đầu nhói lên dưới đám tóc nặng một cách đáng ngạc nhiên. Rút bàn tay run rẩy về, cô quan sát nó thật kỹ. Nom nó không xa lạ cũng chẳng quen thuộc, một bàn tay rám nắng khỏe mạnh với những ngón tay dài, móng tay cắt ngắn và không mang nhẫn. Nổi hốt hoảng của cô càng dâng cao.

“Cuối cùng cô cũng tỉnh rồi.” Một giọng nói cắt ngang những suy nghĩ hỗn loạn của cô, đôi mắt cô bắt gặp đôi mắt ấm áp thân thiện của một cô y tá trẻ. “Tôi nghĩ cô sẽ ngủ mãi mãi sau khi chúng tôi tiêm mũi cuối cùng cho cô. Tinh thần cô bị chấn động khá nhiều.”

Cô ta tiến lại gần hơn, đôi mắt sau cặp kính gọng kim loại ánh lên tia tò mò vui vẻ. “Cô cảm thấy thế nào, cưng?”

Cô ghét bị gọi là cưng. Cô nhớ được chi tiết nhỏ nhoi đó. “Tôi đang ở đâu?” Cuối cùng cô hỏi bằng chất giọng khàn khàn yếu đến sững sốt. Cô không dám hỏi câu quan trọng hơn – tôi là ai?

“Trung tâm y tế Riverview,” cô y tá đáp, nhìn cô chăm chú. “Có chuyện gì không?”

“Tôi ở đây bao lâu rồi?”

“Hai tuần, cô không nhớ à?”

Cô thờ dãn lắc đầu, cảm giác ong ong trong đầu tăng lên. “Không nhớ gì hết.”

Cô y tá chất lưỡi với vẻ cảm thông chuyên nghiệp, đôi mắt nâu nhú lại. “Hãy hít sâu và cố thư giãn. Cô đã rơi vào tình trạng hôn mê sâu trước đó – mong rằng chuyện này không kéo dài quá lâu. Nó thường kéo theo một cơn chấn động tồi tệ như cô vừa gặp phải. Lần này cô có nhớ được chút gì không?” Cô ta tò mò hỏi, ghi mấy chữ lên tờ biểu đồ trên đôi tay hoạt bát.

“Không. Những cơn mê man thế này thường kéo dài bao lâu?” Cô nắm chặt hai bàn tay lạ lẫm vào nhau cố giấu sự run rẩy.

Cô y tá nhún vai. “Chúng đến rồi đi. Cùng lắm là vài tiếng đồng hồ. Một lần kỷ lục lên đến mấy ngày. Cô cứ nằm xuống nghỉ ngơi và tôi sẽ gọi bác sĩ đến để trả lời bất cứ câu hỏi nào cô có thể đặt ra. Điều này thật đáng tiếc – họ định cho cô về hôm nay nếu như Trung úy Ryker thấy không có vấn đề gì.”

“Trung úy Ryker?” Cô lặp lại. “Anh ta ở bên quân đội à?” Một câu hỏi ngu ngốc và cô cũng biết thế. Có thể cô chẳng có ký ức nào cụ thể, nhưng cô biết mình đang gặp rắc rối lớn.

“Anh ta là cảnh sát. Cô đã quên mình đến đây bằng cách nào đúng không?” Cô ta cúi người đo mạch đập của cô.

Người phụ nữ trên giường gật đầu khổ sở.

Cô y tá lưỡng lự, liếc ra cửa như tìm cứu tinh. “Cô đã bị một tai nạn xe hơi nghiêm trọng, cô Winters.”

Cái tên chẳng gợi lên trong cô điều gì. Cô nhìn xuống hai tay, không có nhẫn. Không có dấu vết chứng tỏ gần đây nó mới bị tháo ra. “Nghiêm trọng tới mức nào?” Cô gắng giữ giọng bình tĩnh đủ mức.

Một lần nữa cô y tá do dự. “Người đi cùng xe với cô đã thiệt mạng, còn cô bị chấn động mạnh và sây sát nặng. Cô đã hôn mê nhiều ngày, nhưng sau đó hồi phục khá nhanh. Trừ chứng mất trí nhớ gián đoạn.”

“Vậy vị trung úy Ryker kia phải làm gì với toàn bộ chuyện này? Tôi có phạm tội không? Có câu hỏi nào về sự sơ suất không?”

Cô y tá mãi sắp lại chồng gối. “Cô đã từ chối cho chúng tôi biết tên người đàn ông đi cùng cô. Cái đó cộng với ba trăm năm mươi nghìn đô tiền mặt được tìm thấy trong va li trên xe đã đẩy lên rất nhiều câu hỏi. Những câu hỏi cô không chịu trả lời.” Cô buông cổ tay xuống ga giường hồ bột trắng tinh. “Chỉ cần cô hợp tác và trả lời các câu hỏi của cảnh sát, tôi chắc chắn họ sẽ cho cô về nhà và cô sẽ từng bước khôi phục trí nhớ. Đôi khi chỉ mất một thời gian ngắn.”

Cô thất thần nhìn cô ta. “Mong sao được như vậy. Tôi chỉ mong sao được như vậy.”

Cô ta chất chất lưỡi an ủi, vỗ nhẹ tay cô trấn an. “Hãy cố đừng lo lắng quá. Để tôi đi tìm bác sĩ Hobson. Trong lúc đó cô cứ nằm nghỉ và nghĩ về chồng mình.”

“Chồng tôi?”

“Cô không định bảo là cô không nhớ cả anh ta đấy chứ?” Cô ta kinh ngạc hỏi. “Còn tôi ắt sẽ nói anh ta là người gần như không ai quên được.”

“Anh ta có...dễ chịu không?”

“Dễ chịu?” Cô ta cân nhắc ý ấy. “Không hiểu sao tôi không nghĩ thế. Có điều rõ ràng là hai vợ chồng cô không mấy khăng khít. Nhưng Chúa ơi, anh ta đẹp rưng rờ! Có cho kẻo tôi cũng không đổi anh ta đâu.”

“Sao cơ?”

“Chỉ là một kiểu nói ấy mà,” cô y tá vội khỏa lấp. “Để tôi đi tìm bác sĩ.”

Cô nằm xuống lớp ga trắng hồ bột, cổ kềm chặt cơn hoảng loạn đang càn quét qua người. Cô không biết một tí gì về lai lịch bản thân, và vài mẫu thông tin cô y tá mau miệng tiết lộ càng làm mọi thứ tệ hơn. Cái chết của một người đàn ông xa lạ? Một khoản tiền lớn? Một người chồng đẹp trai không ưa cô?

Tất cả hẳn là một cơn ác mộng gớm guốc. Lát nữa thôi cô sẽ tỉnh dậy trên giường mình ở ... trí óc mờ mẫm của cô chỉ đựng phải sự trống rỗng khiến cô kinh hoàng hơn cả ý nghĩ về người đàn ông thiệt mạng đã ngồi cạnh cô trong xe, những giọt lệ sợ hãi cay xè hai mắt cô. Nhưng mình chưa từng khóc cơ mà, cô nghĩ, chớp mắt ngăn những giọt lệ với một thoáng băn khoăn.

Cô chậm chạp lê mình ra khỏi giường, cảm giác rã rời trong cơ thể xa lạ và sự yếu ớt ở đôi chân khiến cô kinh ngạc. Cô đi qua nền nhà mát lạnh tới chiếc gương nhỏ phía trên bồn rửa mặt và quan sát mình thật kỹ. Nhìn lại cô từ trong gương là một người lạ hoắc.

Không, có lẽ không hoàn toàn xa lạ. Nó giống như nhìn vào bức ảnh một người họ hàng gần. Cô không biết người trong gương. Nhưng người đó có nét quen thuộc ngỡ ngợ.

Cô nghiên cứu những chỗ khác trên người. Mái tóc dài vàng óng như mật cần được gội đến nơi, cặp mắt xanh hơi xéch, cái mũi quá nhỏ và cái miệng quá rộng. Gò má cao và cái cằm bướng bỉnh hoàn thành nốt bức tranh. Thế nhưng cô không thấy lạ cũng chẳng thấy quen. Nom cô chỉ mới chớm hai mươi, trẻ hơn mức cô cảm nhận. Cô quay khỏi gương mặt non nớt ấy và lần bước về giường. Cô đã mất hơn hai mươi năm vào nơi nào đó. Hai mươi mấy năm, và một người chồng cô căm ghét.

“Cô đây rồi. Sáng nay có thấy mình mất chút nào không?” Cô chỉ có thể cho rằng quý ông trung niên trong chiếc áo blue trắng nhàu nhĩ chính là bác sĩ điều trị cho cô, nhưng cô nhìn ông ta với vẻ nghi ngờ và bất hợp tác rành rành. “Tôi không nghĩ cô nên rời giường vội,” ông ta tiếp tục.

Cô ngồi xuống một mé đệm, quan sát ông ta bằng thái độ ngờ vực dường như đã thành bản năng. “Tôi tưởng hôm nay tôi ra viện,” cô nói ngắn gọn. “Chắc chắn tôi phải đủ khả năng đi lại chứ?”

Ông ta nhượng một bên mày. “Y tá nói cô lại mất thêm một đoạn ký ức. Tôi đoán là cô quên rằng cô đã tin tưởng tôi chút ít.”

Cô nhìn ông ta chăm chăm. Nhìn ông ta giống David Letterman về già hơn một bác sĩ, cô vẫn vợ nghĩ. Rồi ý nghĩ ấy làm cô sững người – làm sao cô biết David Letterman trông ra sao, khi đến diện mạo mình cô còn chẳng biết?

“Lần này mất chừng nào?” Ông ta hỏi.

“Tất cả,” cô ngao ngán đáp. “Tôi không biết mình là ai.”

Viên bác sĩ cau mày. “Chúng quên thường không như thế. Lẽ ra phải có vài mảnh ký ức, một ít dấu hiệu mờ nhạt. Mặc dù cô bị mất trí nhớ gián đoạn, nhưng không nặng đến mức này. Não cô không bị chèn ép, không có triệu chứng tổn thương ngoài chấn động thần kinh, có lẽ phải chụp CT lần nữa để xem lại.”

“Không!” Cô phản đối. “Không tiêm chọc gì nữa. Tôi chỉ muốn có vài câu trả lời.”

“Cô có chắc mình không muốn về nhà với chồng không?” ông ta hỏi sắc bén.

“Tất nhiên tôi không muốn về nhà với một người chồng tôi thậm chí không nhớ nổi,” cô nói, cảm giác tức giận dâng lên trong người quen thuộc đến kì lạ. Hẳn là cái giận chiếm phần lớn thời gian của cô. “Ông có nghĩ như thế đủ khiến tôi sợ không dám nhớ lại không? Biết đâu tôi chỉ đang kiếm cớ để khỏi phải nhận dạng người đàn ông chết trong chiếc xe bị tôi phá hỏng.”

“Cô nhớ được điều đó?”

“Không. Y tá nói với tôi. Tôi chẳng nhớ gì hết.” Giọng cô hơi run rẩy – một dấu hiệu nữa của sự yếu đuối mà cô quyết liệt chống trả. Cô không thể để lộ dấu hiệu dễ bị tổn thương nào nữa. Cái đó chắc chắn ở sẵn trong máu cô.

Bác sĩ Hobson nhìn cô suy đoán. “Đã xảy ra chuyện gì với tính khí hung dữ của cô rồi?” ông ôn tồn hỏi. “Cô đã làm hai nhân viên rắn nhất tầng này phải khiếp vía đấy.”

“Tôi sợ,” giọng cô nhỏ xíu và nghiêng chặt. “Tôi đâu thể lúc nào cũng mạnh mẽ.”

“Tất nhiên là cô không thể,” ông dịu giọng. “Không ai muốn cô như thế trừ cô ra.”

“Ôi chao, tôi mong vậy lắm,” cô nói bằng giọng nghèn nghẹn.

Ông bác sĩ vỗ vỗ tay cô. “Cô làm được mà. Cô thấy mình sẵn sàng về nhà được chưa? Tôi thấy lo về khoảng trống mới này. Có khả năng nó sẽ qua nhanh như những đoạn ký ức kia, tuy nhiên tôi vẫn lo ngại.”

“Nếu cứ trì hoãn có lẽ tôi chẳng bao giờ quay về được,” cô lặng lẽ nói, cứng rắn trở lại.

“Càng sớm chấp nhận thì càng dễ dàng hơn cho tôi. Cô y tá nói những đợt mất trí nhớ này sẽ không kéo dài. Có thể tôi sẽ nhớ ra tất cả khi về đến nhà, bất kể nó ở đâu,” cô cố thêm sự hài hước vào nhưng nghe lên lại thấy mùi chua chát.

“Ở nông thôn, trong một khu trại ngựa nhỏ. Tôi cho là Bucks County. Chúng ta đang ở ngay bên kia sông thuộc New Jersey – chỉ mất hơn một giờ đồng hồ là cô về đến nhà. Tùy theo tình hình giao thông.” Ông lùi lại một bước, quan sát cô. “Có thể đó là quyết định sáng suốt,” ông bổ sung. “Mặc dù trí nhớ có vấn đề, cô vẫn hoàn toàn khỏe mạnh, và chúng tôi cố gắng cho bệnh nhân xuất viện ngay khi có thể. Các công ty bảo hiểm không thích thanh toán các hóa đơn chẳng kém gì phần đông chúng ta.”

Cô ráng mỉm cười trước nỗ lực tạo không khí vui vẻ của ông, nhưng thất bại thảm hại.

“Một quyết định sáng suốt,” cô hoài nghi lặp lại, chủ yếu là với chính mình.

Viên bác sĩ đi ra cửa. “Tôi đã dặn chồng cô rồi, nhưng vẫn nhắc lại với cô. Không uống đồ uống có cồn, không dùng thuốc ngủ, không làm việc gì quá sức trong thời gian dài. Cố đừng hút thuốc trở lại nếu cô tự chủ được – sớm muộn gì nó cũng sẽ giết cô.”

“Tôi hút thuốc sao?”

“Hai tuần qua thì không. Cũng may cô đã chấm dứt được, nên cô đừng có nhớ đến chúng nữa. Cứ bình tĩnh và cho bản thân thời gian để sửa chữa.”

“Vây...vây không còn chấn thương não nào chứ?” Cô lo lắng hỏi.

“Không,” ông ta nói, giọng chắc nịch. “Chúng tôi sẽ theo dõi một tuần. Nếu chúng quên còn tiếp diễn, hoặc cô bị chóng mặt nhiều lần, bất cứ triệu chứng gì sau đó, tôi muốn cô lập tức trở lại đây. Được chứ?”

Cô gượng nở nụ cười tươi nhất. “Tất nhiên rồi,” cô nói dối.

Ông ta lưỡng lự. “Vây cô có thể thay quần áo được rồi. Tôi sẽ cử y tá đến giúp cô. Quần áo của cô để trong tủ đằng sau cửa.”

Cô mặc quần áo thật nhanh, ngạc nhiên trước loại y phục mà người ta khăng khăng là của cô. Bộ vét bằng lụa thô, đôi giày cao gót kịch cỡm, ví da. Chúng là của cô – vậy mà cô không có một chút ấn tượng. Chúng mang cảm giác vừa thân quen vừa lạ lẫm, như thể chúng thuộc về một kiểu người khác, một người xa lạ có rất ít nét tương đồng với người phụ nữ trong gương.

Cô thắt chiếc khăn lụa vào cổ với vẻ thành thực thoải mái, thì đúng lúc cô y tá quay lại.

“Bên ngoài có lạnh không?” Cô hỏi bằng giọng hồ hững hờ tình.

Cô y tá nhún vai. “Như tiết trời cuối tháng ba thường khi thôi.” Đoạn nhìn cô hiểu kỳ. “Cô vẫn biết hiện giờ là cuối tháng ba phải không?”

Cô mỉm cười. “Tôi biết.” Rồi liếc nhìn lại hình ảnh mình. Cô là bà Winters, cao ráo, chân dài và ăn mặc chải chuốt, ngờ rằng có Chúa mới biết nguyên do, sắp đi gặp người chồng đẹp trai mà có vẻ cô không thích, vào một ngày cuối đông. Và cô sắp bỏ lại sau những người duy nhất cô biết trên đời.

“Cô biết đấy, mọi chuyện có thể còn tệ hơn nhiều,” cô y tá phá vỡ những ý nghĩ phiền muộn của cô.

“Cô bảo sao?”

“Cô có tiền, có sức khỏe, cho dù trí nhớ cô hơi rời rạc. Cho dù anh ta già hơn cô chút xíu, chồng cô nhất định là một trong những nhân vật đẹp đẽ nhất tôi từng thấy trong nhiều thế kỷ. Chỉ cần vài đêm với anh ta thôi sẽ làm đôi má cô hồng tươi trở lại.”

“Tôi tưởng cô bảo là vợ chồng tôi ghét nhau,” cô yếu ớt phản đối.

“À, đôi khi giữa ghét và yêu khó phân định lắm,” cô y tá đáp. “Có lẽ cô hãy dành thời gian trong mấy tuần tới đây xác định xem là bên nào.”

“Có lẽ. Tôi chỉ mong hóa ra nó là bên khả quan.” Cô không thể làm giọng mình nghe lạc quan quá mức.

“Nếu không phải, tôi sẽ cho cô địa chỉ và cô có thể chuyển chồng cô cho tôi,” cô ta cười không hề giữ ý.

Cuối cùng cô cũng thấy mình có thể mỉm cười. “Rất vui lòng.”

“Ôi suýt nữa thì quên. Trung úy Ryker muốn có vinh hạnh được gặp cô,” cô ta thốt lên, giọng đầy mỉa mai, cầm chiếc áo bệnh viện vừa bị thay ra rồi đi ra cửa. “Cô đừng để cho gã dọa nạt – gã chỉ sửa chứ không cần đầu. Bác sĩ Hobson đã bảo gã hãy nhẹ nhàng với cô, nhưng tôi chẳng mấy tin. Cứ không để gã bắt nạt cô là được.” Cô ta mỉm cười.

“Chúc cô may mắn.”

Rồi cô lại chỉ còn một mình, nhìn đắm đắm xuống nền nhà lát nhựa vinyl màu xanh sáng và tự hỏi mình đã phạm những tội ác ghê rợn nào.

Không có. Cô biết điều đó bằng một bản năng chắc chắn tiếp thêm sự an tâm cho cô. Rủi thay cô lại mất trí nhớ, không thể phản bác bất cứ lời buộc tội nào.

Có lẽ cô không bị nghi ngờ gì hết. Có lẽ cô chỉ bị hoang tưởng thôi. Cô ngó xuống bộ đồ thanh lịch và liên tưởng đến người chồng vắng mặt. Cách nào đó cô không nghĩ hoang tưởng là phần nổi cộm trong những khó khăn của cô.

Trung úy Ryker tỏ ra vui mừng được cho cô biết những khó khăn của cô là gì. Đó là một người đàn ông trung niên, tóc và mắt đều màu cát, và cung cách gay gắt gây cảm giác hơi căng thẳng. Không xấu xa như cô y tá miêu tả, nhưng cũng không phải người thân thiện. Cô ngồi đối diện anh ta trong chiếc ghế đơn và vắt chéo hai mắt cá chân với một vẻ khinh khỉnh tùy tiện dường như đã trở thành tự nhiên.

“Cô Winters, hôm nay chúng tôi sẽ thả cô về cho chồng cô chăm sóc – trái với ý kiến cá nhân sáng suốt hơn của tôi, xin nói thêm như vậy. Cô hẳn là nhớ đã thề rằng sẽ ở chỗ chồng cô cho đến khi vụ việc này được làm sáng tỏ.” Đôi mắt anh ta thoáng một nét khinh bỉ.

“Vụ việc nào?”

“Bác sĩ Hobson bảo cô bị mất trí nhớ tạm thời.” Anh ta tỏ vẻ hoài nghi. “Thật tiện cho cô quá. Tóm tắt gọn thế này, cô Winters, cô được tìm thấy trong một chiếc ô tô hư hại gần bờ biển Jersey cùng một người đàn ông đã chết trên ghế khách bên cạnh. Cuối cùng chúng tôi đã có danh tính ông ta, mà không cần nhờ đến cô. George Andrews. Cô đã bị choáng, do vụ tai nạn hay không thì chẳng ai biết được, và khám nghiệm tử thi cho thấy bạn đồng hành của cô đã bị siết cổ đến chết chứ không phải chết do các vết thương bị trong tai nạn. Giờ hiển nhiên là cô không đủ sức để siết cổ một người đàn ông có chiều cao và cân nặng như Andrews. Cũng hiển nhiên là, cô phải biết ai đã làm điều đó.”

“Ông nói thế là sao?” Cô lập tức phản đối. “Làm sao ông biết người đàn ông đó không đánh tôi bất tỉnh trước khi có người xuất hiện và siết cổ ông ta?”

“Hoàn toàn không có khả năng, cô Winters. Có nhiều dấu vết một cuộc vật lộn – những móng tay cô bị gãy và vậy máu, còn trên người Andrews không có vết máu nào cả.”

“Máu ư? Xét nghiệm DNA thì sao....?” Đầu đó sâu trong tâm thức cô bỗng xuất hiện câu hỏi này.

“Đó là máu cô, cô Winters,” anh ta uể oải nói. “Và cái xác không phải là vấn đề duy nhất của cô. Còn một câu hỏi nữa về ba trăm năm mươi nghìn đô tìm thấy trong chiếc va li trên xe cô. Dấu tay cô có mặt khắp nơi trên chỗ tiền ấy. Dấu tay của cô và Andrews.”

Giọng anh ta rắn đanh, khắc nghiệt và giận dữ. “Cô đã không chịu hợp tác với cảnh sát ngay phút đầu tiên tỉnh lại, không cho chúng tôi biết bất cứ điều gì, và vẫn như thế cho đến bây giờ. Chúng tôi biết một loạt biệt danh của bạn đồng hành của cô qua kiểm tra vân tay, nhưng dấu vết tắc lại ở đó. Chúng tôi biết hẳn là một tên tội phạm, cô Winters. Một tên trộm vặt chuyên đi tống tiền.” Anh ta lắc lắc đầu bức tức. “Có lẽ chồng cô có thể thuyết phục được cô làm điều danh dự.”

Và anh có thể cút xuống địa ngục cho rồi, cô thầm nghĩ, giữ nguyên sắc mặt bình thản.

“Tôi đã làm những gì cùng người đàn ông này? Chồng tôi lúc ấy ở đâu?”

“Tôi nghĩ cô trả lời câu hỏi đó tốt hơn chúng tôi nhiều, nếu như cô muốn. Tất cả những gì chúng tôi biết về các hoạt động của cô là cô đã rời bỏ chồng cách đây năm tuần, hai tuần trước cô xuất hiện trong chiếc ô tô hỏng. Phải chăng cô đã dối ý và cảm thấy muốn khai sáng cho chúng tôi?” Nom anh ta không mấy hy vọng.

Cô lắc đầu. “E rằng tôi không thể.” Bất chấp thái độ thù địch của con người này, bản thân cô cũng muốn biết câu trả lời giống như anh ta, và cô nặn ra một nụ cười nhả nhận. “Chỉ là tôi không nhớ nổi. Chỉ ít không phải bây giờ. Tôi cần có thời gian để hồi phục, hay ít nhất bác sĩ đã khẳng định với tôi như thế.”

Anh ta khịt mũi, sự khinh thường lộ liễu ra mặt. Chắc anh ta nghĩ cô là một kẻ hư hỏng phù phiếm, vậy mà cô không cảm thấy mình quá phù phiếm, ngoại trừ bộ đồ lụa trên người. Không biết cô có nó từ anh chồng đẹp trai, người cô đã chạy trốn? Hay từ người tình đã chết của mình?

“Chồng tôi đến đây chưa?” cô hỏi, thấy sợ cái giây phút phải gặp một người xa lạ có rất nhiều quyền kiểm soát cuộc sống của cô, người cô đã chạy trốn. Xem ra không còn cách nào tránh được nữa.

Nghe chừng không phải. “Anh ta không đến đâu,” Trung úy Ryker đáp cụt lủn. “Anh ta đã nhờ bạn đến đón cô. Tôi không cho rằng tình cảm của anh ta đối với cô vào thời điểm hiện giờ có chỗ cho sự rộng lượng.”

“Tôi cũng cho là không,” cô yếu ớt đồng ý, tuyệt vọng tự hỏi ngoài người chồng cô ghét ra, còn điều gì đang đợi cô khi cô về đến ngôi nhà không có trong trí nhớ của mình.

Ở đó có câu trả lời. Những câu trả lời cô cần, cái lí do cô chạy trốn.

Nhưng hơn cả những câu trả lời có thể đang đợi cô. Cô không hình dung được nơi ấy, hay con người ở đó. Tuy thế cô nhận ra những cảm giác thân thuộc xâm chiếm mình khi nghĩ đến giây phút trở về.

Khao khát.

Và sợ hãi.

2. Chương 2

Chiếc xe phóng trên con đường cao tốc đông nghẹt dài hun hút, khung cảnh mang màu nâu xám, chết chóc và ảm đạm. Đúng là thời điểm kinh khủng nhất trong năm, cô u sầu nghĩ. Vào mùa đông mọi thứ đều nhuốm màu tang tóc, mùa xuân vẫn còn nhòe nhơ nơi nào. Cô rầu rĩ tự hỏi mình đang đi đâu. Bucks County, họ bảo cô thế. Không hiểu sao nghe nó không thấy hứa hẹn.

“Xin lỗi, cảnh sát Stroup,” cô nghiêng người tới nói với đôi vai u trên ghế trước. “Chính xác thì chúng ta đi đâu?”

Anh ta ném lại một ánh mắt ngờ vực rồi quay lại con đường mờ sương phía trước. “Thôi đi cô Winters. Cô cũng như tôi thừa biết ta đang đi đâu. Tới Winter’s Edge, trang trại của chồng cô ở Belltown, Pennsylvania. Ở Bucks County, nơi cô đã sống bảy năm qua.

Cô tựa vào lưng ghế với cảm giác bất ổn toàn thân, một sự suy nhược mà cô không thích. Rồi lại ngồi phắt lên. “Tôi có biết anh không?” Đột ngột cô hỏi. Cô không có bất cứ cảm giác thân thiết nào lúc được giới thiệu với cái người to đùng sừng sĩa mà chồng cô phái đến, hình như là một cảnh sát địa phương.

“Chồng cô và tôi là bạn lâu năm,” anh ta đáp, nhưng trong giọng anh ta có một thái độ ngầm mà cô không thể định rõ. “Đáng lẽ chúng tôi vẫn có thể là bạn, nếu cô hiểu ý tôi. Nếu như cô không quá đồng cảm.”

Cô có thể đoán được ý anh ta, và cô run lên. “Sao anh ấy lại không đến đón tôi?” Cuối cùng cô cũng hỏi cái câu nung nấu mãi trong lòng. Không lí gì cô phải bận tâm điều đó – cô không nhớ anh ta, vậy vì sao anh ta lại có khả năng làm tổn thương cô? Nhưng đúng là như vậy. Có lẽ việc cô ghét anh ta chẳng có gì lạ.

“Tôi không nghĩ cậu ta muốn dính líu đến cô nhiều hơn mức bắt buộc,” Stroup đập lại, cái cổ bò mòng đỏ au vằn lên vì bức tức. “Tôi nợ cậu ta ba cái ơn, nên mới đề nghị gánh giúp cậu ta việc vặt này. Mặt khác tôi nghĩ có thể cô có chút ngạo mạn sau khi bị dính vào một vụ án mạng.”

Mắt cô gặp mắt anh ta trong kính chiếu hậu, và ý nghĩa trong chúng không thể nào lầm lẫn. Một đợt rung mình nữa quét qua cô.

“Tôi đang cảm thấy ngạo mạn hơn bao giờ hết,” cô nói cộc lốc, ngả người ra ghế. Đầu lại ong ong, và cô khao khát được ở một nơi hẻo lánh cách xa tất cả mọi người. Đó chính là thứ cô sẽ có nếu người ta chứng minh được cô có dính líu đến vụ sát hại George Andrews đầy bí ẩn. “Và lối cư xử của anh khó mà giống một người bạn của chồng tôi,” cô thêm vào một cách muộn màng.

Anh ta phá lên một tràng cười khô khốc xoi xít. “Đến giờ này cô nên nhận ra rằng chồng cô đã mặc xác cô làm gì và đánh bạn với những ai rồi chứ. Bảy lâu nay cô đã khẳng định điều đó mà.”

Cô ngoảnh mặt đi, cổ gặt khỏi tầm mắt hình ảnh anh ta trên ghế trước, gặt khỏi tai giọng nói của anh ta. Bất cứ cái gì bồi thêm cơn đau trong đầu cô. Rõ ràng Stroup tin cô có khả năng ngoại tình cũng như giết người. Cô tự hỏi mình đã làm những gì mà bị tất cả mọi người xa lánh. Nhất là người chồng điển trai của cô.

Cô cố hình dung ra anh. Già hơn cô, theo lời cô y tá. Cực kỳ điển trai. Cô phác ra hình ảnh một người hòa nhã, mỉm cười nhìn xuống cô, với đôi mắt đã mờ và cung cách như một ông bố. Tóc muối tiêu, lưng hơi còng. Nhưng bức chân dung triu mến ấy biến đổi gần như ngay tức khắc, và người đàn ông trong cái nhìn nội tâm của cô có mái tóc đen như màn đêm, cặp mắt xanh băng giá, nụ cười lạnh lùng chế nhạo không mang bất cứ hơi ấm nào.

Đôi bàn tay cô chột lạnh ngắt và toát mồ hôi, tim đập thình thịch dưới lần áo lụa, và những chiếc kẹp tóc đang đâm vào da đầu cô. Đôi mắt cô mở choàng nhìn trừng trừng ra khung cảnh nhờ nhờ một màu nâu xám. Cô sẽ không để bọn họ hủy hoại cô. Trước đây đã thế, và lần này cũng không ngoại lệ.

Ký ức thất lạc vụt qua trong trí cô như một dải sương, bay đi mất trước khi cô kịp tóm lấy. Là ai đã tìm cách hủy hoại cô? Và vì sao? Quá khứ cứ mãi chìm trong sự trống rỗng bướng bỉnh và đau đớn, độc có một hồi ức trên người để gài vào dây thần kinh của cô.

Mặt trời đang lặn dần khi họ đi vào một thị trấn nhỏ đã nhuộm màu thời gian nằm đâu đó phía bên kia ranh giới Pennsylvania. Không khí u ám buổi ban ngày đã phát triển thành biểu hiện rõ rệt của cơn mưa rào, cô ngấm vùng thôn quê im lìm lướt qua cửa sổ xe trong nỗi u sầu không hề thuyên giảm. Có trời mới biết cô sắp gặp mặt loại đàn ông nào. Họ bảo là chồng cô, nhưng làm sao cô biết có tin được họ hay không? Có thể đây hoàn toàn là một âm mưu – có thể người ta đang cố làm cho cô hoài nghi về thân thể của mình.

Giả như cô tin được điều đó. Cô thấy mệt đến tận xương, đầu đau nhức. Hơn bất cứ điều gì cô muốn dầm mình trong chiếc giường mềm mại ấm áp và ngủ một mạch nhiều giờ và nhiều ngày cho đến khi cơn ác mộng này qua đi. Nhưng cô sẽ ngủ một mình, hay với một người lạ thù địch thậm chí không đủ quan tâm để đón cô ở bệnh viện?

Mắt cô chợt cay cay, cô mở chiếc ví da đắt tiền tìm khăn giấy. Lớp vải lót của chiếc ví vẫn thoảng mùi thuốc lá, không nghi ngờ gì cô từng là người hút thuốc. Thứ mùi ấy khiến cô khó chịu.

Kẹp bên trong là hai chiếc khăn tay, bằng lanh và đắt tiền. Cái đầu tiên đơn giản và nam tính, và những chữ cái viết tắt, được thêu vô cùng cẩn thận trên một góc vải, là P.A.W.

Có nhiều vết màu cam nhạt vắt ngang nền lanh trắng, quá nhạt để là vết máu như cô đã nghi ngờ lúc đầu.

Nỗi hoảng loạn tràn ngập trong cô, quay cuồng và vô lý, cô dúm chiếc khăn trở lại ví, không còn lòng dạ để mở chiếc hộp Pandora (*) trên lòng nữa. Trên chiếc khăn còn lại là chữ M.A.W. Nếu Winters là họ của cô, thì tên cô hẳn là Mary hoặc Magdalene hoặc đại loại vậy. Dù vì sao hình ảnh của Mary Magdalene, một gái làng chơi nổi tiếng, lại xuất hiện trong tâm trí khi cô tìm kiếm một danh tính là điều cô không muốn nghĩ tới. Cô chỉ biết mình sẽ không để cho những người xa lạ thuyết phục cô rằng cô khác hẳn với con người thật của mình.

Thời tiết không muốn cải thiện. Cô run lên nhè nhẹ khi chiếc xe gấp ghềnh lăn bánh qua những rãnh nước sâu, ra khỏi đường cao tốc, rồi ngã lưng ra ghế, mắt nhắm chặt, tim đập dồn. Cô không muốn nhìn cái nơi anh ta sắp đưa cô đến. Cô muốn tự mình đi, và đối mặt với nó khi buộc phải làm vậy.

Một trạng thái biến đổi kỳ lạ ập đến dễ dàng. Cô không biết nó là hậu quả của chấn thương đầu, hay đủ các loại thuốc người ta kê cho cô, hay chỉ là căng thẳng và kiệt sức.

Nhưng khi nhắm mắt lại cô liền nhìn thấy người đó, qua một màn sương dày của giận dữ và ham muốn. Đôi mắt anh ta, xanh biếc lạnh lẽo, nhìn cô chằm chằm với vẻ chán chường và khinh miệt. Miệng anh ta, rộng, gợi cảm, mím lại thành một đường mỏng dính tức giận.

Cô muốn nhấc tay lên chạm vào anh ta. Để vuốt một lọn tóc đen nhánh khỏi gương mặt anh ta, xóa đi cái ánh nhìn dữ tợn chiếu vào cô. Chỉ cần cô có thể giải thích...

Nhưng cô biết đã quá muộn cho chuyện đó. Quá muộn cho cơ hội thứ hai, quá muộn cho sự thật. Cô lại buông xuôi, chìm vào bóng tối, vào sự quên lãng của một niềm hạnh phúc hỗn tạp.

Sự gấp ghềnh đột xuất của con đường khiến cô miễn cưỡng tỉnh táo lại, cô ngồi thẳng dậy, căn cứ vào sự nhồi lắc mà đoán chắc là họ đang đi qua một cây cầu gỗ. Cô nhìn ra ngoài cửa sổ nước mưa chảy thành dòng thấy những tòa nhà thấp kéo dài đang lướt qua. Một ngôi nhà cũ kiểu nông trại xây bằng đá hiện ra mờ mờ phía xa, ướt và găm guốc trong ánh đèn pha sáng chói xuyên qua cơn mưa ào ạt. Stroup đột ngột cho xe dừng lại, khiến cô ngã dúm dụi vào lưng ghế.

"Lẽ ra cô nên thắt dây an toàn, cô Winters," gã nở nụ cười gian ác. "Hay cô quên ngày nay chuyện đó đã thành luật?"

Thần kinh cô bị kích thích đến cực độ. "Vậy thì bắt tôi đi," cô vặc lại.

"Tôi không muốn thế chắc," Stroup đáp, và cô dám chắc là gã nói thật. "Có lẽ lần sau tôi sẽ có cơ hội. Trong thời gian đó, thì chúng ta ở đây. Mái nhà thân yêu, cô Winters." Gã nhào người qua ghế sau. "Nom khá vắng vẻ. Cô có muốn tôi đưa vào trong không?" Cái liếc mắt dâm dật trở lại bản mặt to bè của gã.

Cô nén cơn rùng mình ghê tởm. "Tôi không nghĩ thế, cảm ơn anh. Tôi có hành lý nào không?"

"Chuyện đó hai ta đều biết rõ như nhau," gã đáp gọn lỏn, ngã lưng ra ghế. Gã có mùi thuốc lá mốc và bia để từ hôm qua. "Cô được tìm thấy trong bộ đồ hiện cô đang mặc và không có dấu vết cho biết cô từ đâu ra.

Đảm bảo là chồng cô sẽ có hàng đồng quần áo khác dành sẵn cho cô. Cả hai người đều dư khả năng mà.”

Cô trừng trừng nhìn lại gương mặt gây sự của gã, cố gắng nghĩ ra câu gì đó có sức hủy diệt, câu gì đó làm gã nao núng giống như gã đã làm với cô. Trí óc mệt mỏi của cô giữ nguyên một màu trống rỗng. Cô có thể tàn nhẫn và cay độc, bằng một sự kiêu hãnh ương bướng cô biết điều đó. Chỉ ít cô không hoàn toàn nhu nhược. Nhưng lúc này cô quá mệt và căng thẳng để tìm ra từ.

”Cảm ơn,” cô lầm bầm một cách ngây ngốc, đưa tay mở cửa xe bước vào màn mưa như trút.

”Gặp lại cô sau,” gã nói vọng ra trước khi phóng xe đi và làm bùn nước bắn tung tóe lên người cô. Những lời cuối cùng của gã văng vẳng một cách khó chịu khi cô đứng chờ ra đó, và trong một thoáng cô cân nhắc việc bỏ chạy.

Nhưng cô biết chạy đi đâu? Suốt nhiều dặm xe đi qua không có lấy một ngôi nhà cũng chẳng gặp chiếc xe nào khác; cô đang ở một nơi hoang vu; và cơn mưa như những viên đá nhỏ đập vào da thịt cô. Người ta đã tìm ra cô trong lúc cô trốn chạy. Có lẽ đã đến lúc dừng chân. Đến lúc đối diện sự thật, cho dù nó có thể khó chịu đến đâu.

Cô đi về phía cửa sau ngôi nhà theo một bản năng mà cô không dừng lại để phân tích, đầu cô cúi gằm tránh mưa tạt. Vừa kéo chiếc vòng gỗ cửa cô vừa nép vào dưới mái hiên nhỏ hẹp. Không có ai trả lời.

Cô đập cửa tiếp, lần này to hơn. Một ngày dài căng thẳng, bộ quần áo ướt sũng và cơn đau ở đầu cùng hợp nhau lại khiến cô tức điên với số mệnh và tên chồng đã đẩy cô vào một tình cảnh khốn khổ. Cô giương mắt nhìn ra cảnh vật mờ mịt trong mưa, trôi lên một ao ước lao vào giữa cơn mưa buổi chiều muộn, không bao giờ bị ai nhắc đến nữa.

Nhưng sự nhát gan và lo lắng chiếm một phần quá lớn trong người cô, cô cay đắng nghĩ, và cảm thấy như một con ốc, cô quay lại đập cửa lần cuối cùng. ”Muốn đến đâu thì đến,” cô lầm bầm, khi đẩy cửa cửa ra và loạng choạng lách vào.

Mất một lúc cô mới định thần lại. Bên trong nhà ấm áp và tối, thoảng mùi dầu chanh và khói củi, và không có âm thanh nào ngoài tiếng tích tắc đều đều của chiếc đồng hồ quả lắc tô điểm cho tiền sảnh. Đôi giày cao gót của cô vừa ướt vừa trơn, cô bèn đá nó ra kèm theo tiếng thở phào nhẹ nhõm trước khi đi xuôi cái hành lang xa lạ trên đôi chân mang tất ẩm ướt. Cảm giác hoàn toàn lạ lẫm lẽ ra phải khiến cô bối rối. Họ đã bảo đây là nhà cô – cô không có lựa chọn nào ngoài tin lời họ. Hiện giờ tất cả những gì cô muốn là tìm một nơi ấm áp và gieo mình xuống.

Cô tìm được thiên đường của mình ở mãi cuối hành lang – một phòng khách ấm cúng với lửa reo tí tách trong lò sưởi bằng đá thô, tỏa ra từng làn hơi ấm khoan khoái. Không có bóng người, và lần đầu tiên cô nghĩ nên thông báo sự hiện diện của mình.

”Xin chào!” Cô lên tiếng, mới đầu còn nhỏ nhẹ. Rồi lấy can đảm, cô cao giọng hơn. ”Có ai ở nhà không?” Không tiếng trả lời, chỉ có tiếng lửa rít và nổ lép lép. Cô thở dài, gieo mình xuống một trong những chiếc ghế bành bọc đệm dày trước lò sưởi và đưa mắt nhìn xung quanh.

Cô chưa bao giờ ở nơi này, cô tự nhủ một cách ngờ vực. Nếu không, làm sao cô quên được nó, làm sao cô có thể rời bỏ nó? Ngay cả với mưa gió rít gào bên ngoài, chắc chắn đây là căn phòng đẹp nhất đời cô từng thấy. Các bức tường ốp gỗ sồi lâu năm và dịu mát, trần nhà thấp và mang một cảm giác bình yên, những giá sách xếp kín quanh phòng. Đồ đạc xung quanh cô là đồ cổ, một sự phối hợp tuyệt vời giữa cổ kính và tiện nghi cầu kỳ. Phía bên phải cô là một chiếc bàn cánh lật để một bát sứ Trung Hoa cắm đầy hoa tươi; bên kia phòng là chiếc tủ com mốt kiểu Chippendale khiến dạ dày cô thắt lại thêm muốn. Nhưng việc gì phải ghen tỵ chứ, cô bỗng nhận ra. Đây là nhà cô cơ mà.

Cô nhìn vô định vào ngọn lửa, mất hết ý thức về thời gian. Có thể đã năm phút, hoặc một giờ trôi qua, trước khi cô dần cảm thấy tình trạng ẩm ướt khó chịu của bản thân. Bộ váy lụa của cô đã đi tong, cả cơ thể cô vừa lạnh ướt vừa cứng đờ bất chấp hơi ấm của ngọn lửa. Rồi cô quyết định không thể cứ ngồi đây chờ ông chồng tưởng tượng của mình – cô phải đi tìm quần áo khô để thay.

Cô đi ra sảnh cầu thang, bật hết các bóng đèn để xua tan bóng chiều nhập nhoạng. Thật là một cảm giác kỳ quái, khi lang thang trong ngôi nhà mệnh mông, xa lạ nhưng lại thân thuộc này. Bất cứ lúc nào cô cũng

đề phòng có người lạ đột ngột ló ra từ một khung cửa khuất, tổ giác cô là kẻ mạo danh.

Nhưng không người nào xuất hiện. Cô trèo từng bước một lên cầu thang gỗ uốn lượn với những mặt bậc lát gỗ sồi rất đẹp được đánh bóng như gương. Lên tới đầu cầu thang cô hoang mang dừng lại. Dọc hành lang dài và hẹp có tới sáu hoặc bảy cánh cửa, và bản thân cái hành lang đột ngột rẽ ngang và đi xuống hai bậc nữa dẫn vào một khu vực khác. Cô không biết phòng mình là phòng nào.

Cô từ từ khám phá từng phòng, một cách ồn ào, để đánh động người nào có thể ở bên trong. Nhưng toàn bộ các căn phòng vắng tanh. Bốn căn phòng có vẻ có người ở, ba phòng còn lại rõ ràng là phòng dành cho khách.

Thật khó xác định phòng nào có thể là phòng của cô. Phòng đầu tiên có nhiều bộ quần áo khá giống bộ cô đang mặc; thanh lịch, đắt tiền, tinh tế và nom rất cứng nhắc. Thế nhưng chúng không phải kiểu mà người phụ nữ trẻ trong gương thực lòng muốn mặc, nhất là ở tuổi của cô.

Nhưng tủ đồ ở phòng ngủ kia còn khác xa hơn. Quần áo trong đấy thuộc về một bậc mệnh phụ không xác định được tuổi tác, cực kỳ cao sang, chau chuốt trong ăn mặc, mặc trang phục cỡ 24 dành cho người mập mạp.

Cô quay lại căn phòng ban đầu, không còn lựa chọn nào ngoài chấp nhận sự thật rằng mọi thứ đều ăn khớp với bức tranh kém hấp dẫn về bà Winters mà cô đang ghép lại. Trong khi những phòng ngủ khác chỉ trải những tấm thảm nhỏ hoa văn kiểu cổ đẹp trang nhã, thì phòng của cô mặt sàn bị nhấn chìm hoàn toàn trong lớp thảm trắng muốt.

Những căn phòng khác dùng đồ gỗ kiểu cổ duyên dáng, với mặt gỗ lên nước bóng loáng được giữ gìn cẩn thận. Thì phòng cô là một lô đồng bộ những đồ đạc đắt tiền hiện đại và xấu xí, tất cả đều bằng chrome và kính chọi nhau chan chát với những đường nét của một căn phòng cổ. Rèm và khăn trải giường bằng sa tanh, tất cả toát lên một sự sang trọng vô vị. Cô ngồi xuống trước chiếc bàn trang điểm và nhìn hình ảnh mình trong gương qua những chai nước hoa và kem nắp bạc xếp lô nhô. Một người nước da hơi rám nắng với những vết tàn nhang lấm tấm trên mũi sao có thể hợp với căn phòng này nhỉ? Không hiểu sao cô có một cảm giác bất an là điều đó đúng.

Cô đứng bật dậy, với dáng điệu cương quyết. Trước khi bắt đầu tìm hiểu chuyện gì đang diễn ra, cô cần tắm rửa cho sạch sẽ, thay quần áo khô. Lục trong mấy ngăn kéo chiếc tủ thanh nhã - một - cách xấu xí, cuối cùng cô tìm được một chiếc quần jeans lỗi mốt và bạc màu giữa đám đồ lộn xộn. Có một chiếc áo len cổ lọ ấm áp, và một chiếc áo thun bằng cotton bền chắc, nằm dưới đáy ngăn kéo, cô ôm tất cả chúng vào phòng tắm, rồi cởi bộ đồ trên người ném vào thùng rác. Không bao giờ cô mặc lại chúng - những thứ ấy biểu trưng cho cái ngày chắc chắn là tồi tệ nhất của đời cô. Nếu còn có thứ tồi tệ nào trong quá khứ bị đánh mất, thì cô không muốn nhớ đến.

Đến lúc đang gội đầu cô mới sực nhớ ra. Cô đã đi thẳng đến phòng tắm không chút lưỡng lự. Cô vốn biết sẵn nó nằm ở đâu.

Lòng run run, cô xả qua mái tóc và bước ra khỏi vòi sen, không thể chối bỏ thêm nữa việc mình đã từng ở đây. Không thể bám lấy tia hi vọng mong manh là người ta đã nhận lầm cô với ai khác. Cô vừa phá vỡ giả thuyết ấy bằng việc đi thẳng đến cái phòng tắm có hai màu trắng và hồng rất ăn nhập với cái gu kiểu cách của gian phòng ngủ.

Cô vội vã mặc quần áo trong không khí lạnh giá, lau khô mái tóc dài, rồi chụp vội một đôi tất ngắn bằng len thô trước khi chạy trở xuống gian phòng khách có ngọn lửa ấm cúng, xem ra là gian phòng duy nhất ấm áp trong ngôi nhà rộng lớn này. Hẳn là do những bức tường đá, cô nghĩ. Hoặc có thể chồng cô là người keo kiệt, hoặc có sức khỏe vô địch. Nhiệt độ quả có chút khắc nghiệt, nhưng mặt khác, quý cô của căn phòng ngủ toàn hồng với trắng kia cực kỳ được nuông chiều. Có lẽ con người cô ngày trước không sống nổi với nhiệt độ này, nhưng con người mới mà cô nhất định trở thành có thể tươi cười mà chịu đựng.

Khi cô nghe thấy tiếng sập cửa sau thì tóc cô đã gần như khô hẳn. Phải huy động hết sự tự chủ cô mới không nhảy dựng lên hoảng hốt, và cô buộc mình phải ở yên tại chỗ. Ông chồng già của cô đã không buồn lái xe đến bệnh viện đón cô. Ồ, chỉ ít anh ta có thể đi đến phòng khách. Cô thà chết chứ không chạy đến gặp anh ta.

Cô tựa vào lưng ghế, gắng trấn định trái tim đang đập như trống dồn vì sợ hãi. Cuộc sống của cô sắp thay đổi. Cô biết điều đó bằng một sự chắc chắn ảm đạm và tuyệt vọng. Cô nghe thấy một tiếng động ngoài cửa, và cô ngẩng lên, khoác lên mặt một vẻ bình tĩnh giả tạo.

(*) Trong thần thoại Hi Lạp đây là một chiếc hộp mà các vị thần trên đỉnh núi Olympus đã tặng cho nàng Pandora - người phụ nữ đầu tiên đến thế giới loài người. Nàng Pandora đã được các vị thần dặn kĩ rằng không được mở chiếc hộp đó ra. Nhưng với sự tò mò của mình, Pandora đã mở chiếc hộp ra và tất cả những gì trong chiếc hộp kì bí đó đã khiến cho tất cả những điều bất hạnh tràn ngập khắp thế gian: thiên tai, bệnh tật, chiến tranh... và chiếc hộp chỉ còn sót lại một chút “hy vọng” mang tên Pandora cho loài người để có thể tiếp tục sống.

3. Chương 3

Thứ cô chuẩn bị tinh thần đối phó hóa ra không phải người, chẳng phải đồ vật. Một con thú khổng lồ đen thui thông thả bước vào phòng. Nó giương đôi mắt to và buồn bã ngó cô, và từ đáy sâu ký ức cô gọi lên một cái tên. Nó là một con chó giống Newfoundland, to lớn và thân thiện. Song ánh mắt nó nhìn cô có một chút đề phòng.

”Chào cậu bé,” cô dịu dàng nói, chìa một bàn tay ra cho nó đánh hơi. Nó nặng nề nhích tới, đôi mắt đen tỏ ra nghi ngờ, và với vẻ cảnh giác cao độ nó để cho cô vỗ lên cái đầu to như đầu sư tử của mình, thể hiện hết cỡ lòng kính trọng với cô qua một cú liếm bằng cái lưỡi to thè lè.

”Cô về rồi đấy.” Một giọng nói the thé, ngọt xớt và không thân thiện từ ngoài cửa vọng vào, làm cô giật bắn với vẻ tội lỗi. Trong cái ánh tranh sáng tranh tối ở khung cửa người đó chỉ là một bóng đen không rõ nét, và trí nhớ cô chẳng hề vang lên tiếng chuông nhắc nhở. Một người đàn ông có tuổi. Ông ta chỉ có thể là chồng cô.

Cô không nghĩ ra điều gì để nói với ông ta, nên đành im lặng. Ông ta di chuyển vào phòng, vóc dáng phục phịch hơi lão đảo, cái cằm tụt hung hăng chìa về phía trước. Ông ta đứng tuổi và ỉ ạch, với vài lọn tóc màu cam chải rất mượt trên lớp da đầu hồng hào bóng lưỡng, miệng ông ta mang một vẻ hờn dỗi ảm ức. Cô y tá rõ ràng có một khiếu hài hước kỳ cục khi cho rằng người đàn ông này đẹp trai.

Đôi mắt ông ta nhỏ và sắc bén sáng lên trên gương mặt múp míp đỏ lựng, như thể chúng nhìn xuyên qua được toàn bộ những lớp ngụy tạo của cô. Cô không ngụy tạo gì hết, cô những muốn bật khóc. Nhưng cô chưa khóc bao giờ, cô thầm nghĩ, lặng lẽ nhìn trả ông ta.

”Hành vi mới này là thế nào, hả Molly?” ông ta hỏi, uể oải ườn mình ra một trong những chiếc ghế bành êm ái thoải mái với bộ dạng mà rõ ràng ông ta coi là duyên dáng một cách biếng nhác. Cô ngoan cố hy vọng rằng cái ghế vẫn còn ướm do cô ngồi hồi nãy. ”Cô thôn nữ này nom không giống kiểu của cô thì phải? Cô luôn hợp với Neiman Marcus hơn Eddie Bauer (*). Có lẽ cô đang hy vọng xoa dịu Patrick bằng bộ dạng ngoan ngoãn mới được khai phá của mình. Chẳng lừa được ai đâu cô bé, tôi xin đảm bảo.” Có một vẻ hiểm độc lẫn khuất trong giọng nói líu nhíu của ông ta, cộng với sự thận trọng khác thường, một sự cảnh giác nằm ngay bên dưới bề ngoài ngà ngà say.

Cô dịch lại gần lò sưởi, né xa ông ta. ”Patrick?” cô ngơ ngác hỏi. Ra tên cô là Molly. Không tệ. Chí ít cũng tốt hơn Mary Magdalene.

”Ồ thôi đi. Đừng giận mặt bạn già Willy của cô. Chẳng phải tôi luôn đứng về phía cô sao?”

Bằng vào ánh mắt của ông ta cô nghi ngờ điều đó. ”Patrick là ai?” Molly khẳng khẳng hỏi lại.

Willy cười giả lả. ”Sao cô không vào bếp tìm hiểu xem?” Ông ta tử tế khuyên. ”Tôi dám chắc cậu ta rất nóng lòng gặp cô sau năm tuần vắng mặt.”

Molly đứng dậy, một cách miễn cưỡng, và quay người đi ra hành lang, giữ một khoảng cách an toàn ngoài tầm với của bạn già Willy. Nom ông ta giống hệt người gian xảo thế nào đó. Con chó theo sau cô, hiển nhiên thích bầu bạn với cô hơn Willy. Chó nhận thức sáng suốt hơn người, cô thầm nghĩ.

Cô tìm được gian bếp sau khi đi nhầm một lần duy nhất vào phòng chứa quần áo. Căn bếp rất lớn và tối, cô giơ tay bật đèn. Và rồi nhận ra mặc dù cô không biết bếp nằm ở đâu, cô vẫn tìm thấy công tắc đèn mà không chút phân vân.

Anh ta vừa mới bước vào cửa, đứng đó nhìn cô, từ anh ta tỏa ra một cơn giận lạnh lùng tàn nhẫn. Con chó đánh hơi được điều gì đó trong không khí, nó kêu ư ử và chạy lại gần Molly, suýt nữa xô ngã cô. Cô ngược nhìn người đàn ông qua chiều rộng gian phòng, và cảm thấy những cảm xúc quen thuộc – lạ lẫm chạy khắp người. Khao khát. Và sợ hãi.

Đó là người đàn ông trong những giấc mơ của cô, trong những chớp lóe của ký ức. Giờ cô có thể nhìn rõ anh ta, không có màn sương của thời gian che phủ, và cô không chắc là mình thích những gì nhìn thấy.

Anh ta khá điển trai, bất chấp vẻ mặt thiếu thân thiện. Anh ta mặc quần jeans bạc phách, áo len dài tay cũ đã rách vài chỗ. Đôi mắt xanh lam khắc nghiệt. Miệng mím chặt giận dữ. Mái tóc đen dài của anh ta được buộc túm sau gáy, những hạt mưa lấp lánh còn bám trên tóc. Trông anh ta khoảng tầm ba mươi tuổi, trẻ hơn mười tuổi so với mức cô đã dự đoán, và anh ta nhìn cô chằm chằm qua đôi mắt lạnh lẽo, một người đàn ông điển trai và đầy tức giận. Bất kể sắc thái thù địch của anh ta, trong cô có một sợi dây nào đó khẽ rung lên, một mối xúc động mà cô biết mình không cảm thấy với nhiều người đàn ông.

Cô biết anh ta nhất định là ai. Nhưng cô chưa sẵn sàng chấp nhận sự thật bất an ấy.

"Cô về rồi đấy," anh ta lặp lại đúng câu nói của Willy. "Tôi chưa từng nghĩ vợ mình còn quan tâm đem vinh dự cho cái đồng đá già nua khốn khổ này – giờ cô gọi nó là gì?"

"Vợ anh?" Molly yếu ớt lặp lại. Chữ ấy vừa được thốt ra – không cách nào cô có thể né tránh nó nữa.

"Vợ tôi," anh ta nói, giọng anh ta giống như băng, cứng và lạnh buốt. Anh ta tiến lại gần cô với một vẻ phong nhã hoàn toàn tự nhiên không hiểu sao vừa có vẻ quý quyết lại vừa phấp phồng. "Tôi cho rằng cô đã không gây phiền phức cho tôi và nhanh chóng li dị trong thời gian cô...đi nghỉ."

Lúc này anh ta đã ở khá gần cô, sừng sững trước mặt cô, và cô phải ghì chặt nỗi hốt hoảng bất thần trào lên. Cô sợ người đàn ông này, và không thể nhớ là tại sao. "Tôi...tôi không biết," cô nói, nhất quyết không lùi bước.

Cặp lông mày đen của anh ta nhướng lên nghi ngờ, đem lại cho gương mặt điển trai lạnh lùng một vẻ thô ráp. "Không," anh ta cộc lốc. "Cô ắt sẽ gửi giấy ly hôn cho tôi nhanh hết mức có thể. Chắc cô sẽ phải chờ mòn gối ở đây cho đến khi chúng ta có thể làm điều gì đó để chấm dứt cái trò hề lố bịch này của cuộc hôn nhân." Mắt anh ta quét qua người cô một cách khinh khỉnh. "Sao cô không mặc mấy thứ quần áo kia?"

"Tôi...tôi lạnh." Cô chật vật ngăn hàm răng không đánh đàn, biết rõ sự run rẩy của mình do lo lắng gây ra chẳng kém gì nguyên nhân trời lạnh. Người đàn ông trước mặt cô, người chồng yêu quý của cô, đang dọa cô chết khiếp. Và ý nghĩ đó làm cô tức giận.

"Lúc nào cô chả thế," anh ta chế nhạo, và cái nghĩa kép trong đó không lẫn đi đâu được. "Sao cô không bật máy điều nhiệt lên?"

"Tôi không biết nó nằm ở đâu."

Đôi mắt xanh hiện lên vẻ ngờ vực. "Cô đã sống ở nhà này bảy năm, Molly thân mến. Lẽ ra bây giờ cô phải biết nó nằm ở đâu chứ."

"Bảy năm?" Cô lặp lại, choáng váng. "Chúng ta kết hôn lâu như vậy kia à?" Cô không ngậm miệng kịp. Trông cô đâu đủ già để lấy chồng lâu như thế, thế nhưng, với những lọ kem và thuốc chất đầy trong căn phòng trên gác kia, có thể chỉ là cô rất biết cách giữ gìn tuổi xuân.

Mắt anh ta nheo lại ngạc nhiên trong một thoáng. "Phải rồi, tôi quên cô đang diễn trò mất trí nhớ. Không, chúng ta chưa lấy nhau được bảy năm. Nếu có thì tôi đã giết chết cô từ lâu. Tính đến hôm nay thì chúng ta mới kết hôn được mười tháng."

"Vậy sao tôi lại sống ở đây?"

"Cô cũng biết rõ như tôi," anh ta cộc cằn, đi ra xa cô như thể không chịu được sự gần gũi đó. "Bố tôi đã nhận nuôi cô khi cô mười sáu tuổi. Ông thường có thói quen vớt những người họ hàng bơ vợ như cô và Willy. Ông thấy đứa con độc nhất của mình là một cái gai lớn. Tôi chưa bao giờ làm theo ý ông, nên ông buộc phải tìm đến những người ông có thể điều khiển."

"Chúng ta là họ hàng ư?" Cô không chắc chuyện đó làm cho toàn bộ tình hình sáng sủa thêm chút nào.

"Chúng ta là anh em họ đời thứ năm, đại loại thế." Anh ta chuyển chủ đề. "Nghe này, tối nay tôi thực sự không có hứng thú đùa giỡn với cô, Molly. Hôm nay bà Morse xin nghỉ nên tôi phải nấu bữa tối. Sao cô không quay lại phòng khách cho đến lúc cơm nước sẵn sàng? Chuyện phiếm với Willy ấy – tôi đảm bảo là cô sẽ thích."

Đấy chính là điều cuối cùng cô muốn làm. Cô hít sâu, quyết định rằng một nỗ lực tỏ ra thân ái có thể không phải là ý tồi. "Anh không muốn có người phụ giúp nấu ăn sao?" Cô ngập ngừng đề nghị.

Anh ta nhìn cô chằm chằm về kinh ngạc. "Cô vốn ghét nấu ăn," anh ta đáp thẳng thừng. "Giờ thì ra khỏi đây và để tôi yên."

Cô hết cách cãi lời anh ta. Bởi cô chỉ biết mình có thể là đầu bếp tệ nhất trên thế giới, nên cô đành lẳng lặng đi ra. Phải có một lí do đằng sau sự thù địch gay gắt của anh ta, cũng như phải có một lí do cho việc cô sợ anh ta. Nhìn anh ta không giống đang ở trong tâm trạng muốn trả lời các câu hỏi của cô, còn cô không ở trong tâm trạng muốn hỏi.

Con chó giống Newfoundland theo gót cô trở vào phòng khách ấm cúng, bỏ mặc ông chủ lầm lì của nó. Cô nhẹ người thấy Willy đã đi khỏi, và cô ngồi luôn xuống sàn nhà trước lò sưởi với con chó to lớn phủ phục bên cạnh. Đầu óc cô quay cuồng. Không có chỗ nào cho cô một sự gợi nhớ, một cảm giác thân quen. Chưa kể đến cảm giác được chào đón. Cô gần như ao ước mình đừng có hai khoảnh khắc rảnh rỗi kia, lúc cô tìm thấy phòng tắm và công tắc đèn mà chẳng cần vất óc. Có vẻ niềm hi vọng rằng tất cả mọi người đã nhầm lẫn, rằng cô không có quan hệ với người đàn ông cục cằn trong bếp, với cái lão Willy đều cẳng nọ là một hi vọng hão huyền.

Cô tựa lưng vào chiếc ghế và thở dài. Chỉ ít cô cũng thấy vui vẻ trong căn phòng này. Cô là Molly Winters, tầm hai mươi ba tuổi. Cô thở dài lần nữa, con chó liền xích lại, dụi cái đầu to tướng vào dưới bàn tay không phản đối của cô. Không có nhần, cô lơ đãng nhận ra, nhắm mắt lại.

Giá như cô có thể thư giãn, để mọi thứ diễn ra theo tự nhiên. Nhưng cô không thể. Khắp nơi là nguy hiểm rình rập. Bệnh đa nghi, một lần nữa cô nghĩ, cổ đẩy nỗi sợ hãi đang cào xé cô ra. Nhưng nó bám chặt lấy cô bằng những móng vuốt chắc chắn.

Cô không biết nhiều về cuộc sống của mình, nhưng cô biết một điều. Cô thực sự đang gặp nguy hiểm.

Và cô cần những câu trả lời. Thật nhanh.

Chắc hẳn cô đã ngủ lơ mơ. Điều tiếp theo cô biết là cô đang được gọi ra ăn tối, và cô giật mình choàng tỉnh, mất phương hướng, đột nhiên hoảng loạn. Khi đã tỉnh táo hoàn toàn cô cũng chẳng thấy khác hơn là bao, từ vị trí co quắp trên sàn nhà cô đứng lên, vội vàng đi xuống bếp. Người chồng xa lạ của cô trừng mắt nhìn cô từ chỗ bàn bếp nơi anh ta ngồi. Anh ta ra hiệu về chiếc ghế phía đối diện và đĩa thịt bò bít tết kém hấp dẫn bị quá lửa.

"Willy đã vào thị trấn ăn tối," anh ta thông báo ngắn gọn, cắt nghiêng miếng bít tết chín dai ngoách của mình. Cô gầy gầy chỗ khoai tây nghiền lớn nhón, biết ngay mùi vị như rơm của nó, và cô gần như lẩm bẩm rằng cô không hề đổ lỗi cho anh ta. Món rau nhạt nhẽo không phân biệt được mùi vị, người cùng bàn thì mặt mũi hằm hằm, và cô bắt mình phải ăn. Nếu đây là quan điểm nấu nướng của Patrick, rõ ràng cô sẽ phải khắc phục trình độ bếp núc yếu kém của mình. Có lẽ cô không phải một đầu bếp vô tư như anh ta tưởng.

Sự im lặng căng thẳng mỗi lúc một tăng, trong lúc anh ta ăn và cô ngồi nhìn. Ăn xong anh ta đứng dậy, rót cho mình một tách cà phê từ chiếc ấm đặt trên mặt lò sưởi trước khi lững lờ đi ra khỏi phòng. Cô trầm ngâm nhìn theo dáng người cao lớn rần rở của anh ta một lúc lâu. Hoặc chồng cô là kẻ xấu xa ghê

tôm, hoặc cô đã làm một chuyện hoàn toàn không thể tha thứ. Cô không nhớ anh ta có thuộc tuýp người dễ tha thứ không, nhưng cô không chắc là mình sẵn lòng đi tìm hiểu.

Cô dọn bàn, cho bát đĩa vào máy rửa bát và rót một tách cà phê nom đen đặc. Trong một thoáng cô lưỡng lự, chẳng biết nên uống cà phê trong bốn bức tường an toàn cô độc của gian bếp hay đánh liều xông vào cái hang sư tử kia. Cô đang vỡ dãn về bản thân một cách nhanh chóng, và có một điều cô dám chắc – cô không phải kẻ nhát gan. Thế là cô đi theo Patrick ra phòng khách.

Anh ta đang trầm ngâm nhìn vào ngọn lửa, một bàn tay dài rám nắng xoa đầu con chó, bàn tay kia nắm chiếc tách rỗng. Anh ta chỉ hơi ngước mắt lên khi cô bước vào, không tỏ thái độ gì khi cô ngồi xuống chiếc ghế đối diện.

Cô nhấp một ngụm cà phê và rùng mình, rồi cảm thấy ánh mắt anh ta chiếu vào.

"Cô hãy cho thêm đường và sữa vào," anh ta nói bằng giọng hờ hững.

"Tôi không biết có tác dụng không. Cốc cà phê này hết hi vọng rồi."

"Có lẽ cô có thể tìm cách làm điều gì đó hơn là phán luận," anh ta gằn giọng.

Cô dẫn lại một câu đố chất. "Có lẽ vậy," cô nói nước đôi. "Tên con chó là gì?"

"Beastie," chồng cô trả lời, nhìn chằm chằm vào lò sưởi. Nghe đến tên mình con chó ngóc đầu lên nhìn Molly bằng đôi mắt đầy tâm trạng một lúc rồi lại gục xuống với một tiếng thở dài đặc trưng loài chó.

Cô ngồi sâu vào ghế trong im lặng, nhăm nháp cốc cà phê dở tệ, trước khi cố gắng mở đầu một cuộc đàm thoại lịch sự khác. "Patrick."

Anh ta ngẩng lên, có vẻ giật mình. "Sao cô gọi tôi như thế?" anh ta hỏi. "Cô thường gọi tôi là Pat những lúc không dùng những cái tên ghê tởm hơn."

"Tôi gọi thế ư?" Cô lăm bắm về hờ hững, nhất định không để cho anh ta trêu tức. "Ồ, nếu anh thích, tôi sẽ gọi anh là Pat."

"Không, tôi không thích nó." Giờ anh ta chú tâm hoàn toàn vào cô. "Nghe đây, tôi nghĩ tốt hơn chúng ta hãy có một thỏa thuận sơ bộ nếu buộc phải chịu đựng lẫn nhau trong vài tháng tới."

"Vài tháng?" Cô lặp lại bằng giọng trống rỗng.

Anh ta gật đầu. "Sẽ mất chừng ấy để lo xong thủ tục li dị, và tôi đã hứa với phía cảnh sát sẽ chịu trách nhiệm về cô cho đến lúc đó. Tôi là người nghiêm túc với các trách nhiệm của mình, ngay cả một trách nhiệm khó chịu, nhưng tôi sẽ không để cho cô bôi nhọ tên tôi nữa. Cô sẽ ở yên trong trạng thái này không có thăm viếng dài ngày tới bất cứ người nào cô gọi là bạn học cũ. Nếu cô tỏ ra biết điều tôi sẽ cho cô một chiếc xe để thỉnh thoảng đi mua sắm. Tôi biết cô thích tiêu tiền thế nào," anh ta chua chát bổ sung, gương mặt điển trai lạnh lùng sáng lên trong ánh lửa lò sưởi. "Có Willy ở đây giải khuây cho cô, cả cô Ermy nữa. Cô sẽ phải ghìm cái bản chất vũ bão của cô lại một thời gian, cho đến khi tôi xong nợ với cô. Cô cũng biết là còn có đàn ngựa, và thậm chí cô có thể bảo bà Morse dạy cô đôi chút về nấu ăn nếu cô quyết định sắm vai bà nội trợ. Nhưng đừng bao giờ nghĩ rằng cô lừa được tôi lần nữa. Nhất là, cô nhớ tránh xa đường đi của tôi và công việc của tôi ra. Nói thế cô đã hiểu chưa?"

Bác sĩ Hobson từng cảnh báo là cô có tính khí nóng nảy, nhưng trong quãng thời gian ngắn trí nhớ cô được kích hoạt thì nó không phát tác nhiều. Còn trong mười hai tiếng đồng hồ vừa qua cô hết đi từ sợ hãi lại sang khó chịu.

Nhưng hiện giờ cơn giận của cô đã cuốn phăng bất cứ nỗi lo lắng rơi rớt nào có thể đang hành hạ cô. Cô nhìn người đàn ông lạnh lùng khẳng khái anh ta là chồng cô, con người vừa xua đuổi cô một cách vô cùng mã thượng, và nỗ lực cuối cùng muốn cư xử lịch sự của cô đã bốc hơi.

"Anh thích thế phải không?" cô hỏi. "Anh muốn tôi biến đi, ngậm miệng, để cho anh yên và ngừng đặt các câu hỏi. Xin lỗi tôi không làm được. Anh không thể xua tôi đi như một đứa bé ngoan và muốn tôi im như thóc."

"Từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ cô là đứa bé ngoan," anh ta đáp. "Tôi cũng không nghĩ bây giờ cô bắt đầu tu tỉnh. Cái gọi là chứng quên của cô chỉ khiến ký ức bị mất, chứ không thay đổi được tính cách con người."

"Cái gọi là chứng quên của tôi ư?" Cô lặp lại.

"Cô không nghĩ là tôi tin chuyện đó lấy một giây, đúng chứ? Thật thuận tiện làm sao, Molly thân mến. Cô không mấy khi đánh giá thấp tôi – tôi không cho rằng từ giờ cô bắt đầu làm thế. Tôi không tin vào chứng quên của cô, tôi không tin vào cái về nai con đi lạc của cô, và tôi không tin cả bề ngoài thôn nữ của cô nữa. Nếu cô muốn hư cấu lại bản thân, hãy chờ đến khi có một khán giả biết thưởng thức hơn. Cô thất bại với tôi từ nhiều năm trước rồi."

"Tôi tưởng chúng ta mới lấy nhau mười tháng?"

Câu đó làm anh ta im lặng một cách hiệu quả, dù chỉ trong chốc lát. "Ra khỏi đây, Molly."

"Rũ được tôi không dễ thế đâu."

"Đúng vậy," giọng anh ta nhuốm vẻ đe dọa. "Như thế đâu có nghĩa tôi sẽ không thử."

"Đó có phải là lời hăm dọa?"

"Cô muốn coi nó là gì cũng được."

"Cái tôi muốn là vài câu trả lời. Chỉ từng đó thôi anh cũng không thể cho tôi sao? Chỉ vài câu trả lời cho vài câu hỏi đơn giản? Điều đó đâu phải là quá đáng đối với con người có khuynh hướng lương thiện như anh."

Anh ta trừng trừng nhìn cô hồi lâu. Không có sự nồng ấm, sự quan tâm trên gương mặt lạnh lùng ấy, chỉ có một sự cam chịu tức tối nào đó. "Tôi sẽ trả lời các câu hỏi của cô, nếu như cô hứa để tôi yên ngay sau đó."

Molly ngồi ngay ngắn lại, một nụ cười không kém phần lạnh lẽo nở trên gương mặt. Ít ra chuyện này cũng quen thuộc. Cô đã từng đối đầu với người đàn ông này. Sự hiểu biết tường tận ấy, tiếc thay còn xa mới khiến cô thấy được an ủi.

"Ok," cô nói. "Câu hỏi thứ nhất. Vì sao anh ghét tôi?"

"Tôi không ghét cô, Molly," anh ta đáp bằng giọng lạnh nhạt và mệt mỏi. "Đằng nào thì tôi cũng chẳng bận tâm đến cô."

"Tại sao không? Tôi là vợ anh kia mà."

"Điều gì khiến cô nghĩ hôn nhân làm cho người ta hòa thuận? Chúng ta vốn là bạn tốt trước khi mắc sai lầm ngớ ngẩn là cưới nhau."

"Tại sao chúng ta kết hôn?"

"Đam mê tuổi trẻ," anh ta gắt gỏng.

"Tôi tưởng anh sẽ trả lời mọi câu hỏi của tôi."

"Câu nào thích thì tôi trả lời. Tôi không có hứng thú mổ xẻ mối quan hệ rối mù của chúng ta."

Cô thất vọng nhìn anh ta. Có thể trí nhớ không giúp được cô, nhưng bản năng mách bảo rằng cô sẽ chẳng tiến xa được với hướng hỏi hán ấy.

"Anh nghĩ tôi đã gây ra chuyện gì? Cảnh sát nghĩ tôi đã gây ra chuyện gì? Trung úy Ryker bảo anh ta không nghĩ tôi có thể giết người đàn ông đó? Họ có xem tôi là kẻ đồng phạm không? Nếu vậy thì có người muốn giết tôi phải không? Họ có cho rằng tôi đã lấy cắp số tiền...?"

"Cô chẳng cần lấy cắp khoản tiền nào hết," Patrick nói. "Bản thân cô đã có đầy tiền rồi."

Câu nói đó khiến cô bàng hoàng hơn bất cứ điều gì. "Ý anh là tôi giàu ư?" Cô há hốc miệng, tự hỏi làm sao cô có cảm giác hết sức xa lạ đối với ý niệm ấy.

"Rất giàu. Cô nghĩ tôi lấy cô là vì lí do gì?"

Đó là một đòn choáng váng, cô cố sức che giấu tác động của nó. "Anh là người rất ưu tú," cô nhẹ nhàng nói. "Tôi đã làm gì với người đàn ông xa lạ này lúc ban đầu? Tại sao tôi lại chạy trốn khỏi anh?"

"Tôi đoán là những mơ mộng ngây thơ về tình yêu đã phai nhạt," giọng anh ta rất gần với tiếng gầm gừ. "Cô thường thích những người đàn ông có tuổi – chắc là cô đã quyết định cách biệt mười năm tuổi tác là chưa đủ. Cô muốn một người chín chắn hơn."

"Người đó đáng ra không khó tìm," cô buông gọn.

Cô đã thành công trong việc làm anh ta ngạc nhiên. Trong mắt anh ta lóe lên một tia sáng gần như tán thưởng. "Có vẻ thế, cuộc hôn nhân của chúng ta đã thực sự kết thúc. Cô quyết định ra đi, và tôi thực sự chẳng quan tâm cô đi đâu và vì lý do gì. Tôi còn bận dọn dẹp đồng hồ đồng hồ cô để lại."

"Đồng hồ đồng hồ ấy là gì?"

"Tôi bắt đầu một với cái trò này rồi, Molly. Vả lại, có thể cô giàu sẵn rồi, nhưng tôi phải làm việc."

"Anh không có tiền sao?"

"Cái cơ ngơi đất đỏ này ngốn rất nhiều tiền duy trì. Tôi lúc nào cũng ngập trong nợ nần."

"Vậy ai sẽ hưởng tiền của tôi nếu như tôi chết?" Những chữ cái trên chiếc khăn tay là tên của anh ta. Tại sao nó lại là một trong những món đồ tùy thân của cô. Khó mà xem nó là một kỷ niệm tình yêu, căn cứ vào mối quan hệ chua chát của họ.

Nụ cười của anh ta điềm tĩnh và trắng ngoài một lớp vỏ ngọt ngào. "À, là tôi. Molly. Cô hỏi để làm gì?"

Anh ta biết thừa vì sao cô hỏi, và điều đó làm anh ta khoái trá. Phải chăng anh ta đã tìm cách giết cô? Phải chăng anh ta đã đẩy cô ra khỏi cái nơi mà cô, bất chấp sự xa lạ và thù địch, vẫn cảm thấy như nhà mình, rồi sau đó theo dõi cô, giết người tình của cô và cố giết cả cô nữa? Anh ta có động cơ rõ ràng.

"Anh đã ở đâu vào đêm tôi bị tai nạn?"

Anh ta cười to, tiếng cười làm người ta nổi gai ốc. "Tôi có bằng chứng ngoại phạm, Molly. Bằng chứng thép đấy. Tôi không hề tìm cách giết cô, và cảnh sát tin tôi. Cô cũng nên tin là vừa."

"Sao tôi phải tin anh?"

"Bởi vì nếu tôi đã tìm cách giết cô, tôi sẽ không mắc sai lầm. Cô chết là cái chắc. Và tôi sẽ trở thành người giàu có."

"Vậy tại sao anh không hành động? Có vẻ nó là chuyện hợp lý, và xem ra anh là người rất theo logic."

"Đừng nhử tôi," anh ta nói, nhưng giọng mượt như lụa, và anh ta vươn tay ra trượt bàn tay dọc theo một bên cổ cô, luồn ra sau gáy. "Tôi có thể bẻ gãy cổ cô, và khiến nó trông như một cú ngã. Cầu thang thì uốn khúc, sàn nhà bằng đá phiến, và cô đang trong quá trình hồi phục sau chấn thương. Chưa kể đến chứng mất trí nhớ tiện khỏi nói. Chẳng tốn mấy công để sắp xếp."

Cô nuốt khan. Da anh ta ấm, ram ráp và gợi tình một cách kỳ quặc nơi cổ cô. "Cảnh sát sẽ không đặt nghi vấn sao?"

"Tôi nghĩ có thể giải quyết được với bọn họ," anh ta mơ màng. "Cô biết đấy, cô chẳng được ai yêu mến cả."

"Tại sao?" Cô lại nuốt xuống, ngón tay cái của anh ta vuốt ve cổ họng cô, một cách nhẹ nhàng, chỉ có một chút áp lực rất mơ hồ.

"Họ không thích cái cách cô đối xử với tôi."

"Thế còn cách anh đối xử với tôi?" Cô phản pháo, đấu tranh với mong muốn gạt tay anh ta ra. Đấu tranh với mong muốn rướn lại gần anh ta.

"Họ không quan tâm, Molly."

Cô chưa bao giờ ở gần anh ta như thế. Và cô nhìn thẳng vào đôi mắt xanh tăm tối và dữ dội của anh ta, một cơn rừng mình lo sợ chạy dọc sống lưng cô. Cùng với một điều gì đó khác nữa.

Anh ta có thể giết cô. Cô tin như thế. Rất có thể anh ta đã giết người đàn ông cô được cho là trốn chạy cùng, do ghen tuông hoặc gì đó. Rất có thể anh ta đã cố giết cô, nhưng có điều gì đó đã ngăn anh ta không ra cú đòn quyết định. Hoặc có lẽ chính anh ta đã xô xe họ ra khỏi con đường, va đập trong tai nạn làm cô bất tỉnh, và anh ta đã kết liễu gọn gẽ tình địch của mình.

Nhưng sao anh ta không kết liễu cô? Phải chăng anh ta vẫn còn muốn cô? Hoặc chỉ là tiền của cô?

Anh ta đang chậm rãi vuốt ve cô với một sự mải mê gợi tình. Đầu anh ta cúi xuống cô, che mất ánh đèn. Cô biết anh ta sắp hôn cô. Anh ta có toàn quyền hôn cô – anh ta là chồng cô mà.

Vậy thì vì sao có cảm giác như nó sẽ là nụ hôn đầu của cô?

Cô nín thở đứng im, chờ sự tiếp xúc giữa miệng anh ta và miệng cô, để cho đôi mắt nhắm lại, cảm thấy sự nguy hiểm và sức quyến rũ của người đàn ông này, và không còn bận tâm liệu mình có đang đùa với lửa hay không.

Và rồi anh ta đột ngột rút về. "Hỏi đến đây là đủ rồi, Molly," anh ta nói bằng giọng uể oải chán chường. "Tình cảm vợ chồng thế này nhanh ngấy quá. Đi đi."

Cô mở mắt và nhìn anh ta ngỡ ngàng. Anh ta muốn cô. Cô biết điều đó với một sự chắc chắn đột ngột khiến lòng cô hân hoan lạ lùng. Anh ta muốn cô, nhưng phần nào e ngại cô.

Đó là một niềm an ủi nhỏ bé. Vì cô vốn sợ anh ta chết khiếp. Cô không thèm tranh cãi với anh ta, chỉ đứng dậy, cầm lấy cốc cà phê đen đặc không thể uống nổi của mình.

"Chúc anh có những giấc mơ đẹp," cô ngọt ngào nói.

Đáp lại cô là một câu lầu bầu tục tĩu. Con chó ngẩng đầu lên, nhìn hai người đầy thắc mắc trước khi ịch đứng dậy, chuẩn bị đi theo cô.

"Beastie!" Anh ta quát, và con chó đành quay lại bên cạnh anh ta trong bộ dạng miễn cưỡng. Molly bước từng bước lên cầu thang, cảm giác bơ vơ kỳ quặc tăng lên gấp đôi.

Trong nhiều giờ đồng hồ cô nằm thao thức, lắng nghe tiếng mưa rơi trên mái nhà bằng đá. Chiếc giường queen-size với bộ chăn ga bằng sa tanh khêu gợi quá mềm mại, và sau một tiếng đồng hồ trở mình qua lại lưng cô bắt đầu đau nhức. Cái áo ngủ bó sát, quá hở hang và khiêu khích đối với một người tình không tồn tại, hiển nhiên được làm ra để cởi bỏ ngay khi màn đêm buông xuống. Nó làm cô ngứa ngáy khắp người. Căn phòng buồn tẻ và ngột ngạt. Và những tấm rèm nặng nề trang trọng ngăn hết ánh trăng. Cô nằm đó và căm ghét căn phòng này, ghét ghê gớm. Nếu sắp tới cô bị giam hãm ở đây thì cô sẽ phải thay đổi lại toàn bộ nơi này, bất chấp những phải đối khó tránh khỏi của chồng cô. Chắc chắn anh ta không thể tán thành phong cách xa hoa của căn phòng. Làm sao anh ta xoay sở chịu đựng được mỗi khi ghé thăm vợ mình nhỉ?

Hay là chính cô mới hay đến phòng anh ta?

Người cô chột cứng đờ. Có tiếng chân đang đi lên cầu thang đều đều chậm rãi, cô có thể nghe thấy tiếng móng chân lách cách của con chó khi nó đi theo ông chủ về phòng. Cô nằm đó, căng thẳng và không nhúc nhích, gần như nín thở, khi cô đợi anh ta.

Cô không hề hoang tưởng về ánh mắt anh ta hồi tối, sức nóng nhục dục âm ỉ mà anh ta cố ý đánh lạc đi. Anh ta muốn cô. Và dường như anh ta thuộc kiểu người hề muốn cái gì là đạt bằng được.

Anh ta dừng lại trong hành lang, và cô gần như nghe được hơi thở của anh ta. Một lúc sau anh ta đi về phòng mình và đóng cửa lại.

Nước mắt cô ứa ra cay nhức, cô đưa tay chùi mạnh. Molly Winters, người chưa bao giờ khóc, riêng ngày hôm nay đã khóc những ba lần. Mà không được tiếp tục đầu hàng sự yếu đuối ủy mị nữa, cô kiên quyết tự nhủ. Cô lấy làm mừng vì anh ta đã không đến phòng cô, con người lạnh nhạt và căm cău ấy, cô hết sức vui mừng. Cô y tá quả thực đã nói đúng.

Cô ghét Patrick Winters vì trái tim lạnh lùng và đôi mắt xanh lạnh lùng của anh ta, ghét hơn bất cứ người nào cô từng ghét trong đời mình. Cô biết rằng tổn thương và căm ghét sẽ là bạn đồng hành quen thuộc trong ngôi nhà đá cổ kính này.

Patrick không hiểu mình sẽ chịu đựng chuyện này bằng cách nào. Anh tự nhủ làm gì có chuyện anh nghe được hơi thở của cô ta qua những bức tường dày lâu đời, làm gì có chuyện anh ngửi thấy mùi nước hoa phảng phất trên tóc cô ta.

Nhưng anh cảm nhận được hết. Mùi hương, âm thanh, cảm giác về cô ta theo anh vào tận phòng ngủ. Mấy tuần vừa rồi là khoảng thời gian yên bình đầu tiên anh có trong năm. Anh không hề muốn cô ta quay lại, và anh không muốn cô ta nằm ngủ cách anh hai cánh cửa phòng, hoàn toàn cách xa anh.

Hiển nhiên là anh muốn cách xa cô ta. Để anh có thể làm ngơ cô ta, và cái cách cô ta bò vào bên dưới da anh, nhảy múa trong máu anh. Những cảm xúc của anh đối với cô ta lẽ ra đã hết từ lâu. Chúng chẳng bao giờ biết điều – cô ta nhỏ hơn anh những mười tuổi, một đứa trẻ mười sáu tuổi khi lần đầu tiên anh gặp cô ta, đứa trẻ hai mươi ba tuổi khi anh phạm sai lầm khủng khiếp là cưới cô ta.

Và anh không thể trách ai ngoài bản thân mình. Chắc chắn là ông bố chuyên quyền chết tiệt của anh đã xúc tiến mọi chuyện, nhất quyết làm theo ý mình, ngay cả khi đã nằm trong mồ. Nhưng Patrick có bao giờ làm theo ý ai. Và kết hôn theo lựa chọn của Jared Winters lẽ ra là điều cuối cùng anh nên làm.

Nhưng vấn đề được giải quyết đơn giản đến khôn kiếp. Bố anh luôn hiểu anh đến tận gan ruột, bất kể họ vẫn cãi nhau như chó với mèo. Ông đã chọn Molly cho anh, vì một lí do đơn giản là ông biết Patrick muốn con bé, muốn đến tuyệt vọng.

Ồ, anh đã có được cô ta, cùng với sự tuyệt vọng. Anh đã tự tạo nghiệp chướng cho mình nên phải cắn răng chịu đựng. Cho đến khi Molly ra khỏi nhà anh, ra khỏi cuộc đời anh, mãi mãi.

Và sau đó, có lẽ anh có thể đuổi hẳn cô ta ra khỏi tâm hồn anh.

*Neiman Marcus và Eddie Bauer: hai nhãn hiệu thời trang nổi tiếng, một cao cấp một bình dân.

4. Chương 4

Căn phòng tối om và tĩnh mịch khi cô thức dậy sáng hôm sau, một mình trên chiếc giường rộng và không thoải mái. Người cô vã mồ hôi, hai bàn tay run lẩy bẩy. Cô lắc nhẹ người cho tỉnh táo rồi lăn khỏi giường. Chỉ là cơn ác mộng thôi, cô tự nhủ khi kéo vệt những tấm rèm nặng nề và nhìn ra buổi bình minh Pennsylvania. Bầu trời xanh một màu ảm đạm, không giống như đôi mắt Patrick, và tâm trạng cô cũng nặng trĩu như thời tiết. Cô mở cửa sổ, mong chờ một cơn gió nhẹ, nhưng bị hứng trọn một luồng gió lạnh tê tái. Cô vội vã sập cửa vào.

Chiếc đồng hồ nhỏ xíu màu vàng ở đầu giường điểm sáu giờ ba mươi, và cô tự hỏi phải chăng cô thường thức dậy vào giờ giấc sớm như thế. Cô không có tâm trạng đùa với số mệnh bằng một cơn ác mộng khác – ngoài ra, còn rất nhiều điều cô cần tìm hiểu. Có lẽ hôm nay là ngày cô bắt đầu tìm kiếm các câu trả lời cho vài trong số hàng ngàn câu hỏi cứ bám riết lấy cô.

Cô đi qua cánh cửa nối liền với phòng tắm nhỏ và chà xát thật mạnh gương mặt bằng nước nóng và bánh xà phòng được thiết kế riêng để trong đĩa đựng bằng vàng. Nhìn qua gương, một lần nữa cô lấy làm thất vọng trước sự kỳ quặc của những thứ xung quanh: sự xa hoa lạnh lẽo và hiện đại hiện diện khắp mọi nơi trong phòng cô. Một vẻ xa hoa vừa gượng ép vừa ngọt ngào. Nhưng hình ảnh phản chiếu của gương mặt hình trái xoan với đôi mắt xanh lục hơi xéch là gương mặt một người lạ, và không thể cho cô những câu trả lời.

Cô nhanh chóng mặc lại bộ quần áo tối qua – bằng vào những gì cô thấy trong chiếc tủ áo và tủ ngăn kéo chật ních thì không còn thứ gì thậm chí là hơi hơi phù hợp cho một ngày đầu xuân ở một trang trại. Dù Molly có cảm giác đây không phải là trang trại bình thường.

Căn bếp kiểu xưa thậm chí còn quyến rũ hơn dưới ánh sáng ban ngày. Một chiếc lò sưởi cổ lỗ xây bằng gạch và một cái lò nướng chiếm một bên tường, ngọn lửa nhỏ đang kêu lách tách vui vẻ, đem hơi ấm cho căn phòng cả về mặt tinh thần lẫn thể chất. Quầy bếp bằng gỗ đã lên nước bóng loáng, những cái ấm bằng

đồng treo trên các bức tường quét vôi trắng, một bếp lò lớn kiểu cổ cùng chiếc bàn gỗ dài tạo cho ta một cảm giác về những nhu cầu và những niềm vui giản dị, và lần đầu tiên từ khi đặt chân đến Bucks County cô thấy lòng mình thanh thản một cách nhẹ nhàng và nguy hiểm. Lần đầu tiên kể từ lúc cô tỉnh dậy trong căn phòng bệnh viện, mới cách đây một ngày ngắn ngủi.

"Trời ơi, cô Winters, sớm thế này mà cô đã làm gì ở đây?" Một giọng nói kinh ngạc hỏi từ cửa phòng để thức ăn. "Tôi đang chuẩn bị mang bữa sáng lên phòng cho cô như mọi lần đây." Trong khung cửa hiện ra một bóng người hoạt bát và tự nhiên, lại một dấu hiệu bình thường đáng lo ngại khác.

"Chào buổi sáng," Molly ngáp ngừng chào bà ta, thu vào tầm mắt mái tóc xám, đôi mắt đen tò mò và thái độ mầu tử thông thường của bà. "Tôi đã quyết định ngày hôm nay quá đẹp trời để ở lì trên giường."

Người đàn bà quay người ngó ra ngoài cửa sổ, rồi ngoái lại nhìn Molly ngạc nhiên. "Hôm nay hoàn toàn không phải là ngày tôi sẽ chọn để đi picnic, nhưng tôi cho là cũng khá đẹp, nhất là so với tối hôm qua. Và dĩ nhiên là cô đã ở bệnh viện quá lâu, cô bé tội nghiệp. Giờ cô hãy sang phòng ăn ngồi và một tí nữa thôi tôi sẽ dọn bữa cho cô."

"Nếu bà không phiền thì tôi thích ăn ở đây hơn."

Bà ta nom càng thêm sững sốt. "Chà, tất nhiên là được, nếu đó là điều cô muốn. Phải công nhận là trong này ấm áp và dễ chịu hơn. Quả thực Pat vẫn luôn ăn sáng ở đây cùng với tôi. Cậu ta bảo nó làm cậu ta thấy ấm hơn." Bà tiếp tục kể lể rông dài trong lúc khéo léo dọn bữa ăn ra bàn, rót cho cô một tách cà phê chỉ với lượng kem và đường vừa đủ, và bắt đầu nướng mấy lát bánh mì. "Cô muốn ăn điểm tâm những gì, cô Winters? Như mọi khi nhé?"

Molly có thể cảm thấy hai má mình đỏ lên một cách bất thường. "Tôi e rằng tôi...đó là..."

"Ôi lạy Chúa, tôi thật ngớ ngẩn quá, cứ huyền thuyên mãi với cô. Pat đã giải thích về vấn đề nhỏ của cô nhưng tôi quên khuấy mất. Chắc cô thậm chí không biết tôi là ai nữa kia? Tôi là Fran Morse, quản gia trong nhà, và cô thường dùng hai lát bánh mì nướng kèm theo nước cam. Nhưng sáng nay biết đâu tôi có thể dự được cô chuyển sang thứ khác bổ dưỡng hơn?"

Molly thử một ngụm cà phê, ngon tuyệt. "À, chồng tôi...Patrick đã nấu ăn tối qua," cô thận trọng nói, cảm thấy ngán ngại một cách kỳ cục khi gọi Patrick là chồng mình.

"Thế thì hẳn là cô đói meo rồi," bà quản gia tươi cười nói. "Anh chàng đó nấu ăn dở lắm."

"Tôi cũng hơi đói," cô thú nhận. "Nếu không quá phiền bà thì tôi muốn vài quả trứng và thịt muối xông khói."

"Chà, thật mừng khi thấy cô thêm ăn. Mấy tháng vừa rồi cô ăn uống như chim ấy. Và cô vẫn nhớ món bánh nướng xốp của tôi, cô quả là người có tâm mà!" Bà đặt thứ gì đó xuống trước mặt Molly, biết ý lờ đi về giật thót của cô.

Cô phải tập làm quen với việc nhớ lại thôi. Molly run run tự nhủ. Mọi thứ cứ thỉnh linh hiện về kiểu như thế, từng chút một. Cô cắn một miếng bánh, và cái vị nửa lạ nửa quen làm ấm đầu lưỡi cô. Người cô từ từ thả lỏng. Lần đầu tiên kể từ khi đến đây cô cảm thấy thoải mái và phần nào vui vẻ. Đây là người dường như không gán cho cô cả ngàn tội danh không tên. Molly nhìn bà Morse lảng vảng trong gian bếp với một cảm giác biết ơn thầm lặng, và cô ước sao cảm giác ấy có thể kéo dài mãi mãi.

Đến lúc đánh bay hết bữa điểm tâm và mẻ bánh nướng thứ hai cùng cữ cà phê thì cô đã sẵn sàng đối mặt với ngày hôm nay. "Bà có cần phụ rửa bát không?" Cô đề nghị, đem bát đĩa của mình đến bồn rửa.

Bà Morse nhìn cô chằm chằm về lạ lùng. "Tôi chả bao giờ nghĩ sẽ có ngày được nghe lại câu ấy từ miệng cô," bà thẳng thắn. "Nhưng lúc nào tôi chả bảo dưới về bề ngoài cô không quá tệ mà. Không cần đâu, cô bé yêu quý, tự tôi xử lí chỗ này được rồi. Xét cho cùng tôi được trả lương cho việc đó mà."

Molly gật đầu, cố gắng làm ngơ câu nói đó cứ tự lặp đi lặp lại, luẩn quẩn trong óc cô. Lúc nào tôi chả bảo dưới về bề ngoài anh không đến nỗi tệ. Cô đã nói câu đó với ai?

Cô chẳng biết nói gì đáp lại, đành ép ra một nụ cười hòa nhã. "Nếu bà cần bất kỳ sự giúp đỡ nào với bữa trưa hoặc bất cứ chuyện gì thì cứ gọi tôi."

Cô ra khỏi bếp thì mới hơn bảy giờ, tâm trạng buồn phiền hơn mức cô muốn thừa nhận. Cô không biết bắt đầu từ đâu. Cuộc đời cô hết một cuốn tiểu thuyết của Agatha Christie – đầy những manh mối và dấu hỏi, những nghi ngờ và những hỏa mù, và nghĩ tới việc lọc chúng ra thật ngao ngán. Có vẻ như sẽ chẳng có ai để cô có thể quay sang nhờ giúp đỡ hoặc xin đáp án – căn cứ vào ấn tượng ban đầu có được từ Patrick và người trong nhà thì quanh vùng này cô không hề có bạn bè, và không có khả năng có người nào muốn dây dưa gì với cô.

Kết cục là cô quay về căn phòng ngủ xa hoa, giương mắt nhìn bốn bức tường. Patrick đã dậy và ra khỏi nhà từ sớm, còn Willy có vẻ sẽ không ló mặt ra cho đến quá trưa nếu được, và Molly phải bầu bạn với nỗi bực dọc của chính mình.

Cô đi đến phòng chứa quần áo, xem qua tủ đồ của mình. Trong vòng vài phút sự ghê tởm của cô càng tăng cao. Những bộ cánh đắt tiền đều rất đẹp, nhưng chúng không hợp với cô giống như khoác áo kim tuyến cho một đứa trẻ vậy. Cô đi ra đầu cầu thang và gọi bà Morse.

"Chúng ta có còn cái rương cũ nào không?"

"Cô đang làm cái gì vậy, hả cô Winters?" Bà ta hiện ra ở chân cầu thang, trên bàn tay thào vát là một cái giẻ bẩn.

"Dọn nhà, giống như bà thôi," cô nhanh trí trả lời. "Nhà ta còn cái rương nào không?"

"Có một cái ở đáy tủ của cô đấy," bà Morse đáp, vẻ hiếu kì bùng lên trên mặt. "Cô có cần giúp gì không?"

"Tôi có thể tự lo được," cô nói, quay trở vào để khám phá cái rương kiểu cũ, to đến nỗi chứa được cả cái tủ áo đắt tiền của Molly. Cô thông thả làm việc, cho vào đấy hầu như tất cả những bộ đồ thanh lịch không thể tưởng tượng nổi. Hẳn là Patrick đã nói giảm đi nhiều khi anh ta bảo cô thích tiêu tiền. Thật may là dường như tiền cô lại sẵn. Đồ đoàn trong các tủ và ngăn kéo phải đáng giá cả một gia tài. Một cảm giác tội lỗi chợt tràn ngập trong cô. Chắc chắn trong thị trấn có vài tổ chức từ thiện uy tín sẽ thích những thứ khá khẩm hơn những loại quần áo giẻ rách.

Cô giữ lại rất ít: một số áo thun dài tay màu dịu, một chiếc quần jeans loại hai bạc màu quý báu. Một chiếc áo caftan thêu chỉ vàng vượt trội so với những thứ còn lại, một chiếc váy ôm bằng sa tanh màu đen với cổ áo khoét sâu, một bộ pyjama lụa màu ngọc lam.

Dù thích hay không, cô vẫn đích thực là dạng người của quần jeans và áo T-shirt, và chui vào những bộ đồ tinh tế chỉ khiến cô trông càng thêm lố bịch. Và làm tình hình trở nên tồi tệ.

Tình hình nào? Cô bỗng tự hỏi mình. Không có câu trả lời. Cô chỉ biết một điều bản năng là cô muốn được xinh đẹp. Liệu cô có ngu ngốc đến độ quan tâm xem ông chồng xấu tính của mình nghĩ gì không? Nếu cô có nuôi dưỡng bất kỳ tình cảm nồng ấm nào hướng về phía ấy thì cô sẽ đủ thông minh để quên chúng cho nhanh. Cuộc đời cô là một mớ bòng bong, và cô tuyệt nhiên không biết làm thế nào mà mọi sự thành ra như thế. Cô thở dài lúc đóng nắp chiếc rương, già từ những bộ cánh đắt tiền không thích hợp.

Những gì còn lại không mấy nhiều nhận. Hàng loạt ngăn kéo ngập tràn đồ lót bằng đăng ten mà cô đã yêu đến mê mẩn, những chiếc áo ngủ ngứa ngáy, và những áo len dài tay và áo sơ mi. Và một chiếc váy trắng muốt dập lỗ tuyệt đẹp bằng vải cotton. Người phụ nữ mà Molly bắt đầu coi như người tiền nhiệm của mình có vẻ không thích những thứ đơn giản như thế này, và cô tự hỏi hay là thực ra chúng thuộc về một người khác. Sắp tới cô có thể diện nó nếu có sự kiện nào yêu cầu phải mặc váy, xem ra hiếm có khả năng. Từ những gì Patrick nói, có vẻ như cô sẽ bị giam lỏng. Đến khi nào trí nhớ của cô trở lại, Molly nghĩ có khi cô thích tình trạng đó hơn.

Cô liếc xuống bộ quần áo trên người. Sớm muộn gì cô cũng sẽ tìm ra cách giành lại tiền của mình. Cô cần mua ít nhất là một số món đồ mới – cô không thể ngày nào cũng quanh quẩn với hai chiếc quần jeans bạc phéch và áo len dài tay được. Nhưng có lẽ cô mặc thế cũng chẳng sao. Xét cho cùng cô định gây ấn tượng với ai? Nếu là Patrick Winters, thì rõ là hoài công vô ích.

"Tôi có một chiếc rương đầy quần áo ở trên kia." Molly đi vào bếp. "Bà có biết chỗ nào để tôi có thể chuyển nó đi không?"

Bà Morse đương dở tay với bữa trưa ngừng lên ngạc nhiên. "Chuyển nó đi ư?" bà vô thức lặp lại.

"Vâng." Molly vươn tay nhón một miếng cà rốt xắt lát. "Tôi không cần chúng nữa. Chúng hoàn toàn không thuộc phong cách của tôi."

"Vốn dĩ tôi vẫn thắc mắc là liệu cô có từng biết điều đó không." Bà đưa cho cô một lát cà rốt nữa. "Tôi sẽ bảo Ben lo liệu chuyện đó lúc ông ấy về ăn trưa."

"Ben?"

Bà nhìn cô về lạ lùng. "Chồng tôi," bà trả lời sau một quãng im lặng nặng nề. "Cô đã biết ông ấy từ hồi cô mười sáu tuổi."

Molly so vai về xấu hổ. "Bữa trưa sắp xong rồi chứ? Tôi đói meo rồi."

Bà Morse gật đầu, ném cho cô một cái nhìn còn nặng nề hơn. "Cô Winters, tôi không biết liệu ở địa vị tôi có được nói điều này không, nhưng ..."

"Bà vẫn thường gọi tôi là cô Winters sao?" Molly cắt ngang, nhặt tiếp một miếng cà rốt.

"Từ lúc cô lấy chồng. Trước đó tôi và Ben đều gọi cô là Molly."

"Vậy thì tôi nghĩ tôi nên trở lại là Molly." Cô mỉm cười với bà. "Cô Winters xem chừng chẳng hề giống với tôi. Chỉ ít Molly so với cảm nhận của tôi còn gần gũi hơn."

"Thôi được. Nếu đó là điều cô muốn." Bà thấp thỏm liếc ra cửa. "Tôi nghĩ tốt hơn tôi nên cho cô biết vài điều trước khi họ về ăn trưa."

Nó đó, nỗi lo âu mơ hồ khẽ cuộn lên trong bụng cô. Cô gắng gượng nở nụ cười bình tĩnh. "Cho tôi biết điều gì cơ, bà Morse?" Cô dựa vào quầy bếp, hy vọng nom dáng điệu mình thật hờ hững.

"Quanh đây ai cũng cho rằng họ sẽ lấy nhau ngay khi vụ li dị hoàn tất." Bà nói vội nói vàng, hiển nhiên là muốn kết thúc thật nhanh.

Molly ngẩng ra nhìn bà ta. "Ai sẽ lấy ai?"

"Patrick. Có vẻ như cậu ấy sẽ cưới cô Canning. Chồng cô ta đã qua đời đúng cái ngày cô rời khỏi đây và có vẻ như bọn họ đã lập tức bắt đầu xúc tiến các kế hoạch." Bà tỏ ra khổ sở. "Tôi đã nghĩ nên nói với cô thì hơn, trong trường hợp cô bắt đầu...ờ, bắt đầu có những ý kiến."

"Những ý kiến như thế nào mới được? Rằng chồng tôi không nên sốt sắng lấy vợ kế trước khi anh ta bỏ xong vợ cả ư?" Cô không ngăn được nốt cay đắng trong giọng mình. "Cô Canning là ai? Tôi có biết cô ta không?"

"Cô và Lisa Canning đã từng thân nhau như con chấy cắn đôi ấy," Bà Morse trả lời dứt khoát. "Hiện giờ cô ta và Patrick đang cưới ngựa ra ngoài. Tôi nghĩ hai người đó sẽ về ăn trưa bất cứ lúc nào. Nếu cô muốn tôi có thể sắp cho cô một khay mang lên phòng. Chẳng dễ chịu gì cho cô đâu, cô bé yêu quý ạ. Tình trạng đó vẫn luôn tồn tại giữa Patrick và cô ta, kể từ khi cô ta lấy ông già Fred Canning và chuyển đến đây năm năm trước. Mặc dù tôi vốn cho rằng nó ở phía cô ta nhiều hơn là cậu ấy."

"Vậy tại sao anh ta còn lấy tôi? Vì tiền chăng? Anh ta đã cho tôi biết là tôi rất giàu."

"Tôi chưa bao giờ thực sự chắc chắn về lí do anh ta lấy cô, cưng ạ. Tôi đã hi vọng rằng anh ta yêu cô."

"Nhưng không phải đúng không?"

Bà ta loay hoay với những cái đĩa, không trả lời. Rồi sau đó ngẩng lên. "Tất cả những gì tôi biết là Pat ắt sẽ không làm điều gì như thế. Nếu cậu ta muốn số tiền đó thì cậu ta có thể có nó bằng nhiều cách khác."

Như là giết tôi, cô thầm nghĩ, không thể thoát khỏi ý niệm ớn lạnh ấy.

Đúng lúc đó ngoài sân vang lên tiếng ồn ào, và với một vẻ bình tĩnh giả tạo Molly đến bên cửa sổ ngó ra. Và một số mảnh ghép đã khớp vào nhau trên bức tranh.

Thoạt tiên sự chú ý của cô hướng vào người đàn ông trên danh nghĩa vẫn là chồng cô. Anh ta nhìn như thể sinh ra đã ở trên yên ngựa. Anh ta cao lớn và tuyệt đẹp trong ánh mặt trời, đôi chân dài săn chắc điều khiển con ngựa hồng đứng mảnh một cách dễ dàng, và Molly không nghi ngờ gì về lí do cô lấy anh ta. Bên

cạnh anh ta là cô Canning bạn cũ của cô, một mỹ nhân trẻ trung không xác định được tuổi tác, mái tóc vàng nhạt được nhuộm và chăm sóc một cách chuyên nghiệp, gương mặt tươi mơn mớn, dáng điệu cao sang và đáng ngưỡng mộ. Tất cả những cái mà Molly không có. Cô ta đang cười nắc nẻ và đặt một tay lên cánh tay Patrick, và ánh mắt anh ta nhìn cô ta gây nên một làn sóng ghen tuông tràn qua người Molly khiến cô muốn bệnh. Có thể cô không nhớ Patrick hay người đàn bà kia, nhưng cảm xúc đó là một kẻ thù cũ thân quen.

Người đàn bà xuống ngựa bằng một động tác uyển chuyển, và đột nhiên Molly nhận ra vì sao trông cô ta quen đến vậy. Chính cô ta mới thuộc về căn phòng ngủ trên gác, với những vải sa tanh nhuộm hồng, trong những bộ cánh tinh tế và đắt tiền. Chúng được làm ra cho những người phụ nữ như cô ta, và Molly tự hỏi ai đã trang trí căn phòng đó và chọn những bộ quần áo đó. Có phải là Patrick? Hay cô Canning đầy đặc lực? Hay Molly đã cố biến mình thành phiên bản của người phụ nữ Patrick yêu?

Bọn họ đều đã yên vị lúc cô bước vào phòng ăn. “Molly, bạn thân yêu!” Cô Canning đứng dậy và đón cô bằng một cái ôm đầy tình cảm và nồng nặc mùi nước hoa. Thuốc độc, Molly khẳng định, một mùi hương khá thích hợp, đồng thời nguyên rửa mình vì rảnh tên các loại nước hoa mà tên của bạn thân thì không nhớ.

“Chúng tôi nhớ cô quá,” người đàn bà tiếp tục. Những chiếc vòng tay bằng vàng nặng trĩu đâm vào lưng Molly. Cô ta lùi ra và nhìn vào gương mặt cô, cau mày. “Trông cô không khỏe tí nào. Và cô moi đâu ra mấy thứ quần áo kinh khủng kia?”

“Từ phòng tôi,” cô nhẹ nhàng trả lời, kín đáo nói rộng khoảng cách hết mức có thể. “Rất vui gặp lại chị.”

Đôi mắt lấp lánh của cô ta ầm ập và thân thiện và thoáng một chút ước lượng. “Bạn yêu, nhìn thấy cô thật vui quá. Chúng tôi đã vô cùng bàng hoàng khi cô bỏ trốn như thế, quá đối bàng hoàng.” Cô ta quay về bàn và đặt một bàn tay đầy sở hữu lên cánh tay Patrick. “Phải không anh yêu?”

Molly phần nào mong đợi trông thấy những móng tay sơn đỏ như móng vuốt. Chẳng phải Kẻ Thứ Ba luôn phải có móng tay đỏ chói đó sao? Bàn tay đặt trên cánh tay Patrick lại thon thả, với những móng tay để trơn cắt ngắn. Và gần như không đáng chú ý bằng cánh tay rám nắng săn chắc bên dưới nó, Molly tuyệt vọng nghĩ.

Patrick đã đứng lên. Anh ta chỉ nhìn cô, vẻ mặt không hề hoan nghênh. Molly nghĩ đến căn phòng của mình với một thoáng khao khát, rồi cũng cố lại tinh thần.

Trông anh ta không giống kẻ có thể giết người, mà chỉ giống một người đàn ông được phụ nữ xúm quanh.

Song đây là một động cơ khác. Nếu Molly chết, Patrick sẽ có tiền bạc của cô đồng thời trả thù được chuyện cô bỏ nhà theo người đàn ông khác. Anh ta cũng sẽ có được cô Canning xinh đẹp, và Molly buộc phải thừa nhận rằng hầu hết đàn ông ắt sẽ thấy đó là nguồn khích lệ lớn.

“Cô không thấy ăn trong phòng mình thì tốt hơn sao, Molly?” anh ta lạnh nhạt hỏi. “Cô vừa mới ra viện, và trông cô có vẻ mệt mỏi.”

“Trời đất, không!” Cô thốt lên một cách quá khích đến nỗi muốn nhăn mặt. “Tôi cần quay về nhịp sống bình thường. Tôi cần dành thời gian cho gia đình và bạn bè. Những người thân yêu,” cô bổ sung thêm và ném một ánh mắt sắc lẹm ngọt xót về phía Patrick.

Có lẽ cô đã đẩy anh ta đi quá xa. Anh ta xô người ra khỏi bàn, nhưng một lần nữa Lisa đặt một bàn tay can ngăn lên cánh tay anh ta, và anh ta dịu lại, chỉ trừng mắt nhìn Molly.

“Pat nói cô bị mất trí nhớ,” Lisa lẩm bẩm. “Thật kì thú. Nghe như một tiểu thuyết lâm li ấy.”

“Đúng vậy,” Patrick gầm gừ.

“Tôi thấy ngạc nhiên là anh ấy đã nói với chị đấy,” Molly nói, làm ngơ anh ta. “Tôi có cảm tưởng rằng chồng tôi không tin tôi cho lắm.”

Phản ứng của anh ta là một tiếng khịt mũi hoài nghi. Bàn tay Lisa liền nắm chặt lấy cánh tay anh ta về cảnh báo, và Molly không tài nào dứt mắt khỏi cái nắm tay đầy sở hữu đó.

“Tất nhiên là anh ấy tin cô, Molly. Vì có gì mà cô ra đi không nói một lời với tôi, bạn thân nhất của cô? Hay với chồng cô, hoặc với bất cứ ai? Hẳn là cô có lí do, và chỉ cần cô nhớ được thì tôi chắc cô sẽ kể hết cho chúng tôi.”

Molly nhìn cả hai người họ. Bạn thân nhất của cô, khoác một vẻ quan tâm dịu dàng giả tạo và cái nắm tay đầy sở hữu của cô ta. Đức ông chồng, đang quan sát cô với vẻ nghi ngờ chai đá.

Rất có thể bọn họ đã bắt tay với nhau, Molly nghĩ. Sự biến mất của cô có lợi cho tất cả mọi người. Chẳng có gì lạ khi cô phải bỏ trốn.

“Đương nhiên rồi,” cô điềm tĩnh nói, tự lấy phần cho mình từ đĩa bánh sandwich ngon lành bà Morse dọn lên. Cô đang đói ngấu, và cô bắt cần nếu cái cô nàng thanh cao gọi là bạn cô kia chứng kiến cảnh cô đánh chén đồ ăn thức uống.

Molly nhét một chiếc sandwich vào miệng, rồi lấy tiếp cái nữa. “Vậy hãy cho tôi biết,” cô nói bằng giọng đối thoại, “chuyện gì đã xảy ra giữa hai người trong thời gian tôi vắng mặt vậy?”

Patrick lập tức bị sặc cà phê.

Đó là một bữa ăn làm sáng tỏ nhiều điều. Molly nghĩ vào nhiều giờ đồng hồ sau đó, lúc cô đang ngồi khoanh chân trên giường, nhìn chăm chăm xuống chiếc khăn tay manh mối. Lisa rõ ràng rất giỏi ứng phó với những tình huống xã hội ngưng đọng, Patrick thì hoàn toàn không hứng thú làm bộ nhả nhặn trong bất cứ chuyện gì. Rõ ràng ai nấy đều biết về Lisa và Patrick – cũng rõ ràng là, chuyện đó được liệt vào dạng nên nhắm mắt làm ngơ.

Molly chơi trò đó rất đạt. Cô nói năng đúng mực, dễ dàng nhập vai một cô bạn trẻ hơn. Dễ dàng đến nỗi cô ngỡ rằng đó là trò quen thuộc của ba người bọn họ.

Lisa và Patrick, rất khoan dung với đứa con gái mới lớn nông nổi suốt ngày lảng nhảng bám theo họ. Cô gần như có thể trông thấy cái cảnh đó, gần như nhớ được nó.

Vì sao anh ta lại không lấy Lisa? Cô chợt nhớ ra ông chồng già của Lisa một cách muộn màng. Bà Morse bảo ông ta mới qua đời, thế mà trông Lisa khó mà giống bà quả phụ đau buồn. Thật tệ là ông già ấy không chết từ mười tháng trước và cứu tất cả mọi người khỏi rắc rối lớn. Patrick có thể đã cưới Lisa thay vì phải chấp nhận một đứa em họ xa năm đời hoặc bất cứ kiểu họ hàng nào khác giữa cô với anh ta.

Cô nhìn mảnh vải trên tay. Những vệt màu cam trông quen thuộc một cách kỳ cục, nhưng cô không tài nào lần ra. Chúng không phải vết gỉ sắt cũng không phải máu, và cô tự hỏi sao cảnh sát lại không lấy nó làm vật chứng. Phải chăng cô đã giấu nó khỏi bọn họ? Nếu thế, thì vì lí do gì?

Quá nhiều câu hỏi đặt ra. Cô mệt lử người, bụng thì vẫn đói. Patrick đã rời bàn ăn ngay tức khắc, chẳng mấy chốc sau Lisa cũng biến mất, và Molly chỉ biết ngồi tưởng tượng bọn họ ở đâu và đang làm gì.

Cô không muốn thế.

Cô ngã lưng ra giường, nhét cái khăn xuống dưới gối. Cô chưa sẵn sàng để cho bất kỳ ai trông thấy nó. Cô không rõ tầm quan trọng của nó đến đâu, nhưng hiện giờ nó là đầu mối duy nhất, lợi thế duy nhất mà cô có. Cô không định để nó lọt vào mắt người nào khác cho đến khi cô đã hoàn toàn sẵn sàng.

5. Chương 5

Mất trí nhớ. Trò xưa rồi! Molly nghĩ nó là ai, tưởng người ta tin câu chuyện bịa đặt đấy chắc? Có lẽ nó có trong tiểu thuyết lãng mạn, trên phim ảnh, nhưng ngoài đời thực thì còn lâu.

Kế sách đó vô cùng thuận tiện. Chừng nào nó còn tỏ ra không nhớ gì hết, thì nó tha hồ câu giờ.

Nhưng nó không thể duy trì chuyện đó mãi. Đôi mắt nó quả có tròn xoe ngơ ngác khi nhìn từng người trong bọn họ, nhưng có thể nó đang diễn. Năng khiếu diễn xuất của nó rất khá.

Nếu không phải nó giả bộ, thì mọi chuyện còn nguy hiểm hơn. Nếu chúng mất trí nhớ quá tiện lợi đó đúng là thật, nó có thể biến mất nhanh như khi xuất hiện, trả lại cho con bé một ký ức rõ nét về chuyện đã xảy ra với nó mới vài tuần ngắn ngủi về trước.

Và chuyện đã xảy ra với kẻ mang tên George Andrews.

Không thể để điều đó xảy ra. Nó sẽ phải chết. Không sớm thì muộn.

Và sớm là một phương án đáng hoan nghênh hơn nhiều.

Molly tỉnh giấc trong bóng tối, mất phương hướng và hoảng loạn. Mất một lúc cô mới nhớ mình đang ở đâu. Cô ngồi dậy trên giường, bật đèn, cổ họng chế nhạo nỗi sợ hãi đang dâng trào. Cô đang cảm thấy bồn chồn như thể bị giam hãm – cô đã không muốn ra ngoài vì sợ chạm mặt Patrick và Lisa. Một tiếng đồng hồ ở cùng bọn họ là giới hạn tối đa sức chịu đựng của cô. Cô biết mình không được phép lái xe đến bất cứ nơi đâu đến khi nào cô chứng minh được sự đáng tin cậy của mình với gã chồng tự cao tự đại thích ăn chửi kia, dấu cho chiếc xe rất có thể thuộc về cô. Willy đã mất tăm từ khi đứng dậy khỏi bàn, cô thậm chí còn không có sự bầu bạn đáng ngờ của ông ta để cho đầu óc được sao lãng. Trên giá sách có cả chồng tiểu thuyết trinh thám, nhưng một lần nữa cô lại phát điên với thất bại trước trí nhớ của mình. Có thể cô không nhớ gương mặt mình, tên mình, hay cả thói quen uống cà phê của mình, nhưng tất cả những gì cô cần làm là đọc đoạn mở đầu để nhớ ra câu chuyện trinh thám. Cô vẫn chưa gặp những người còn lại trong ngôi nhà cổ bằng đá này. Người bà con Ermintrude White, cô gọi là bác Ermy, theo lời bà Morse cho hay, đã rời nhà để thực hiện một trong những chuyến du ngoạn viếng thăm của mình. Bằng vào ánh mắt khinh bỉ của bà quản gia Molly có thể suy ra rằng Ermintrude White không chiếm được nhiều thiện cảm trong ngôi nhà này. Thật vậy, phần lớn tình yêu mến của bà Morse dường như dành cho Patrick, bất chấp sở thích tẻ nhạt của anh ta khi dính dáng đến cô Canning, và dành cho Molly, một điều làm cô ngạc nhiên. Đây là một người không vì cách ăn ở tồi tệ trước đây của cô mà thành kiến với cô. Có lẽ nếu đào sâu tìm hiểu thì sẽ thấy những lý do, nhưng về điểm đó Molly không thể bắt tay vào điều tra.

Cô cũng không đặc biệt thích thú khi nghe kể chi tiết về toàn bộ những chuyện xấu mình đã làm, chỉ ít không phải từ một người có vẻ quý mến cô. Molly vô cùng vui sướng được tắm trong niềm triu mến bất ngờ đó. Bà Morse là người đàn bà nhân hậu, và có được sự chấp thuận của bà cô có một cảm giác kì lạ như được một nguồn động viên.

Cô chợt nghe thấy tiếng bước chân thành thịch, tiếp theo là tiếng gõ cửa kiên quyết. Cô tựa ra sau, chờ đợi, thừa biết là ai vừa lên gác với cơn giận ngàn ngút như thế. Cô không có ý định phản ứng lại nếu kiềm chế được.

Cánh cửa bật mở và Patrick đứng đó, cao lớn nơi ngưỡng cửa, và trong một thoáng cô cảm thấy nhói lên một khao khát day dứt. Cảm giác đó biến mất khi cô nhận ra đây không phải là cuộc viếng thăm thân thiện.

"Tôi ắt sẽ cho rằng," giọng anh ta lạnh lùng và cay độc, "cô sẽ biết lịch sự đủ mức để tôn trọng phép tắc trong ngôi nhà này. Lẽ ra tôi nên biết yêu cầu như thế là quá nhiều, tuy nhiên tôi không chỉ yêu cầu, tôi ra lệnh. Cô sẽ xuống dưới nhà để dùng đồ uống ngay bây giờ và cư xử lịch sự với các vị khách của chúng ta. Tôi cho rằng ngay cả cô cũng có khả năng làm được điều đó." Sự khinh miệt cất qua người cô khi cô nằm chờ ra ở đó. "Ngay bây giờ!" Anh ta tiến vào phòng với vẻ đe dọa, và cô ngồi bật dậy trước khi kịp ngăn mình lại.

Anh ta phá lên cười, và nó không phải là âm thanh vui vẻ. "Tôi lấy làm mừng khi thấy chỉ ít tôi có thể dọa được cô cư xử cho phải phép. Chúng tôi sẽ ở trong thư viện." Anh ta bước ra cửa, rồi dùng chân quay lại. "Nhân tiện, phòng khi cô quên, cô thường phục sức khi ăn tối."

Trong ánh đèn yếu ớt từ hành lang hắt vào Molly có thể thấy anh ta vẫn mặc quần jeans bạc màu, và cô nhún vai làm ra vẻ can đảm. "Tôi không có trang phục," cô nói đơn giản. "Phải dùng những thứ này thôi."

"Tôi cho thể nghĩa là cô ám chỉ rằng cái tủ quần áo vô độ của cô không làm cô hứng thú nữa và cô muốn ra ngoài sắm sửa nhiều chừng đấy hoặc hơn." Anh ta nhún vai. "Cứ tự nhiên. Bà Morse có thể đi cùng cô nếu cô nhất quyết muốn thế. Xét cho cùng, đây là tiền của cô cả."

"Có bao nhiêu tiền ở đó?" Cô hỏi, bò ra khỏi giường.

"Tôi đã thất vọng khi nào cô mới chạy đi hỏi," anh ta nói với giọng cười khó chịu. "Quả thực là, chính vẻ hồ hởi của cô với tiền đã làm tôi gần như tin vào câu chuyện bịa đặt của cô về chứng mất trí nhớ. Lẽ ra tôi nên biết cô không thể nhịn lâu như vậy."

"Tôi chỉ tò mò muốn biết thôi," cô lạnh nhạt nói, "nếu tôi có đủ tiền để mua chuộc anh. Tôi đưa nó cho anh thì anh sẽ để tôi đi chứ?"

Cô đã cố tìm cách để làm anh ta giật mình. "Tôi không muốn chỗ tiền chết tiệt của cô," anh ta chua chát nói.

"Vậy anh muốn gì ở tôi? Tại sao anh lại lấy tôi?" Cô xuống giường, bắt đầu tiến lại chỗ anh ta. Cô đang cố khiêu khích anh ta một cách thận trọng, và tự nhủ là mình chỉ muốn moi sự thật từ anh ta thôi. Và cô biết mình đang nói dối.

Cô đang cố khiêu khích để anh ta chạm vào cô lần nữa. Cô muốn xem liệu sự tiếp xúc với anh ta có còn khiến cô run rẩy như tối hôm trước không.

Anh ta lùi lại, không buồn che giấu vẻ khó chịu. "Hãy xuống dưới nhà trong năm phút nữa, Molly. Bằng không tôi sẽ quay lại lôi cô xuống."

Đáng lẽ nó là lời đe dọa. Nhưng với Molly nó nghe giống sự cảm dỗ hơn.

Cô chờ cho vừa đủ lâu rồi mới ra khỏi phòng, chạy một mạch hai bậc một xuống cầu thang uốn lượn, biết nếu chần chừ thì cô sẽ mất hết can đảm. Dừng lại trước cửa phòng khách, cô nghe thấy tiếng đá va vào thành ly lạnh canh, tiếng cười nho nhỏ và không khí thân thiết sẽ biến mất ngay khi cô xuất hiện. Nhưng cô phải xuất hiện – chồng cô đã ra sắc lệnh. Hít một hơi sâu, cô thông thả bước vào phòng với vẻ vô tư được tính kỹ.

Patrick phớt lờ cô, vẫn ở lì chỗ quầy bar khi cô đi vào phòng.

"Cô đây rồi, bạn thân mến!" Lisa chào đón cô. Cô ta đang cuộn mình trên sofa như một con mèo mãn nguyệt. "Cô có một buổi chiều tốt đẹp chứ?"

"Tuyệt vời," cô nhả nhận đáp. "Còn chị?"

Lisa ném một cái nhìn đầy ý nghĩa về phía Patrick đang quay lưng lại, và nụ cười của cô ta tự mãn không chịu nổi. "Rất thú vị."

Molly nghiêng rằng, liếc nhìn quanh phòng và thấy Willy, có vẻ đang quan sát toàn cảnh với vẻ thích thú đã có tí hơi men.

"Tối nay ông thế nào, Willy?" cô chào ông ta, tuyệt vọng muốn tránh khỏi những cái liếc xéo tinh quái của Lisa. Cô chẳng hề cần đến cái cách nhắc nhở khéo léo của cô ta về những gì cô ta đã làm với chồng Molly.

"Tốt," Willy đáp, đưa cái ly màu hổ phách sẫm lên thay cho lời chào. "Rất vui khi thấy cuối cùng cô đã quyết định tham gia cùng chúng tôi."

Đột nhiên cô thấy căm giận tất cả bọn họ. Hẳn bọn họ đã bình luận về Molly bé nhỏ tội nghiệp bằng đủ các tông giọng hạ cố khác nhau, hùa nhau hành hạ và lăng nhục cô. Được, cô chợt quyết định, cô sẽ không để họ thất vọng, cô gieo mình xuống chiếc ghế êm ái nhất phòng và trừng mắt nhìn tất cả bọn họ như một đứa con gái hư.

Patrick tiến lại và giúi một chiếc ly cao thành đựng một thứ nước màu đỏ tươi cho cô.

"Của cô đây," anh ta nói với sự quan tâm giả tạo, và cô kiềm chế thôi thúc muốn quăng cái ly vào mặt anh ta.

"Cái gì vậy?" Cô ngờ vực hỏi.

Anh ta nhượng một bên mày. "Đồ uống thường lệ của cô, nước ép nam việt quất, đúng như bác Ermy đã chọn cho cô, nhưng tối nay không có vodka. Tôi nghĩ cô chưa được uống rượu sau cú va chạm được cho là trúng đầu." Giọng anh ta lạnh nhạt và không tin tưởng, và cô khó khăn lắm mới kìm được câu trả đũa gay gắt tương đương.

Thay vào đó cô nhấp một ngụm nước nhỏ một cách vô cùng tao nhã và lơ đãng tự hỏi liệu trong vô số lỗi lầm của mình có tật uống rượu giỏi không. Cô chiêu một ngụm lớn hơn và ngả người sâu hơn vào vòng tay chở che của chiếc ghế để quan sát gia đình và bạn bè mình.

Sự tham gia của cô không được để ý. Willy, Patrick và Lisa đang say sưa tranh luận về các giống ngựa, một chủ đề xa lạ với cô chẳng kém gì leo núi. Mặc dù tất nhiên, cô buồn bã nghĩ, rất có thể cô đã học đòi tìm hiểu cả hai thứ. Cô là người đầu tiên nhận ra có khách mới đến, tiếng chân rất êm dọc hành lang lát đá. Vị khách có chiều cao trên trung bình, song vẫn thấp hơn Patrick lêu nghêu, với mái tóc nâu quăn và một đôi mắt ẩn chứa nhiều cảm xúc. Nom anh ta đẹp trai, rụt rè, và lạc lõng, và khá thân thiện một cách nhẹ nhàng kín đáo, khác xa bản tính thô bạo khắc nghiệt cô cảm thấy ở chồng mình. Cô chợt cảm thấy lạc quan lên một chút. Có lẽ cuối cùng cô đã tìm được một đồng minh giữa những kẻ thù này.

"Xin chào." Người khách hắng giọng ngoài cửa và tất cả quay lại nồng nhiệt đón chào anh.

"Toby!" Vẻ tươi cười bất ngờ của Patrick đúng là một phát hiện. "Bọn tôi đang tranh cãi về các giá trị của ngựa Ả Rập đây. Bọn tôi sẽ tha cho cậu tội đến muộn nếu cậu có thể làm sáng tỏ vài điều."

Molly nhìn trân trân Patrick, lặng đi trong chốc lát vì bàng hoàng. Cô nhớ được, gần như nhớ được, qua hình ảnh nụ cười bất ngờ, đầy sức tàn phá ấy...

Và rồi Toby bước vào giữa họ, đôi mắt ấm áp và tình cảm. "Em khỏe không Molly? Mọi người đã rất nhớ em?"

Những người khác nhìn anh với vẻ bất mãn ngấm ngầm, như thể vừa phát hiện ra có một kẻ phản bội trong tổ chức của bọn họ vậy, nhưng Toby hình như chẳng để ý. Lần đầu tiên có một người thành thật vui mừng khi cô trở về, và đôi mắt của Molly có nguy cơ tràn ngập những giọt lệ không mong muốn lần nữa.

"Cảm ơn Toby," cô dịu dàng nói, mỉm cười với anh ta.

"Ta sang phòng ăn thôi," Patrick đột ngột lên tiếng, phá vỡ giây phút ấy. Anh khoác tay Lisa và dẫn cô ta tiến sang phòng ăn. "Tôi có thể chén nguyên một con ngựa. Lần tới tôi mời cậu ăn tối thì nhớ đến đúng giờ nghe chưa, cậu bé," anh nói với vẻ thành thật giễu cợt, và Toby cười vang.

"Tớ mắc việc đột xuất, Pat à," anh giải thích, nói gót theo sau vóc dáng lực lưỡng của Willy. "Tiểu thư Molly vừa được phát hiện có mang và tớ còn không biết mình có đi được hay không."

Lúc Molly bước vào phòng ăn cô ngao ngán nhận thấy Lisa đã chiếm vị trí truyền thống dành cho nữ chủ nhà, ở phía cuối bàn đối diện với Patrick, và cô được chỉ định ngồi cạnh Willy. Cô ngồi xuống với bộ dạng hậm hực, một lần nữa tự hỏi mình có thể đã gây ra chuyện gì để khiến cả gia đình và bạn bè quay lưng với cô. Và cô sẽ còn phải chịu đựng những sự sỉ nhục nào nữa trong thời gian bị cầm tù tại ngôi nhà này. Chỉ ít còn có Toby, đang nhìn sang cô với ánh mắt ngưỡng mộ công khai. Cô cố tập trung vào điều đó, bỏ ngoài tai điệu cười khúc khích của Lisa khi cô ta lả lơi với Patrick.

"Molly thân yêu." Lisa quay sang cô với giọng ngọt như mía lùi. "Anh Pat bảo là cô muốn đi mua sắm quần áo. Tôi rất vui nếu được đi cùng cô để cho cô vài lời khuyên về kiểu dáng." Về mặt cô ta nói với Molly rằng cô rất cần được giúp đỡ hết mức có thể.

"Không, cảm ơn Lisa," cô chật vật dần xuống thôi thúc giết người đang lớn dần trong lòng. "Bà Morse sẽ đi cùng tôi – tôi không muốn làm phiền chị."

"Phiền gì đâu chứ," cô ta phản đối một cách duyên dáng. "Cô còn nhớ chúng ta đã vui như thế nào khi lựa chọn tất cả những bộ quần áo của cô không? Tôi luôn giúp cô chọn đồ; cô biết tôi thích làm chuyện đó mà."

Ra là cô phải cảm ơn Lisa về cái tủ quần áo ngồn ngộn không phù hợp kia, Molly nghĩ thầm. Và mình cá là cô ả làm thế có mục đích. "Không, tôi không nghĩ thế, Lisa. Tôi thích tự tôi chọn quần áo." Giọng cô lạnh nhạt và cương quyết, và Lisa chẳng thể làm gì khác đành nhún bờ vai thanh tú và trao đổi ánh mắt với Patrick kiểu như muốn nói, em biết làm gì hơn?

Toby cố xoa dịu giây phút căng thẳng ấy bằng cách tỏ thái độ hứng thú đột ngột với thời tiết, nhưng cuối cùng Molly đã hết chịu nổi bầu không khí gượng gạo và sự châm chích lẫn khuất, những bí mật mà không

ai được yêu cầu đề cập. "Nói tôi hay, Lisa," cô nói bằng giọng tự nhiên, tặng cho cô ta một nụ cười giả tạo y như vừa nãy cô ta tặng cô.

"Khi nào thì chị và Patrick định làm đám cưới?"

"Cô bảo sao?" Lisa hỏi lại, giọng lạnh ngắt.

Molly cắn một miếng bánh chocolate thơm ngậy bà Morse đã làm để tráng miệng, tận hưởng vẻ mặt sững sốt của toàn bộ cử tọa quanh bàn. Cô ngược đôi mắt ngậy thơ lên. "Tôi chỉ nghĩ sẽ thuận tiện hơn nếu tôi biết kế hoạch của chị là thế nào. Chồng chị đã chết... được bao lâu rồi nhỉ? Tôi nghĩ người ta bảo tôi là năm tuần, có đúng không? Và tôi cho hai người đã áp ủ chuyện này từ mấy năm nay, nên tôi ghét làm cho chị cứ phải sắm mãi cái vai góa phụ đau buồn." Molly đưa mắt nhìn suốt lượt bộ y phục quyến rũ của Lisa với nụ cười nhạt. "Có lẽ chị có thể thuyết phục chồng tôi mua một căn hộ ở đâu đó trong lúc chúng tôi chờ hoàn tất thủ tục li dị. Tôi không muốn cản trở lịch trình của chị, và chị rất giỏi trong việc thuyết phục chồng tôi."

"Ra khỏi đây," Patrick nói nhỏ. Molly liền hướng nụ cười ngậy thơ ôn hòa về phía anh ta, muốn xé xác và làm tổn thương anh ta.

"Sao anh lại giận dữ thế, anh yêu?" Cô bắt chước giọng Lisa một cách miễn chê. "Anh không nên để sự việc chồng chị ấy nằm dưới đất xác còn chưa kịp lạnh ảnh hưởng đến các kế hoạch của anh. Nói cho cùng, anh chỉ lấy tôi vì không thể có chị ấy. Và giờ anh đã có rồi, vui quá đi thôi." Cô đứng lên và hiên ngang đi ra khỏi phòng, tức giận cuối cùng đã thắng thế kiềm chế. Lên đến lưng chừng cầu thang thì cô nghe thấy tiếng anh ta đuổi theo cô. Kìm chặt nỗi sợ hãi và khao khát muốn chạy thẳng về căn phòng xa hoa và nhốt mình trong đó, cô quay người lại trên đầu cầu thang và chờ anh ta bằng một vẻ bình tĩnh giả tạo.

Anh ta túm lấy cổ tay cô mạnh đến phát đau, đôi mắt xanh tối lại vì giận dữ. "Cô có ý đồ quái quỷ gì qua màn kịch trong kia hả?"

"Nó không đúng sao?" cô hỏi lại. "Từ từ tôi nói không phải là sự thật sao?"

"Cô không có quyền phê phán ai hết, khi cô còn đang chìm ngập trong những tin đồn, những lời phỏng đoán và những bản tường thuật bán tín bán nghi," anh ta hạ giọng. "Tôi không phải là kẻ bỏ trốn giữa đêm, tôi không phóng hỏa khu chuồng ngựa phía đông và giết chết ba con ngựa, tôi không đánh vào đầu ông già Ben và để mặc ông ấy nằm trên vũng máu trong sân. Tôi không bị tìm thấy trong tình trạng bất tỉnh với một tên đàn ông đã bị giết bên cạnh."

Molly bần rùn cả người. "Và anh định nói chính tôi đã làm những chuyện này?" Cô hỏi bằng giọng khàn khàn.

Giọng anh ta vọng vào tai cô, lạnh lùng và xa cách với vẻ thịnh nộ mà giờ đây cô biết là chính đáng. "Không còn ai có khả năng ấy. Hoặc là cô hoặc kẻ đã chạy trốn cùng cô. Phân nửa nguồn ngựa giống đã đi tong trong trận hỏa hoạn. Cô đã chứng kiến chuồng ngựa cháy bao giờ chưa, Molly? Cô có biết nó như thế nào không, nghe thấy những tiếng kêu của lũ ngựa, ngửi thấy mùi thịt khét, biết mình không thể làm gì để cứu chúng?"

Cô lắc đầu và cố giật tay ra, nhưng anh ta không nhúc nhích.

"Ngôi nhà cũng suýt ra tro. Cô biết chuyện đó không? Cô sẽ chẳng quan tâm. Cô chỉ là một đứa trẻ hư đồn xấu xa chỉ biết tấn công và phá phách không hề suy nghĩ khi không được như ý!"

"Vậy tôi muốn được gì?" Cô hỏi, chặt vật giữ bình tĩnh.

Anh ta lắc đầu về ghê tởm. "Cô chưa bao giờ nói với tôi," giờ giọng anh ta đã dịu lại. "Hãy tránh khỏi đường của tôi, Molly. Nếu còn xuống dưới nhà ăn tối lần nữa cô hãy biết đường tỏ ra lịch sự bằng không tôi sẽ bẻ gãy cái cổ bé nhỏ xinh đẹp của cô."

Cô đứng lặng trên đầu cầu thang nhiều phút sau khi anh ta bỏ cô lại để trở về với khách khứa. Cô nhìn xuống đôi bàn tay mình đang đặt trên tay vịn, nhận ra chúng đang bầu chặt lấy thành tay vịn cầu thang.

Anh ta nói cô đã đánh Ben Morse vào đầu và để mặc ông chảy máu. Chắc hẳn bà Morse không thể tin cô có khả năng làm điều đó và vẫn thân thiện với cô? Không phải ai cũng tin cô là một con quỷ, trong đó có

một trong những người được cho là đã bị tổn thương nặng nhất vì cô.

Quý bắt Patrick và những lời buộc tội của anh ta đi, những lời buộc tội mà cô không thể phản bác. Cô đang nhìn chăm chăm theo anh ta, run lên vì giận dữ và thách thức, thì một ý nghĩ bỗng dưng hiện ra trong đầu cô. Cái cổ bé nhỏ xinh đẹp, anh ta đã nói. Cái cổ anh ta muốn bẻ gãy.

Phải chăng chính là anh ta? Chính anh ta đã đuổi cô ra khỏi nơi này, rồi bám theo cô, giết người đàn ông đi cùng cô rồi đập đầu cô, tưởng rằng đã giết được cô?

Và nếu đúng là anh ta, thì còn có điều gì ngăn anh ta không cố làm chuyện đó lần nữa?

Tại sao anh ta muốn cô ở đây? Sao anh ta không thể cứ để cô đi, bắt đầu cuộc sống mới với những mảnh vụn ký ức? Anh ta muốn gì ở cô, vì Chúa?

Và cô đã muốn gì ở anh ta?

6. Chương 6

Cơn buồn nôn ập đến vào sáng hôm sau. Cô thức giấc vào lúc rạng đông, bụng tự nhiên sôi dữ dội. Cô vừa kịp lao tới phòng tắm trước khi nôn thốc nôn tháo. Vừa qua cơn co thắt đầu tiên đã tiếp đến đợt nôn thứ hai, rồi thứ ba.

Cuối cùng khi kết thúc cô lả người đi và run lấy bầy, phải dồn hết chút sức tàn còn lại để bò vào giường và nằm vật ra đó. Cô chưa bao giờ cảm thấy yếu một cách khủng khiếp và kiệt lực như thế, và cô tự hỏi liệu có phải mình bị ngộ độc thức ăn. Với vận may liên tiếp dạo gần đây của cô rất có thể nó đã tấn công cô và bỏ qua những người khác, bao gồm cả Lisa Canning, trong tình trạng sức khỏe hoàn hảo.

Cô chỉ đang hoang tưởng đó thôi – Bà Morse có vẻ là một đầu bếp giỏi và cẩn thận. Không, chắc hẳn là do virus từ hồi cô nằm viện gây ra. Có lẽ chỉ là đồn ứ của những lo âu căng thẳng. Nó sẽ sớm qua thôi.

Gần một tiếng sau cô cảm thấy đã đủ sức trèo xuống giường, và cô tốn một khoảng thời gian dài lê thê để thay quần áo, đánh răng rửa mặt và lảo đảo đi xuống dưới nhà. Bà Morse vừa nhìn thấy cô đã chắc lưỡi xốt xa.

"Trông cô không khỏe tí nào, cô Molly," vừa nói bà vừa đẩy cô đến chiếc ghế gần lò sưởi đang cháy rùng rục và quần một chiếc khăn len quanh người cô. "Hôm nay không phải ngày thích hợp để ra ngoài đối với con người cũng như gia súc, thế cũng tốt. Patrick bảo cô muốn đi mua sắm nhưng tôi nghĩ tốt hơn ta hãy hoãn lại một thời gian. Tôi sẽ pha cho cô cốc trà bạc hà với mật ong và xem nó có tác dụng thế nào với cô." Bà lảng xảng quanh cô như một con gà mẹ, và Molly dần dần thấy thư giãn. Một cảm giác dễ chịu hiếm hoi, khi được chăm sóc và nghe cần nắn, đặc biệt là sau những lời cáo buộc của Patrick tối hôm trước.

"Chỉ là một dạng nhiễm virus dạ dày thôi," cô khóa lấp. "Tôi đã cảm thấy khá hơn rồi – tôi rất muốn đi mua sắm, thật đấy." Cô cảm thấy mình như đứa trẻ đang nài nỉ một đặc ân. Ý nghĩ phải trải qua một ngày giam hãm nữa trong ngôi nhà này cùng với bầu không khí tội lỗi ủ dột của nó đủ khiến cho cô tuyệt vọng.

"Để xem thế nào đã," bà Morse nói, rồi cả lên. "Tôi sẽ làm cho cô món cháo yến mạch thơm ngon bổ dưỡng và xem cô cảm thấy thế nào. Trị rối loạn tiêu hóa thì không thứ gì tốt bằng cháo yến mạch."

Ba tiếng sau họ đã ở trên đường, và cho dù có phải nhờ món cháo yến mạch hay không, những nguyên nhân tự nhiên hay chỉ là sức mạnh ý chí, thì Molly cũng đã khỏe lại.

"Được rồi được rồi," cuối cùng bà Morse đã bằng lòng. "Patrick và Ben trưa nay không về nhà, họ bận tới mặt dưới khu chuồng ngựa nhỏ. Nên bây giờ chúng ta cũng có thể ra ngoài. Sẽ phải phiền cô giúp tôi một tay nấu bữa tối đấy, nếu như tôi mất nguyên buổi chiều rong chơi."

Nghe đến tên Ben làm cô sững lại, chờ người ra. "Bà Morse?" cô cất giọng ngập ngừng.

"Gì vậy cô gái?"

"Bà có tin tôi đã làm điều người ta nói tôi đã làm không? Bà có nghĩ tôi đã đánh vào đầu chồng bà và để mặc ông nằm chảy máu trên đất?" Cô nín thở, có phần sợ câu trả lời.

Bà Morse lắc đầu. "Năm vừa rồi cô đã bị buộc tội đủ điều. Một số do chính miệng cô nói với tôi, khoác lác. Nhưng tôi không thể tin cô lại thay đổi quá nhiều đến độ làm hại cả ông Ben nhà tôi. Ông ấy cũng không tin. Ông ấy không biết kẻ nào đã lên ra sau lưng và đập vào đầu mình, nhưng ông ấy biết không phải là cô."

"Tạ ơn Chúa," Molly thở phào. "Nhưng có thể là ai? Quanh đây có người lạ mặt nào không?"

"Chỉ có người cô bỏ trốn cùng thôi."

Những lời ấy lơ lửng trong bầu không khí giữa họ. "Vậy là tôi phải chịu trách nhiệm," cô nói giọng lí nhí.

"Không, cô bé yêu quý. Cô đã đánh bạn với đám người xấu. Cô khổ sở, và óc xét đoán của cô đã không được sáng suốt. Nhưng cái đó là quá khứ rồi. Ben không nuôi hận thù, tôi cũng vậy."

Molly nhìn bà, choáng váng. "Tôi sẽ tìm hiểu chuyện gì đã thực sự xảy ra, sớm muộn gì tôi cũng sẽ nhớ lại."

"Tất nhiên rồi, cô bé của tôi. Trong thời gian chờ đợi chúng ta hãy đi mua sắm. Muốn vực dậy tinh thần không gì tốt cho bằng một chuyến mua sắm."

Molly đứng lên, một phần nổi háo hức lúc này của cô đã biến mất. "Tôi quên mất. Tôi sẽ lấy tiền bằng cách nào?"

"Cô còn cần tiền để làm gì, khi đã có mấy cái thẻ tín dụng?" Bà Morse hỏi. "Mà tôi cũng không lấy làm ngạc nhiên nếu cô đã sẵn tiền trong ví. Cô toàn quên mình có bao nhiêu tiền."

"Tôi không biết ví của tôi để đâu," cô thú nhận.

Bà Morse thừa bản lĩnh để không bị luống cuống. "Phải rồi – Patrick để nó trong văn phòng. Vì cậu ấy có bảo tôi cứ tự nhiên đưa cô đi mua sắm nên tôi dám chắc là cậu ấy có ý muốn tôi đưa nó cho cô. Đợi một chút nhé, để tôi đi lấy."

Molly rất ngờ vực là Patrick lấy đâu ra ý muốn kiểu đấy, nhưng cô vẫn nhận chiếc ví bằng da dê với vẻ biết ơn thầm lặng. Bà Morse nói đúng về thẻ tín dụng và tiền mặt. Nếu cô muốn thoát khỏi đây cô sẽ không phải lo về vấn đề tài chính. Tất cả đã nằm trong tay cô, cùng với bằng lái xe của cô.

Nhét ví vào túi sau quần jeans, cô sải bước ra khỏi phòng. Hiện giờ cô chưa có ý định bỏ đi, khi mà vẫn còn bao nhiêu câu hỏi chưa được giải đáp. Tại sao không một ai biết lai lịch George Andrews? Tại sao bọn họ không biết chắc ai đã đánh ông Ben? Kẻ nào đã giết người đàn ông đi cùng xe với cô? Và vì sao lại xảy ra tất cả những chuyện này?

Dù chết cô cũng phải tìm ra sự thật. Và cô còn có một động cơ khác. Lisa Canning sẽ không chiếm được chỗ của cô mà không phải chiến đấu. Molly hoàn toàn có ý định ở lại đủ lâu để đặt dấu chấm hết cho mối quan hệ đó, hoàn tất vụ li dị, rồi sau đấy vui vẻ lên đường.

Không hiểu sao viễn cảnh đó chẳng hề làm cô phấn khích.

Ngày hôm đó ở New Hope là một thành công tuyệt đối. Họ ăn trưa trong một tiệm ăn Pháp nhỏ thanh lịch mới mở được một thời gian, bữa ăn gồm toàn món Pháp thịnh soạn béo ngậy bắt chắp ánh mắt cảnh cáo của bà Morse. Sau đó họ tiếp tục hành trình mua sắm, quần jean và kaki, áo thun cotton và sơ mi vải bông, bột da, một chiếc áo jacket bằng vải tuyết, những chiếc áo ngủ vải flanelen và giày chạy. Bà Morse tỏ ra xốn mắt một cách ngộ nghĩnh trước cảnh cô vung tiền, và cuối cùng khi kết thúc Molly tạm bằng lòng với nhận xét rằng cô không làm việc gì nửa vời.

"Nhưng tôi phải công nhận rằng những bộ quần áo này hợp với cô hơn hẳn những bộ cô Canning bảo cô mua. Chỉ mong cô không chán chúng quá nhanh."

"Không có chuyện đó đâu," cô nói qua những chồng túi với hộp chất đống xung quanh trên ghế trước và xếp kín thùng sau xe tải. "Tôi muốn những bộ đồ này sẽ theo tôi một thời gian dài."

"Ồ, hay quá. Và Patrick sẽ thích chiếc áo thun cô mua cho cậu ấy cho xem, tôi biết cậu ấy sẽ thích."

Một lần nữa Molly hết sức nghi ngờ. "Bà nghĩ thế thật à?" cô băn khoăn hỏi, niềm hân hoan nhạt đi. Chiếc áo thun màu xanh lam bằng vải cotton dày dặn sẽ rất hợp với đôi mắt lạnh lùng của anh ta, song Molly ngờ rằng anh ta chẳng hề muốn nhận quà cáp từ cô. Có lẽ cô cứ cất nó vào ngăn kéo cho đến khi sinh nhật anh ta hoặc dịp nào đó. Giả dụ rằng đến sinh nhật anh ta thì cô vẫn còn ở đây. Bằng không cô chỉ có thể tặng nó cho anh ta làm quà ly dị. Vì lí do nào đó cô cho rằng ý định ấy sẽ khiến anh ta hài lòng.

Cô đang bỏ quần áo vào chiếc tủ ngăn kéo xấu mù thì khung cửa chợt tối sầm lại. Cô ngẩng lên, đúng ngay phải gương mặt cau có của đức ông chồng đẹp trai.

"Tôi nghĩ cô nên giữ mấy thứ này trong thời gian ở đây," anh ta nói cộc lốc, quăng một chiếc hộp nhỏ xuống giường. "Bất kể cô tuyên bố sẽ không bao giờ đeo chúng, chúng vẫn là của cô."

Cô biết trong cái hộp nhỏ màu ngà kia có gì. Nhẫn cưới và nhẫn đính hôn của cô nằm ẩn vào lớp nhung xám. Cả hai không làm rung lên bất kỳ sợi dây ký ức nào trong cô, chiếc nhẫn vàng trơn cũng như chiếc nhẫn ngọc sapphire kiểu xưa. Cô lồng chúng vào ngón tay, bất lực nhận ra chúng vừa như in. Hoàn cảnh dường như nhất quyết bắt cô phải chấp nhận những gì mà tâm trí vẫn không thể chấp nhận. Xem ra cô đúng là một người vợ ích kỉ hư hỏng của một người đàn ông chán chường và đầy tức giận. Cự tuyệt nữa chỉ vô ích.

Cô ngược nhìn anh ta, nhưng vẻ mặt anh ta kín như bưng. "Vì sao tôi lại quyết định tháo chúng ra? Có phải tôi đã bỏ lại trước khi đi?"

"Cô chưa bao giờ đeo chúng."

Anh ta đã thành công trong việc làm cô sốc. "Sao lại thế?"

"Cô cứ ra chiều ngạc nhiên ngây thơ đi, Molly. Cô thừa biết cô đã ném chúng vào tôi ngay buổi sáng sau đám cưới."

"Ở trên giường anh tệ đến thế sao?" cô buột miệng hỏi.

Anh ta chăm chăm nhìn cô, một vẻ kỳ lạ hiện lên trong mắt. "Hắn là cô đã nghĩ vậy," anh ta chỉ nói có thế, rồi quay gót bỏ đi.

Cô nhìn theo anh ta, ước gì có cách nào đó để lí giải về mặt kỳ lạ của anh ta. Lại một bí ẩn nữa giữa quá nhiều bí ẩn.

Cô thay sang chiếc quần kaki và áo thun cotton màu xanh nước biển rồi xuống bếp. Lúc cô đang gọt khoai tây, tạm thời chỉ có một mình trong gian bếp mênh mông và thoải mái, thì Patrick lại xuất hiện. Anh ta nhìn cô, tuồng như định vội vã rút lui, rồi hiển nhiên đã nghĩ lại. Có vẻ chồng cô nhất gan không hơn gì cô.

Anh ta bước vào phòng với vẻ duyên dáng không thể phủ nhận và tựa người vào quầy bếp, cách cô mấy bước chân. "Tôi thấy cô đã quyết định đeo nhẫn," anh ta nói bằng giọng trầm khàn mà cô thấy quyến rũ không giải thích nổi. Xui xẻo thay có thứ gì ở người đàn ông này mà cô không thấy quyến rũ không giải thích nổi, từ khuôn mặt xương xương khắc nghiệt đến đôi chân dài săn chắc. Tất cả mọi thứ, tức là trừ thái độ cư xử với vợ ra.

Cô gạt đầu, tập trung hết mức vào củ khoai tây trên tay. Tự dưng cô cảm thấy lo lắng và và như bị nuốt mất lưỡi trước sự gần gũi của anh ta, và tự hỏi có phải sự dè dặt này vốn thuộc cách cư xử thường ngày của cô.

Cô nghĩ hình như là không. "Cô đã thay đổi." Anh ta đột ngột nói, và cô ý thức được đôi mắt xanh sáng kia chiếu vào mình, cảm nhận được vẻ phân vân của chúng.

"Tôi sao?" Giọng cô nhẹ nhàng một cách thận trọng. "Tôi không biết được." Cô ngược nhìn anh ta với toàn bộ dũng khí có thể huy động. "Anh biết đấy, tôi thực sự không nhớ trước đây mình như thế nào. Tôi không nhớ nổi điều gì."

"Có thể cô không nhớ được," anh ta nói một cách khó hiểu, tiến lại gần bàn hơn. "Không thì cô đúng là một diễn viên đại tài." Anh ta nghiêng người về phía cô, cơ thể anh ta hơi sượt qua người cô khi anh ta với tay bật đèn. "Tuy nhiên cô vốn luôn giỏi che giấu."

Sự đụng chạm nhỏ xíu giữa hai cơ thể khiến suýt chút nữa con dao cứa vào tay cô, và phải vận hết tự chủ cô mới che giấu được nỗi lo âu đột ngột của mình. Thế quái nào mà anh ta có tác động kinh khủng như vậy lên mình chứ?

Anh ngả người ra sau, nhìn cô bằng con mắt nghiêm nghị. “Cô thật đáng khen khi giúp bà Morse nấu bữa tối.”

Cô gạt đầu, thả củ khoai tây vào bát nước rồi lấy tiếp củ khác. Một lúc sau cô cảm thấy anh đã bỏ đi, và cô lén buông một hơi thở phào gần như không nhận thấy.

“Lúc nào xong hãy lên dùng đồ uống,” giọng anh ta bỗng vang lên. “Có lẽ chúng ta nên cư xử như những người trưởng thành biết lý lẽ chừng nào cô còn ở đây.”

So với một lời mời phong nhã thì nó kém xa tiêu chuẩn, nhưng tự nhiên Molly thấy manh nha tia hy vọng.

“Có chuyện gì làm cô đột nhiên phấn khởi thế?” Bà Morse hỏi cô lúc hối hả trở vào bếp. “Cô trúng xổ số hay gì đó à?”

Molly nhún vai, cúi mặt xuống. Cô biết rõ phản ứng của mình trước thái độ tử tế có chút xíu của anh ta là hoàn toàn không tương xứng, nhưng có hề gì. Cô đã học được một điều về ký ức bị mất của mình rằng nó không làm cô dễ chịu mấy.

Có thể cô đã quên những cái tên, những gương mặt, con người và những sự kiện, nhưng cô không quên những cảm xúc. Cô quan tâm đến chồng mình, khá là sâu sắc, và những tình cảm của anh ta đối với cô vào lúc tốt đẹp nhất chắc chắn là thờ ơ, còn bình thường là gần với căm ghét. Nhưng về lịch sự phần nào của anh ta tối nay là một chuyển biến. Cô bắt đầu ngậm nga hát nho nhỏ.

“Tốt hơn là cô để tôi làm nốt,” sau vài phút bà Morse đề nghị, “và đi lên nhà uống chút gì đi. Phần còn lại để tôi lo. Cảm ơn cô đã giúp.”

Cô muốn đi tìm Patrick. Để xác định thứ cảm xúc mới mẻ không thể cắt nghĩa này. Cô muốn ở lại nhà bếp, trốn biệt như một nàng Lọ Lem hiện đại. Cô so vai. “Không có gì.”

Patrick đang ngồi trước lò sưởi, một cốc rượu trên tay, trầm ngâm nhìn vào khoảng không trước mặt. Nhìn thấy cô anh ta liếc cau mày, và cô cương quyết dẫn xuống niềm khao khát muốn chạy thẳng lên gác, tránh xa vẻ bất mãn rành rành của anh ta. Thay vào đó cô nở nụ cười rụt rè.

Không có phản ứng. Vì có vẻ anh ta không định nhúc nhích, nên cô rót cho mình một cốc nước nam việt quất hình như dành riêng cho cô và đến ngồi gần lò sưởi. Gần anh ta. Giờ ánh mắt anh ta mới quét qua cô, và cô tự hỏi anh ta đang nghĩ gì. Chắc là so sánh cô với Lisa, và cô biết trong cuộc cạnh tranh nho nhỏ ấy chiến thắng sẽ thuộc về ai.

“Tại sao anh lại lấy tôi?” cô lặng lẽ hỏi, ngồi xếp chân lại. “Lẽ nào chỉ vì tiền?”

Anh ta giật mình, rượu sánh cả xuống quần jeans. “Cô hỏi thế là sao?” anh ta cộc cằn hỏi ngược lại.

“Chúng ta không yêu nhau đúng không?”

“Không hề,” anh ta trả lời sau một thoáng im lặng. Dù anh ta có nghĩ cô đang nói dối về trí nhớ của mình hay không, rõ ràng anh ta đã quyết định tin cô chút ít. Tại thời điểm hiện tại. “Lúc bấy giờ có vẻ như nó là việc hợp lý nên làm. Đó là điều cha tôi muốn, và cô luôn háo hức làm hài lòng cha tôi.”

“Còn anh? Có háo hức làm hài lòng cha anh không?”

“Không,” anh ta đáp thẳng thừng. “Tôi dùng phần lớn đời mình để cố hết sức làm cha tôi nổi điên. Cả hai chúng tôi đều cứng đầu cứng cổ. Ông ta chỉ còn cách quyết định dành cho tôi một thứ gì đó để thay đổi cục diện.”

“Vậy nếu cha anh nghĩ chúng ta nên lấy nhau, tại sao anh chấp nhận?”

Nụ cười của anh ta trong ánh sáng lờ mờ nom đầy hơi lạnh. “Cha tôi giỏi hơn bất cứ ai trong việc đạt được mục đích, kể cả khi đã nằm trong mơ. Tất nhiên ông ta để lại cơ ngơi này cho tôi. Tôi là đứa con duy nhất của ông, người thừa kế của ông. Nhưng phần lớn tiền bạc lại để cho cô. Cô không hề thắc mắc tiền của cô

từ đâu ra sao? Một phần cái khiêu hài hước méo mó của cha tôi đấy. Ông biết tôi cần tiền để duy trì nơi này, còn cô cần một mái nhà. Xem ra đó là một giải pháp hiển nhiên, và tôi quyết định phải thực tế một lần. Ông ấy đã chết – không cần phải chống đối ông ta nữa.”

Molly thất kinh nhìn anh ta. “Không phải do tôi mong tình yêu rồi sẽ đến ư?” Cô hỏi có phần hụt hơi. “Vì lí do nào mà tôi lại đồng ý lấy anh chứ?”

Anh ta nhún vai. “Lúc ấy cô không thổ lộ suy nghĩ về vấn đề đó với tôi. Cô vốn luôn yêu nơi này – cô từng nói nó là mái nhà duy nhất cô biết. Và cô yêu cha tôi. Ông muốn gì thì cô cũng muốn cái đó.”

Anh ta ngả người ra sau, nhìn chằm chằm vào lò sưởi. “Ông chia tài sản theo cách đó là có mục đích. Từ thời khắc cô đến đây ông đã xác định sớm muộn gì hai ta cũng sẽ lấy nhau. Ông cho như thế mới là thuận chũng, và một khi Cha đã quyết điều gì thì đó ai khiến được ông đổi ý. Ông muốn có những đứa cháu thuận chũng theo cái cách ông lai ngựa giống.”

“Nhưng chúng ta không có.”

“Không có gì?” anh ta hỏi gần.

“Những đứa con thuận chũng.”

Anh ta bật ra một tiếng cười ngắn và u ám. “Không ai trong chúng ta có hứng thú với chuyện ấy. Đừng lo, Molly, hai ta sẽ không phải chịu đựng hậu quả do sai lầm của mình nữa, tôi có thể hứa với cô. Ngay khi vụ ly dị xong xuôi cô có thể ôm toàn bộ tiền ra đi.”

“Vậy anh định làm thế nào để duy trì Winter’s Edge?” cô hỏi. “Hay người vợ tương lai của anh đủ giàu để cung cấp đủ số vốn anh cần? Sẵn tiện cho anh rồi, kiếm những người đàn bà giàu có sẵn sàng cưới và ủng hộ anh theo cách đường như anh đã quen thuộc.” Giọng cô nghe cay đắng và mang một vẻ tổn thương xa xưa đã bị quên lãng.

Anh ta phản công một cách hung dữ. “Cô ấy không phải vợ tương lai của tôi, mẹ kiếp nhà cô. Và tôi chăm lo nơi này bằng cách nào không phải việc của cô. Tôi có thể tự xoay sở không cần cô giúp đỡ, không cần đến tiền của cô. Nếu ông bố tôi không quá giỏi chơi trò thì ắt nó chẳng bao giờ là tiền của cô.” Anh ta ngửa cổ uống một hơi dài.

“Đó là lí do duy nhất để tôi lấy anh sao?” cô hỏi, không thể để yên vấn đề. Còn có điều gì đó, một điều gì đó mà anh ta không định cho cô biết.

Anh ta ngược lên, trong đáy mắt thấp thoáng vẻ giễu cợt. “À, thật ra cô đã từng say nắng tôi năm cô mười sáu tuổi. Có lẽ chuyện đó có phần nào can dự.”

“Tôi đã yêu anh?” Giọng cô lạc đi.

“Không!” Câu phản bác thật gay gắt. “Ngày ấy cô là một thiếu nữ mới lớn cứ tưởng tôi là một người hùng lãng mạn hoàn hảo. Cô thường theo đuôi tôi khắp nơi như cún con lạc mẹ.”

Cô cảm thấy hai má mình đỏ bừng, và cô cắn môi lại. Đây là lỗi của cô, cô đã ép anh ta. Nhưng cô mong anh ta để lộ một tình tiết giàu lòng trắc ẩn hơn. “Thật là khó xử cho anh,” cô yếu ớt nói. “Hắn tôi là một con kỳ đà cản trở đời sống yêu đương của anh.”

“Cũng không hẳn,” anh ta nói, và cô không đoán nổi hàm ý của anh ta.

“Vậy đến lúc nào thì tôi vượt qua sự mê dại đáng xấu hổ ấy?” cô nhẹ nhàng hỏi.

Anh ta nhìn cô, lạnh nhạt và xa cách. “Vào ngày cưới của chúng ta,” anh ta đáp thẳng toẹt. “Tôi phát ốm với trò hoài cổ này rồi, Molly. Hoặc là cô im lặng hoặc ra khỏi đây.”

Cô nhìn anh ta trân trân qua đôi mắt tối sẫm, tự hỏi hắt cốc nước của mình vào mặt anh ta có tác dụng gì không. Cô rút vào im lặng, lún sâu người vào những tấm đệm với bộ dạng cực kỳ thờ ơ khi tập trung vào ngọn lửa đang nhảy múa trong lò sưởi. Kể cả sự hiện diện của Beastie bên cạnh cũng tra tấn hơn là an ủi, nó nhắc cô nhớ mình đơn độc ra sao trong ngôi nhà này.

Không ngăn được mình, cô liếc qua phòng về phía Patrick. Anh ta không khác gì tảng nước đá, và cô tự hỏi liệu mùa xuân có bao giờ chạm tới những con người sống trong ngôi nhà đá cổ xưa này, hay bọn họ mãi mãi mắc kẹt trong mùa đông buốt giá.

Buổi trò chuyện bên bàn ăn tối đó hết sức gượng gạo. Bác Willy như thường lệ lại ngà ngà hơi men, và quyết định sửa chữa sự khiếm nhã lần trước của mình bằng cách ca tụng Molly hết lời, liên tục tiếp nước quả cho cô đến độ cô cảm thấy mình căng như quả bóng, cố ép cô uống rượu vodka, luôn tỏ vẻ ân cần và khó chịu. Cô ắt sẽ không ưa cho nổi nếu nó không có một điểm thú vị. Tất cả những sự quan tâm độc đoán của Willy dường như có một tác động hết sức hiệu quả lên Patrick, y như với Toby tối hôm qua.

Chồng cô có thể không muốn cô, nhưng dứt khoát là anh ta không muốn bất kỳ ai khác chạm vào cô, kể cả một ông bác già dâm dăng như bác Willy. Anh ta nhìn họ chằm chằm với vẻ mặt cau có, và cô biết anh ta muốn tống cô về giường như mấy tối trước.

Nhưng cô không có ý định cư xử như một đứa con gái hư. Thái độ của cô rất đoan chính, càng khiến anh ta bị chọc tức, và đến hơn mười một giờ cô mới tạm biệt bọn họ. Ngày hôm nay cô đã biết được nhiều điều, và còn rất nhiều chuyện cho cô tìm hiểu. Cô biết tiền của mình từ đâu ra, và cô có một ý niệm khá hay ho về nguyên nhân Patrick lấy cô. Không phải vì tiền, mà vì thương hại một con bé mới lớn si tình. Ý niệm ấy đau như muối xát.

Cô nhào xuống giường trong cảm giác no căng và kiệt sức, và mơ thấy Patrick, nhìn cô chằm chằm qua đôi mắt đầy những ý nghĩ phức tạp.

Lẽ ra anh không nên lấn cấn vì nó, Patrick nghĩ. Cái vẻ ngơ ngác trong mắt cô ta, khi anh ném khối tình si mê của cô ta vào mặt cô ta. Nếu cô ta thật sự không thể nhớ, thì sao cô ta phải lúng túng vì nó?

Nhưng anh bỗng nhớ lại chuyện ngày ấy. Anh vừa trở về nhà sau hai năm lang bạt, chuyến di cư gần đây nhất của anh là kết quả của trận khẩu chiến dữ dội nhất với bố cho đến thời điểm hiện tại. Anh đã đi nhiều nơi, chứng kiến nhiều chuyện, làm những việc mà anh vẫn còn ghét phải nghĩ tới, và anh cảm thấy mình bẩn thỉu, tàn nhẫn và vô lại. Cho đến khi anh nhìn xuống đôi mắt mười sáu tuổi của đứa trẻ lạc cha anh mới nhận ra và thấy một sự ngưỡng mộ sáng ngời mà anh chưa bao giờ xứng đáng.

Anh không thể nào cưỡng lại nó, dù đã cố hết sức. Cô ta tôn thờ cả mặt đất nơi anh bước qua, thậm chí đứng về phía anh trong những cuộc chiến với ông bố đáng sợ của anh.

Và thay vì càng kích động sự phẫn nộ của Jared Winters, cô ta lại chỉ khiến bố anh rút lui với một nụ cười xảo quyệt.

Cô ta xinh xắn, cô ta thông minh, cô ta dũng cảm, và cô ta trung thành vô song. Nếu anh trẻ lại mười tuổi. Nếu cô ta là ai khác chứ không phải đứa trẻ cha anh nhặt được...

Cứ như vậy, anh lờ đi thú tính của mình, đối xử với cô ta như một đứa em gái anh chưa bao giờ có, và không tẩy máy tay chân. Mỗi năm qua đi chuyện đó lại trở nên khó khăn hơn, và mỗi năm qua đi anh càng thêm nhất quyết giữ khoảng cách với cô ta. Và mỗi năm qua đi sự thúc giục của cha anh và lòng ngưỡng mộ ngây thơ của Molly xói mòn dần quyết tâm của anh.

Cuối cùng anh đầu hàng. Sau cái chết đột ngột của cha anh do nhồi máu cơ tim, sau khi bản di chúc được đọc và cô ta khóc nức nở, kiên quyết bắt anh nhận toàn bộ số tiền mà cô ta chưa bao giờ muốn. Anh đã đi đến một giải pháp hiển nhiên và hợp lý, một giải pháp sẽ bảo vệ lòng kiêu hãnh của cô ta, chu cấp kinh phí cho trang trại Winter's Edge, và làm hài lòng lương hồn cha anh.

Chưa kể đến chuyện anh cũng muốn thế, muốn cô ta dữ dội đến mức nó ăn dần ăn mòn anh.

Anh tưởng mười tháng của đời sống hôn nhân đã chấm dứt được ham muốn đó. Cô ta đã làm hết sức mình để chữa khỏi cái chứng ấy của anh, nhưng lẽ ra anh nên hiểu rõ hơn. Chỉ cần anh nhìn vào đôi mắt xanh ngọc ngày thơ kia, là tất cả lại ào ạt ùa về.

Nhưng lần này anh sẽ không nhượng bộ. Anh có thể giữ gìn nơi này mà không cần khoản tiền khổng lồ cha anh để lại cho cô ta. Chỉ cần tần tiện một chút, chăm chỉ làm lụng, là mọi thứ sẽ ổn.

Đó chính là điều anh cần. Làm việc cật lực đến không còn thời gian nghỉ ngơi. Để nhớ lại. Để muốn thứ mà anh không thể có.

Cứ chịu khó lao động đến cuối cùng anh sẽ thoát khỏi cô ta.

7. Chương 7

Sáu giờ ba mươi sáng hôm sau, Molly nhào qua thành giường và nôn đầy ra tấm thảm trắng muốt mịn như tơ, đoạn cô lăn người nằm ngửa với sự thỏa mãn đáng kinh ngạc. Ít ra bây giờ bắt buộc phải làm điều gì đó với căn phòng rồi, cô nghĩ, rồi lại thấy buồn nôn. Cô quá yếu và chóng mặt để cố lật được dù là vào phòng tắm, và cô nằm vật ra dựa cái đầu ong ong của mình vào đồng gối gối ngồn ngộn tô điểm cho chiếc giường.

Không cách nào làm nguôi được tình trạng quen thuộc này nữa. Cô ăn liên tục, ngủ quá nhiều, và nôn mửa mỗi sáng. Đặt chuyện đó bên cạnh tình trạng mất trí nhớ và đời tư một người đàn bà hư hỏng, và chỉ có một cách giải thích hợp lý.

Cô có mang.

Ý nghĩ ấy làm cô vừa khiếp hãi vừa mê mẩn. Cô nhìn xuống cái bụng phẳng của mình và hình dung nó căng tròn lên với một đứa bé. Cô lướt một bàn tay thăm dò qua nó và thấy mình có thể mỉm cười. Đó là một hình ảnh tuyệt vời, chỉ thiếu duy nhất người cha để hoàn thành bức tranh.

Cho rằng Patrick là cha đứa bé hoàn toàn hợp lý. Xét cho cùng anh ta là chồng cô, đầu là một người chồng không mấy nồng nhiệt.

Một đứa trẻ có thể hàn gắn những đổ vỡ giữa họ. Nhưng cô không muốn một đứa bé để cứu chữa hôn nhân, cô muốn có con với Patrick vì cô...ờ, cô chỉ muốn có con với Patrick.

Nhưng nếu đứa trẻ là con người khác? Người đàn ông đã chạy trốn cùng cô? Hay bất kỳ ai trong mấy chục người tình cô được cho là đàn dúi?

Cô vẫn muốn có đứa bé đó. Và không điều gì và không một ai cướp được nó khỏi cô.

Cô cũng sẽ không sống trong tình trạng giam cầm này thêm nữa, khi giờ cô đã đối mặt với khả năng xấu nhất. Cô muốn những câu trả lời, cô muốn bằng chứng. Cô muốn đi sắm quần áo sơ sinh.

Cô trèo xuống giường, thật chậm và cẩn thận, nhưng mọi dấu vết ốm nghén hình như đã bay mất ngoại trừ một chút yếu ớt ở hai đầu gối. Cô đi tới cửa sổ mở toang cánh cửa, để không khí lạnh trong lành tẩy sạch căn phòng.

Lần đầu tiên mặt trời tỏa sáng, chứng tỏ rằng Pennsylvania không phải lúc nào cũng mưa hoặc nặng trĩu mây đen. Không khí thoảng hơi hướng nhẹ nhất của mùa xuân, một gợi nhắc mơ hồ về sự ấm áp và sinh sôi, nhưng cũng đủ tạo cho Molly một cảm giác lạc quan đầu tiên. Cô tắm và mặc quần áo trong thời gian kỉ lục, dọn dẹp bãi nôn cạnh giường, và chuẩn bị đối phó với cú đòn số mệnh đã giáng cho cô.

“Bác sĩ của tôi là ai?” cô hỏi lúc đi vào bếp. Bà Morse đã pha sẵn cho cô một tách cà phê, đang đưa nó cho cô thì dừng lại, rõ ràng bị giật mình.

“Có chuyện gì thế? Cô bị di chứng sau tai nạn à? Chúng ta có thể liên lạc với bệnh viện ở New Jersey...”

“Không, tôi chỉ cần một bác sĩ thông thường. Người tôi vẫn đến khám ấy.” Cô rón rén nhấp thử hớp cà phê, tự hỏi nó có chịu nằm yên trong cái dạ dày lộn tung phèo của mình.

“Cô có muốn cho tôi biết lí do không?”

Molly nhìn bà. Bà Morse là đồng minh duy nhất trong ngôi nhà đầy những người xa lạ cấm cử này, vì lí do nào đó cô nói ra điều gì cũng là miễn cưỡng. Có lẽ cô sợ nói to điều đó sẽ làm nó biến mất. Có lẽ cô sợ không kém rằng nói to điều đó sẽ khiến nó hữu hình hơn.

“Tôi chỉ nghĩ cần kiểm tra sức khỏe,” cô đáp qua loa. “Không có gì phải lo lắng cả, bà Morse. Tôi nghĩ phải làm gì đó về việc tránh thai.” Khá gần với sự thật, theo cách nào đó, cô tự nhủ.

“Tôi sẽ gọi điện cho bác sĩ Turner giúp cô,” bà đề nghị.

“Tôi tự làm được mà. Chỉ cần cho tôi số của bà ấy tôi sẽ gọi sau khi đi dạo về. Tôi cần ra khỏi đây một lúc để hít thở không khí trong lành.”

Bà Morse dừng lại, gương mặt có vẻ thẳng thốt. “Có điều này,” bà nói.

“Gì cơ?”

“Cô biết bác sĩ Turner là phụ nữ.”

Bao giờ nó cũng làm cô mất bình tĩnh, những chớp lóe của nhận thức chợt đến không báo trước này. “Có lẽ trí nhớ của tôi đang quay lại,” cô nói một cách khinh suất.

“Có lẽ thế,” giọng bà Morse lo lắng. “Để tôi làm cho cô ít thịt muối xông khói và trứng trước khi cô ra ngoài...”

“Không, cảm ơn bà!” Molly vội từ chối, không cảm thấy khỏe lại như đã tưởng. Nghĩ đến thức ăn không thôi đã đủ khiến dạ dày cô thất lại, cô đặt tách cà phê gần như chưa được đụng tới xuống. “Để sau tôi ăn.”

Cô lao ra ngoài bầu trời tháng tư trong nắng sớm, ra sức hít vào không khí trong lành ẩm ướt, và chợt nảy ra một khao khát điên rồ và quả quyết là muốn chạy. Cô khởi đầu bằng một cú nhảy tạo đà thoải mái, cơ thể chuyển động theo guồng chân một cách thanh thoát. Cô chạy qua những ngôi nhà trong trang trại, qua đàn vịt giắt mình nhón nháo, qua ông Ben, mái tóc dài xõa tung sau lưng, tìm đập dồn với một niềm vui vô tư lự.

Cô những muốn chạy mãi không ngừng, nhưng theo bản năng cô biết mình đã không giữ bình tĩnh. Một lát sau cô miễn cưỡng giảm tốc độ, tim nện mạnh vào lồng ngực, hơi thở rất hai buồng phổi. Cơ thể cô không phản ứng nhanh được như xưa – cô biết thế mà không rõ tại sao. Cô đã trở nên ẻo lả, sức chịu đựng đã vỡ tan. Có lẽ vì có một mầm sống đang lớn lên trong bụng cô. Cô chỉ biết hy vọng thế.

Những tán cây trên cao đã đâm chồi, trong sắc xám mùa đông đã có một màu xanh lướt qua, và xung quanh cô dậy lên mùi đất ẩm ướt của mùa xuân. Cô hít sâu nó như một liều thuốc mạnh, tự hỏi liệu có ai có thể cảm thấy tuyệt vọng vào một ngày tuyệt vời như ngày hôm nay, với những cụm mây trắng xóp đủ hình dạng đang trôi trên nền trời xanh ngắt, và làn gió xuân nhẹ nhàng mơn man gương mặt cô. Khi tiếp tục đi xuôi con đường mòn hẹp lầy lội với tốc độ vừa phải hơn trong cô ngập tràn một niềm hy vọng mới, một quyết tâm mới mà không gì có thể làm lung lay.

Đi chưa được một phần tư dặm thì một tiếng động đột ngột từ bụi cây thấp mọc ven con đường lầy lội làm cô giật mình dừng bước. Sau gáy cô có cảm giác như kiến bò kỳ quái. Có người đang theo dõi cô. Người nào đó, hoặc thứ gì đó, muốn làm hại cô.

Cô gần như cười phá lên thành tiếng khi nhận ra vóc dáng ị ạch của Beastie lao bỏ xuống đường, sự chào mừng từ sau lưng của nó làm cô được một phen thót tim. Cô hồ hởi ôm lấy nó, nhận những cái liếm khắp mặt đáp lại, rồi thách nó chạy đua tới đồng gạch vỡ cách đó mấy quãng đường.

Tất nhiên nó thắng cô, và đang đứng đợi với bộ dạng vênh váo khinh khỉnh đặc trưng khi cuối cùng cô cũng đuổi kịp nó, thở hổn hển. Sau đó cô nhận ra mình đang ở đâu.

Đó là những gì còn lại của chuồng ngựa trong đám tro tàn mà cô được cho là đã thiêu rụi. Thậm chí trải qua năm tuần lễ mà mùi củi than bị ướt vẫn thoang thoảng trong không khí. Một bức tường còn đứng vững một phần, và cô có thể hình dung những lưỡi lửa kêu lộp bộp quanh công trình xây dựng cổ xưa này, thậm chí nghe được tiếng kêu của lũ ngựa tội nghiệp đang đau đớn, ngửi thấy mùi thịt khét kinh tởm. Cô ngồi phịch xuống đất, choáng váng, chóng mặt, và gục đầu giữa hai đầu gối.

“Em ổn chứ?” Cô nghe thấy một giọng nói êm tai ngay gần, cô ngẩng lên, chớp chớp mắt trước ánh nắng chói, và thấy Toby đang nhìn cô chăm chú qua gọng kính cận, đôi mắt tối lại và căng thẳng, giọng anh tràn ngập một nỗi lo lắng dịu dàng lẽ ra phải làm cô thấy ấm áp. Cô tự nhủ là đúng như thế, tuy nhiên cô lại nghĩ đến Patrick.

Cô gật đầu, lấy lại tự chủ với một nỗ lực bài bản và nở nụ cười với anh. “Em chỉ hơi choáng một lúc. Em đã quên là mình phải tỉnh tâm một thời gian.” Cô nhìn đồng hồ nát đầy tính tổ cáo ấy bằng ánh mắt muốn bệnh. “Đây...đây hẳn là khu chuồng ngựa bị cháy.”

Anh tiến lại gần, ánh nắng phản chiếu qua cặp kính và khiến nét mặt anh không dò được. “Em không nhớ gì hết sao? Bất cứ điều gì?”

“Một điều cũng không,” cô nói, tựa cằm lên đầu gối, cố giữ giọng không nhuốm vẻ tội lỗi và khổ sở. Toby có lẽ không để ý, nhưng Beastie đồng cảm với cô hơn, nó khẽ rên ư ử, dụi cái mõm to tướng vào mặt cô.

Toby gieo mình xuống cạnh cô, nằm dài trên đám cỏ xuân ẩm ướt. “Anh chưa từng nghe nói có chuyện như vậy xảy ra. Mất trí nhớ hoàn toàn. Thường người ta chỉ mất những mạch, những đoạn quá khứ.”

“Làm sao mà anh biết?” Cô giữ giọng mình không kích động. “Anh là bác sĩ à?”

“Không. Anh từng có ý định ấy, cho đến khi bệnh tật buộc anh phải bỏ ngang. Nhưng vốn kiến thức vẫn đủ để biết đây là viễn cảnh khó xảy ra.”

“Mặc kệ chứng mất trí nhớ có diễn ra theo cách này hay không, ứng với trường hợp của em,” cô nói chắc nịch. “Em cho rằng tất cả ký ức rồi sẽ dần quay lại, nhưng em sẽ không phí thời gian lo lắng chuyện đó. Anh cũng đừng lo làm gì.” Cô cười trấn an. Không hiểu sao Toby làm khơi dậy những bản năng người mẹ trong cô, thật kì cục, vì hình như anh ta lớn hơn cô mấy tuổi, có lẽ còn hơn thế. Nếu anh ta cùng lứa với Patrick. Nhưng ngoài những cảm xúc mẩu tử mạnh mẽ ra, một phần u ám và hoài nghi trong cô không tin lắm vào vẻ quyến rũ chân thật của anh ta - ở người này có cái gì đó không ổn. Có cái gì đó trong ánh mắt nồng nàn của anh ta, trong giọng nói ẩn hiện sự sắc sảo của anh ta.

Trí tưởng tượng của cô hẳn đã phát huy quá độ, cô phần nộ nghĩ. Cô không có đủ ký ức để lấp đầy não bộ, nên cô dựng lên đủ chuyện để khiến mình bận rộn. Toby Pentick vô hại. Dễ mến, thân thiện, và tử tế hơn nhiều cái người sắp trở thành chồng cũ của cô. Vậy hà cớ gì cô cứ tìm kiếm rắc rối ở nơi nó không tồn tại?

“Em có chắc mình thật sự không nhớ gì?” Toby hỏi nhỏ với vẻ căng thẳng có phần không tự nhiên, cô nhìn anh ngạc nhiên.

“Không gì cả,” cô đáp trơn tru. “Còn anh?”

Mặt anh ta bỗng tái đi, và cô nhận ra mình vừa gợi lại một nỗi đau. “Em hỏi thế là sao?”

“Em định hỏi anh có nhớ được gì về đêm hôm đó? Anh có ở đây không? Có trông thấy gì không?”

Anh ta lắc đầu. “Lúc đó anh sang West Coast thăm bạn. Anh không biết chuyện gì xảy ra cho đến khi quay về.”

Sự đau buồn hoặc lo lắng trong giọng anh ta là không thể lầm lẫn. Ký ức của cô có thể không còn, nhưng trực giác vẫn mạnh mẽ. Toby quan tâm đến cô. Có lẽ còn rất nhiều.

Ý nghĩ liền sau đó thật đột ngột, quen thuộc, và đầy sức tàn phá. Đây là một người đàn ông khác, một người bạn thân. Có thể anh ta mới là cha đứa trẻ trong bụng cô, chứ không phải chồng cô. “Toby?” cô hỏi bằng giọng gấp rút. “Chúng ta có phải là tình nhân không?”

Anh ta đỏ mặt. Khiến cô kinh ngạc, sắc đỏ sậm ửng lên trên mặt khi anh ta nhìn cô chằm chằm. “Không,” anh ta khó nhọc nói. “Pat là bạn anh. Anh sẽ không làm điều đó với cậu ấy.”

Trước khi cô có cơ hội hỏi sâu thêm, anh ta đã đứng dậy. “Tốt hơn anh nên quay về.” Giọng anh ta gượng gạo. “Anh đã hứa với Pat xem qua một con ngựa cái. Gặp em sau.”

“Vâng,” cô nhẹ nhàng đáp, thấy tội nghiệp về xấu hổ không che giấu được của anh ta. Cô ắt sẽ không nghĩ một người đàn ông trưởng thành lại nhạy cảm đến như vậy. “Em nghĩ em sẽ ở lại đây một lúc. Anh dắt Beastie về cùng được không? Nó hơi quá hiếu động để làm một bạn chơi – em không nghĩ mình xoay sở được với nó.”

“Được.” Anh ta thả lỏng một chút. “Ồ....đừng ở ngoài này một mình quá lâu, ok?”

Cô bắt gặp dấu vết lo lắng rất mờ nhạt trong giọng anh ta, và cô nhìn anh ta sắc bén. “Sao vậy?”

Anh ta lắc đầu. "Anh chỉ có cảm giác quanh đây không an toàn lắm."

Molly rướn thẳng người, cố làm nger cái linh tính ớn lạnh cô cảm thấy trong giọng anh ta. "Cho em hay tất cả mọi người?"

"Cho em," anh ta nói, cất tiếng gọi Beastie và bắt đầu đi xuôi con đường.

Cô nhồm người quỳ lên hai đầu gối, định gọi với theo, yêu cầu một lời giải thích, hiềm một nỗi anh ta đi nhanh như chạy đến nỗi cô không cách nào đuổi kịp, và năng lượng của cô đã dốc hết lúc sáng sớm rồi. Và cô không dám chắc Toby sẽ trả lời những câu hỏi của cô bất kể cô có khẳng khẳng nài ép.

Molly ngồi phịch xuống lớp cỏ nâu ẩm ướt và nhắm nghiền mắt, cố chặn đứng câu cảnh báo và tìm lại cảm giác thanh bình và hy vọng mới đây thôi vẫn còn. Nhưng lời của Toby đã phát huy tác dụng, cô ngồi thẳng dậy và phấp phồng nhìn quanh, ước gì mình đã không cho Beastie đi. Xung quanh đồng cỏ nát của tàu ngựa cũ đầy những hàng cây lá kim cao vút đen sẫm, đầy những lùm cây tối tăm có thể che giấu bao sinh vật nguy hiểm. Những sinh vật ấy có nguy hiểm như Patrick? Cô đứng lên và tiến lại gần tàu ngựa, bị lớp móng nhà đen thui và những thanh gỗ cháy sém thu hút, nhìn chằm chằm xuống chúng. Cô có một cảm giác kì quái rằng có những con mắt đang theo dõi cô, và cô quay phắt lại, nhìn trừng trừng vào rừng cây bao quanh.

Lẽ dĩ nhiên là không có ai. Cô cảm thấy mình như con ngốc lúc quay lại và vờn người qua thành chuồng, cố ngó vào bên trong gian hầm xây bằng đá. Cô nghĩ mình trông thấy cái gì đó sáng màu bên dưới, thứ gì đó bằng kim loại lấp lánh. Nhích vào sát hơn, thỉnh thoảng cô thấy mình lao thẳng xuống cái hố sâu bị lửa thiêu đen ngòm.

Hắn cô đã va vào một trong những cây dầm đổ, vì cảm thấy mạng sườn đau nhói, và có cái gì đó cào vào tay cô trong lúc cô rơi vùn vụt xuống gian hầm tối âm u. Cô chạm đất sau cú rơi tưởng chừng vô tận, nằm sõng soài trên bùn, toàn thân đau nhức do va phải đủ các chướng ngại vật trên đường đi, cảm thấy có một đôi bàn từ phía sau đã đẩy mạnh mình. Không cần nhúc nhích cô cũng có thể trông thấy cánh tay mình có một vết rạch dài và mảnh đang ứa máu. Máu nhanh chóng đọng thành vũng bên dưới cô.

Ý nghĩ đầu tiên của cô là về đứa bé có thể hoặc không tồn tại. Cô đau toàn thân, nhưng không có gì đáng ngại. Vết cắt trên cánh tay đến giờ này có lẽ là vết thương nặng nhất, và cô ngắm nghía nó với vẻ mê mẩn bệnh hoạn.

Mình sẽ chảy máu đến chết, cô chờ đợi nghĩ. Dù mình có thai hay không cũng thế - mình sẽ chết và trong nhiều năm nữa sẽ chẳng ai tìm thấy mình, và trong thời gian ấy Patrick sẽ có toàn bộ tiền của mình để cung phụng ả đàn bà kia.

Cô nhắm nghiền mắt, cho bản thân mấy giây ngắn ngủi chìm vào đau khổ và hoảng loạn. Sau đó cô lại mở bừng mắt ra. Nếu cô biến mất thì cuộc đời sẽ ngon nghề quá. Cô sẽ không cho bọn họ thỏa lòng lần nữa đâu.

Cô lẩn người nằm ngửa, rên rỉ. Bốn bức tường căn hầm đang rỉ bùn vào tiết xuân, nắng lọt qua những thanh dầm trên đầu cô và vết rạch trên cánh tay không còn quá đau đớn. Cô vẫn cảm thấy buồn nôn và yếu lả, nhưng ở đâu đó trong đáy sâu tâm trí cho cô biết rằng máu thường có tác động như vậy tới cô. Đặc biệt là máu của chính cô.

Rồi cô lại nghe thấy một âm thanh, một tiếng rên ư ử. "Beastie," cô yếu ớt gọi, nhưng tiếng cô gần như không nghe rõ. "Beastie," cô thử lại lần nữa, nhưng vô dụng.

Có tiếng gõ vỡ rất lớn, và một thanh dầm cũ lao ầm xuống, rơi cách đầu cô vài phân. "Cô đang làm cái quái gì dưới đó hả?" Là giọng hỏi gay gắt của Patrick. Molly chưa từng nghe thấy điều gì đáng mừng một cách khó chịu đến thế trong đời.

"Ngủ một giấc," cô bật lại. "Anh nghĩ thế nào?"

Nhưng anh ta lại đi đâu mất, và suýt chút nữa cô gọi với theo. Anh ta không thể nào bỏ cô lại đây chứ? Thế nhưng, cô thực sự biết gì về anh ta nào? Nhỡ đâu anh ta muốn kết thúc cái mà anh ta đã bắt đầu.

Rồi cô nghe thấy tiếng loảng xoảng ở đâu đó mãi đầu bên kia khu chuồng trại, và cô nhẹ nhõm nhắm mắt lại. Anh ta đã không bỏ cô. Nếu anh ta là người đã đẩy cô thì khó có chuyện anh ta lại đến cứu cô. Trong chốc lát anh ta đã ở bên cô, đôi mắt tối sầm vì sợ hãi và giận dữ đem lại một niềm an ủi kỳ cục. "Cô không sao chứ?" anh ta hỏi một cách thừa thãi, chọc vào cánh tay cô.

"Tôi...tôi nghĩ là không sao," cô yếu ớt lắp bắp. "Tay tôi bị thương, nhưng tôi đoán chỉ có chùng đó thôi."

"Đúng vậy," anh ta nói dứt khoát, đôi tay anh ta hết sức nhẹ nhàng khi thăm dò xem còn thương tích nào không. Cô không thích nó, cái cảm giác lạnh lùng của đôi tay anh ta trên người cô, chạm vào cô với cùng một sự quan tâm và chăm chú mà anh ta có thể dành cho một con ngựa bị thương. Có khi còn không bằng. "Và cô bị thế cũng đáng đời," anh ta nói thêm. "Cô định làm cái quái gì mà lảng vảng ở đây? Nơi này rất nguy hiểm; đến kẻ ngốc cũng biết điều đó? Phải chăng cô có một thôi thúc kinh khủng muốn quay lại hiện trường tội ác, để xem mức độ thiệt hại mình đã gây ra? Nếu không nhờ Beastie có lẽ chẳng bao giờ tôi tìm ra cô."

Trong lúc tuôn ra tràng đả kích này anh ta đã xoay sở bế xốc cô lên một cách dịu dàng trái ngược hẳn với kiểu nói lỗ mãng, và anh ta đưa cô ra ngoài dưới vòm trời rực nắng bằng những bậc thang đá còn sót lại.

"Lúc nào anh cũng tức giận thế sao?" cô thều thào hỏi, tựa đầu vào vai anh ta, quá yếu và mệt để mà tranh cãi.

"Với cô thì đúng," anh ta đáp thẳng, đi xuống đường và mỗi bước chân lại làm cơ thể xây xát đáng thương của cô xóc lên một đợt.

"Cô làm thế nào mà bị ngã? Chẳng lẽ cô không đủ ý thức để tránh xa miệng hố? Hay cô quá mê mẩn những thứ đồ nát...?"

"Tôi không ngã. Tôi bị đẩy."

Sự im lặng bao trùm sau đó, và cô phần nào mong đợi anh ta thả cô xuống giữa đường. Anh ta không làm thế, nhưng vẻ mặt càng khắc nghiệt hơn.

"Vẫn thích bị kịch hóa, hả Molly?" Giọng anh ta kéo dài thật khó chịu. "Tôi còn tưởng trong thời gian qua cô đã chán làm trung tâm chú ý rồi."

"Anh không tin tôi sao?" cô hỏi, tức giận cuối cùng đã cuốn phăng những bàng hoàng và sợ hãi.

"Một giây cũng không. Tất cả những người khác cũng vậy, nên cô có thể khỏi cần nhọc công. Tại sao lại có người muốn đẩy cô xuống hầm? Nếu người ta muốn giết cô thì còn khối cách hiệu quả hơn."

Cô đẩy mạnh anh ta, cố gắng thoát khỏi vòng tay anh ta, nhưng cô quên mất anh ta khỏe thế nào. Anh ta chỉ siết chặt thêm, gần như làm cô đau đớn, khi bước về phía ngôi nhà, và cô từ bỏ cuộc chiến đấu vô ích của mình bởi một ý nghĩ an ủi muộn màng chợt xuất hiện. Sự tức giận của anh ta trước câu chuyện của cô, sự hoài nghi của anh ta, hoàn toàn là trung thực. Nếu anh ta không chịu tin cô bị đẩy xuống, thì anh ta không thể nào là người đã đẩy cô. Kẻ thủ phạm thực sự ắt sẽ nói dối để che giấu cho mình, hoặc cố hướng sự nghi ngờ vào người khác. Kẻ thù của cô, sự báo oán của cô, phải là một người khác.

Cô gần như mỉm cười lúc họ về đến nhà. Cô ngồi trong bếp, quan sát ông chồng trừng trừng nhìn cô, còn bà Morse chất lười và rên rầm đau lòng và bác Willy, đã hơi ngà ngà vì rượu vào tầm sớm của thế này, thì hướng cặp mắt xanh bệnh bệch ra chỗ khác không dám nhìn vết thương máu chảy ròng ròng trong lúc cố ề à động viên cô.

Bác sĩ Turner đến, đó là một người đàn bà trung niên gầy gò hình như rất bức mình vì bị quấy rầy. Bà kiểm tra thương tích của Molly, còn sơ sài hơn cả Patrick làm lúc trước, băng bó cho cô, và tuyên bố cô không sao hết ngoài một chút hoảng loạn, trước sự chứng kiến chăm chú của những người ngoài cuộc. "Nhưng cô nên cẩn thận hơn, cô Winters," bà nói nghiêm trang, đóng sập chiếc túi y tế méo mó lại. "Cô sẽ chỉ cảm thấy hơi khó chịu thôi. Sự việc có thể còn tệ hơn nhiều. Cô có thể bị đánh vào đầu lần nữa, rồi chúng tôi sẽ phải đưa cô vào bệnh viện để theo dõi. Tôi cho rằng hiện tại cô đã ngăn bệnh viện đến tận cổ rồi."

"Vâng, bác sĩ Turner," cô ngoan ngoãn đáp nhỏ, đủ mọi ý nghĩ lướt qua đầu. Cô đã có thể bị giết. Và có người đã đẩy cô, cô biết điều đó rõ như cô đã...Ồ, cô không tưởng tượng về mọi mặt trong con người mình, nhưng cô biết cô đã bị đẩy. Patrick đã làm rõ rằng sẽ chẳng một ai tin cô, và cô sẽ không ngại cố gắng giải thích. Nếu không người nào chịu nghe, hà cớ gì cô phải phí sức?

Ngoại trừ việc Patrick đang nhìn cô với một vẻ kì lạ ẩn sau nét bức bối trong đôi mắt xanh. Có khi rồi cuộc anh ta đã tin cô. Có khi anh ta biết cô đã bị đẩy vì chính anh ta là người đã đẩy cô, và anh ta không dám xuống tay hẳn vì sợ Toby quay lại và trông thấy.

Bác sĩ Turner đã đi ra cửa. Molly vắt óc cố nghĩ xem có cách nào kín đáo để gọi bà lại. Cuối cùng bà Morse cất tiếng.

"Chẳng phải cô có điều muốn hỏi ý kiến bác sĩ Turner sao, Molly?"

Bốn cặp mắt chìa vào cô, trong đó ánh mắt Patrick tỏ ra nghi ngờ nhất.

"Sao vậy, quý cô?" bác sĩ Turner hỏi khi Molly không nói năng gì. "Có phải trường hợp khẩn cấp không?"

"À...không ạ."

"Vậy thì hãy đến phòng khám của tôi và đăng kí hẹn như những người khác. Cho đến giờ tôi đã ở đây quá lâu rồi. Lần sau, Patrick, cậu hãy đưa cô ấy đến phòng cấp cứu."

"Sẽ không có lần sau đâu," Patrick bình thản đáp. Và Molly không chắc nên vui hay nên sợ.

"Tôi nghĩ tốt hơn cô hãy ở trên giường cả ngày hôm nay," Patrick thông báo sau khi bác sĩ Turner ra về. "Và từ giờ trở đi cô không được ra ngoài trừ phi có người đi cùng."

"Nhưng tại sao chứ?" cô hỏi, rồi nhăn mặt vì đau. Cô hạ giọng xuống. "Đây chỉ là một tai nạn – sẽ không xảy ra lần nữa đâu."

"Cô ra ngoài có người đi kèm hoặc cô không đi đâu hết," anh ta nói bằng cái giọng không cho phép tranh cãi. "Và nếu cô không nghe lời tôi sẽ nhốt cô lại."

"Không nghe lời anh ấy à?" cô nghiêng răng lặp lại. "Anh nghĩ anh là ai, cha tôi chắc? Anh không thể bảo tôi phải làm gì."

"Tôi còn ngờ rằng cha cô bảo được cô nữa kia," anh ta nói chua ngoa, và không nói thêm lời nào anh ta sầm sầm ra khỏi nhà, để lại Molly với cơn giận sôi sục.

"Chà," một lúc sau bà Morse lên tiếng, "ai mà ngờ cậu ấy lại kích động đến thế?" Bà lắc đầu, nhưng trong mắt lấp lánh một tia hy vọng khó hiểu. "Đừng lo, Molly. Tôi sẽ nấu cho cô ít súp nóng tuyệt ngon và bánh kẹp giăm bông, cùng với món bánh sô cô la của tôi nữa. Cô sẽ thích cho xem."

Molly lại thấy đói bụng. Nếu sáng nay cô đã mang thai, thì hiển nhiên cái thai vẫn còn. "Tôi thích lắm. Bác sẽ ăn cùng tôi chứ, bác Willy?" cô lịch sự hỏi bóng người im lặng trong góc phòng.

Ông ta lắc đầu với vẻ hơi ghê tởm, những sợi tóc màu cam được chải cẩn thận vắt ngang cái đầu hói đỏ hồng bóng lưỡng. "Không, cảm ơn cháu yêu. Ta luôn chỉ ăn một bữa rất nhẹ lúc vừa ngủ dậy." Ông ta đứng lên và lững thững ra khỏi bếp, nom như có gì nghĩ ngợi. Xem ra khó có chuyện ông ta nhạy cảm đến độ lo lắng cho sức khỏe của cô, Molly nhìn theo bóng ông ta xa dần với mối nghi ngờ mơ hồ không rõ nét.

"Được rồi, Molly," bà Morse tiến tới đứng trước mặt cô, hai tay chống nạnh. "Có chuyện gì thế?"

"Ý bà là sao? Chắc là tôi đã bị vấp chân..."

"Tôi không nói về cú ngã của cô. Giả dụ nó đúng là một cú ngã, nhưng tôi thấy Patrick nói đúng khi bảo cô phải cẩn thận hơn. Không, tôi muốn biết tại sao cô muốn gặp riêng bác sĩ Turner kia. Và đừng đưa mấy cái chuyện tránh thai ra, vì tôi không tin đâu."

Cô ngược nhìn bà. Đã đến nước này, cô buộc phải tin một ai đó. "Tôi nghĩ mình có thai rồi."

"Lạy Chúa lòng lành! Cô đã cho Patrick biết chưa?"

"Tôi vẫn chưa chắc chắn. Nếu nó không phải của anh ấy thì sao?"

Mặt bà Morse xù xuống. "Tôi đã không nghĩ tới chuyện đó. Không thể lâu chừng ấy – họ ắt sẽ phát hiện ra cái thai ở bệnh viện sau khi cô bị tai nạn."

"Và vì tôi đã vắng nhà năm tuần có nghĩa là Patrick..."

"Không phải cha đứa bé," bà Morse nói nốt hộ cô. "Sao cô không hỏi cậu ấy?"

"Chưa đến lúc bắt buộc. Đến khi nào tôi gặp bác sĩ Turner và có kết quả chính thức đã. Bà ấy sẽ biết tôi đã có mang được bao lâu."

"Molly thân yêu," bà Morse dịu giọng, "cô không cần phải sợ Pat. Tôi không biết giữa hai người đã xảy ra chuyện gì, nhưng bất chấp về tình sộ bề ngoài cậu ấy là người đàn ông biết quan tâm và tốt bụng."

"Hẳn rồi," Molly nói với một chút cay đắng. "Anh ấy quan tâm đến Lisa Canning."

"Cậu ấy quan tâm đến cô, cô bé ạ."

Molly lắc đầu, không chấp nhận được ý niệm ấy. "Bà đừng nói gì cho đến khi tôi tìm hiểu rõ ràng. Trong thời gian đó tôi nghĩ mình cần đi khám."

"Tôi sẽ gọi điện giúp cô," bà Morse quả quyết. "Chuyện này không nên để lộ ra ngoài – nếu ai hỏi chúng ta sẽ chỉ bảo rằng cô cảm thấy chóng mặt sau khi bị ngã."

"Bà không cho rằng tôi đã...làm điều gì đó với cái thai chứ?"

Bà Morse lắc đầu, đôi mắt sau gọng kính tối lại với một nỗi buồn xa vắng. "Nếu cô bị sẩy thai thì cô sẽ tự cảm thấy, tin tôi đi. Tôi đã bị sẩy thai sáu lần, trước khi bác sĩ khuyên tôi đừng cố nữa, không thể không có những triệu chứng, cho dù cô vừa mới có đi nữa. Không, nếu cô có thai thì chưa có chuyện gì xảy ra với cái thai cả." Bà đứng dậy. "Tôi gọi đến phòng khám nhé?"

Molly chờ dẫn gặt đầu.

Cô vẫn chìm trong suy nghĩ lúc bà Morse trở lại mấy phút sau đó. "Đồ lễ tân trời đánh. Cô nàng nghĩ bác sĩ Turner là nữ hoàng Anh chứ không phải bác sĩ gia đình của một thị trấn nhỏ. Bà bác sĩ không thể gặp cô cho đến ngày mốt, trừ phi là trường hợp khẩn cấp. Trong khi chờ đợi thì điều tốt nhất cô cần làm là lên lầu nằm nghỉ và cố đừng có nghĩ linh tinh. Hãy tìm cho mình một cuốn sách hoặc thứ gì đó."

"Tôi đọc hết rồi," cô ử rữ nói, chậm chạp đứng dậy khỏi chiếc ghế cứng. "Chắc tôi sẽ đi tham quan ngôi nhà."

"Để làm gì chứ?"

"Vì tôi không nhớ nó," cô trả lời đơn giản. "Và tôi không thấy mệt chút nào."

"Vậy thì cô hãy cẩn thận nếu lên gác mái. Trên đấy để nhiều đồ tạp nham phế thải lắm," bà cảnh báo. "Đáng lẽ tôi đi cùng cô nhưng bác Ermy của cô sẽ tới đây trên chuyến tàu lúc 5:47 và Chúa biết rằng tốt hơn tôi hãy chuẩn bị một bữa tối đủ thanh cao hòng phù hợp với khẩu vị của bà ấy. Cô đi đi và chốc nữa hãy xuống đây dùng trà với bánh sô cô la hạnh nhân nếu thấy thích."

"Tôi sẽ xuống," cô hứa, cất bước đi.

Lại thêm một sai lầm. Một nỗ lực nữa bị phá hỏng. Con nhỏ bị mỗi một vết rạch ở tay. Mọi việc đi chệch kế hoạch hết cả, và càng lúc càng trở nên bế tắc.

Chẳng chóng thì chầy sẽ có người bắt đầu sinh nghi trước những tai nạn của nó. Molly nghi ngờ thì chả sao – uy tín của nó vốn đã bị ném vào sọt rác. Chẳng ai còn tin lời nó cả.

Cảnh sát địa phương thì khỏi bàn đến. Stroup thì chỉ muốn mò vào quần lót con bé, chấm hết, còn Ryker thì mù mờ đến độ chẳng có gì phải lo. Vẫn chưa.

Nhưng không thể mắc thêm sai lầm nào nữa. Sớm muộn gì trí nhớ con nhỏ cũng phục hồi. Nó không nhớ - không còn nghi ngờ gì nữa, đôi mắt xanh lục của nó hoàn toàn ngơ ngác; nó không hề biết phải tin vào ai.

Nhưng tình trạng vui vẻ ấy sẽ không kéo dài mãi. Lần tới bọn họ sẽ ra tay thật hoàn hảo.

Khiến nó phải chết. Và ngậm miệng.

8. Chương 8

Molly không sao dứt khỏi cảm giác rằng mình là Alice ở xứ thần tiên, hoặc Dorothy lạc vào xứ Oz. Hai ngày vừa rồi ngôi nhà đã trở nên quen thuộc đáng kể - gian phòng khách ấm cúng xinh xắn, phòng ăn trang trọng, căn bếp, văn phòng nhỏ ngăn nắp và đơn điệu dưới nhà nơi Patrick tính toán sổ sách và lãnh mặt vợ.

Nhưng trên lầu lại là chuyện khác. Cánh cửa đóng chặt của phòng Patrick là một chiếc hộp Pandora đầy kích thích, nhưng ngay cả lòng can đảm của Molly cũng có giới hạn. Cô có thể khám phá nó sau, khi nào cô biết chắc anh ta không ở quanh đây nữa. Có lẽ tối nay luôn đi, trong lúc anh ta ra ga đón bà bác Ermy bí ẩn.

Cô cần xem xem mình có tìm được cái gì đó để vực dậy trí nhớ. Một dấu vết, một manh mối, một thứ gì nhỏ nhất để xốc lại bộ não ngoan cố của mình. Nó càng trở lì ra bao nhiêu cô càng bức bối bấy nhiêu.

Cô không chắc mình thật sự vướng vào nguy hiểm. Mặc dù cô đã bị dính vào một vụ án mạng, hiện tại nghe chừng không có ai có hứng thú muốn làm hại cô. Đến giờ này nghe chừng không một ai đặc biệt có hứng thú lại gần cô.

Ngoại trừ Patrick. Một cách miễn cưỡng, gần như thể anh ta không ngăn được mình. Và cô biết anh ta muốn chạm vào cô lần nữa. Gần nhiều bằng cô muốn anh ta chạm vào cô.

Phòng bác Ermy là một mớ lộn xộn. Những đồ trang trí lặt vặt chen chúc giành chỗ nhau trên bề mặt tủ, trên những mặt tủ bằng gỗ anh đào, trên chiếc bàn viết thời nữ hoàng Anne của bà. Từng phân vuông thừa ra trong phòng đều để một thứ đồ chế tác nào đấy, từ những món đồ tinh xảo đến hàng kém phẩm chất. Nữ diễn viên múa bằng sứ Dresden khiêu vũ cùng bầy chim cánh cụt bằng chất dẻo, những chiếc gối căng phồng rườm rà rải khắp mọi nơi, và căn phòng như mắc phải nỗi sợ giam giữ. Cô sập cửa lại sau lưng, không thể thoát khỏi cảm tưởng rằng cô không có mấy điểm tương đồng với bác Ermy.

Phòng bác Willy nằm đối diện – gần như tránh được sự bừa bộn cá nhân. Có một chai vodka rỗng trong giỏ giấy lộn, và quần áo ông mặc hôm qua được gấp ngay ngắn đặt trên một chiếc ghế kiểu Windsor. Bầu không khí trong phòng cũ kĩ và mệt mỏi, khá giống con người bác Willy, và cô ra khỏi đó rất nhanh.

Gác mái nằm khuất sau một góc ngoặt nhỏ trong hành lang, đi xuống hai bậc thang và qua phòng kho để đồ vải lanh và phòng tắm dành cho khách. Cô vẫn nắm chặt cửa, không khỏi rung mình e sợ. Vì sáng nay cô không tin chỉ có một mình mình. Cô thấy như khắp mọi nơi đều có những cặp mắt, quan sát cô, đe dọa cô.

”Thật vớ vẩn,” cô lẩm bẩm thành tiếng, bước vào phòng và bật đèn lên.

Bà Morse không hề phóng đại khi bảo rằng gác mái đầy đồ tạp nham. Rượu hòm chất chồng lên nhau, báo và tạp chí cũ được buộc thành từng bó nhỏ, những bộ yên cương, ván trượt tuyết, vợt tennis cũ cần khâu buộc lại, các loại hộp lớn hộp nhỏ. Và đồ đạc của cô.

Cô nhận ra nó với một cảm giác nhẹ nhõm và yêu thương ủa về, giống như trông thấy một người bạn cũ, và cô đi về phía đó trong trạng thái bàng hoàng, lướt bàn tay lên khung giường bằng gỗ anh đào sáng bóng ấm áp, chiếc bàn trang điểm duyên dáng, một chiếc gương lớn không hiểu sao có vẻ rất phù hợp với những thời kì khác nhau của những món đồ khác. Cô sẽ đem nó trở lại, cô tự hứa với mình. Ngay khi cô có thể bỏ những thứ hiện đại gồm guốc kia đi và chất lên xe ngựa đưa đến bãi rác, cô sẽ đưa những món đồ thân yêu của mình về vị trí cũ.

Cô xem những chiếc hộp để ngay ngoài cùng, hy vọng có thứ gì đó có thể xốc lại trí nhớ của mình. Nhưng không một thứ gì đánh động cái cơ cấu nhỏ bé đáng ghét và bí ẩn trong não bộ cô. Chiếc váy vũ hội treo đơn độc hẳn là của cô, tuy cô không nhớ nổi một khoảnh khắc huyền diệu nghẹt thở nào, một niềm phấn khích lãng mạn nào liên quan đến nó. Nó chỉ là một chiếc váy đẹp dành cho một thiếu nữ cô không quen

biết, và cô lơ đãng tự hỏi chiếc váy cưới của mình để đâu. Và liệu nó có đem lại chút nhận thức nào đáng giá hơn.

Cô mãi lục lọi, tìm bới và cố ép ra vài mẫu ký ức đến quên cả thời gian. Có lẽ nhiều giờ đồng hồ đã trôi qua. Cô ghi vào trí nhớ tất cả những đồ đạc cô biết thuộc về phòng mình, và đắm trong những kế hoạch kê lại chúng thế nào cho tốt nhất. Khi cuối cùng cô cũng ra khỏi căn phòng áp mái và tắt đèn, thì hành lang đã tối đen. Cô nghe thấy có tiếng xe ô tô từ nhà phóng đi, cô liền vội chạy đến cửa sổ phòng ngủ nhìn ra ngoài.

Đó là chiếc Mercedes còn khá mới của Patrick, cô thở phào nhẹ nhõm. Giờ cô sẽ có thời gian để dò la vào phòng anh ta. Không dùng được từ nào khác – cô cần khám phá những bí mật anh ta giữ kín với người vợ không mong muốn của mình. Bất kỳ manh mối nào trước cái ngõ cụt chúng hiện rơi vào đều đáng xem xét, dấu cho những phương pháp của cô không được dang hoàng. Cô phải tìm hiểu nhiều hơn về anh ta nếu cô muốn nhớ lại mọi ký ức đã mất. Và lí do cô lấy anh ta lúc đầu.

Và liệu cô có lí do nào để sợ anh ta không.

Cô vẫn không rõ làm sao cô lại sợ anh ta thế. Chắc chắn anh ta không giống loại đàn ông ưa bạo lực. Trong anh ta ẩn sâu một sự giận dữ, và phần lớn sự giận dữ đó nhằm vào cô. Nhưng cô vẫn không sao tin rằng anh ta muốn hại cô.

Hay cô có thể tin điều đó? Cô có ngu ngốc không nếu tin vào bản năng của mình trong lúc không có ký ức hỗ trợ? Tại sao không thể là Patrick đã đánh vào đầu ông Ben và phóng hỏa đốt tàu ngựa? Tiền bảo hiểm có thể là một động cơ rất mạnh.

Có khi anh ta đã thuê George Adreus để dụ dỗ cô bỏ trốn rồi giết cô. Có khi chính anh ta đã cố giết cô.

Có khi, có khi, có khi. Đã bao nhiêu lần cô nghĩ mình sẽ phát điên nếu không bắt đầu tìm được câu trả lời cho những câu hỏi cứ quấy nhiễu cô.

Bao gồm câu hỏi cơ bản nhất. Chồng cô là một kẻ thù nguy hiểm hay một người ngoài cuộc vô tư? Hay một người quan tâm hơn mức anh ta mong muốn?

Cô lấy trong ngăn kéo ra chiếc áo thun dày đã mua cho anh ta và kẹp dưới cánh tay trước khi quyết tâm vào chiến dịch cuối cùng. Nếu tình cờ chạm mặt bà Morse hoặc bác Willy ít nhất cô sẽ có cơ. Dù vì sao cô cần một cái cơ để vào phòng chồng mình thì nằm ngoài nhận thức của cô. Cô chỉ biết nó là sự thật.

Cô lặng lẽ đi xuôi hành lang và mở cửa phòng Patrick với tất cả sự lén lút của một tay tổ ăn trộm. Không một tiếng động nào được phát ra từ hành lang trên gác. Để tất cả mọi người đều biết là cô đang ngủ trong cơn ác mộng tao nhã mang tên phòng mình. Cô lách vào trong và đóng cửa lại.

Cô đã không quan sát thật cẩn thận vào ngày đầu tiên khám phá căn phòng, chỉ nhận thấy một phong cách nam tính đơn giản trước khi cô đóng cửa lại. Nhưng giờ nó mang một tầm cỡ hoàn toàn mới. Nó là phòng của Patrick, con người bí ẩn, và đầy sức lôi cuốn.

Giường của anh ta cao và rộng, ít nhất phải cách mặt sàn gần bốn bước chân, kiểu giường nơi trẻ con sinh ra và người già qua đời, kiểu giường mà người ta tìm thấy một triều đại trong đó, nếu ai có ý muốn ấy. Cô lướt tay lên tấm chăn đẹp đẽ, và tự hỏi mình có từng được hưởng những phút giây không thể nào quên trên chiếc giường hấp dẫn này. Nếu có, thì hiển nhiên cô đã quên tiết chúng.

Cô có thể hình dung thân hình cao lớn săn chắc của Patrick gieo xuống chiếc giường mềm mòng và trở qua trở lại trên đó, và dạ dày cô khẽ quặn lên nhức nhối. Cửa khao khát? Hay hốt hoảng? Hay cả hai? Cô không thể trả lời thành thật.

Cô đặt chiếc áo lên giường một cách hết sức nâng niu, rồi đi tới chiếc tủ ngăn kéo, thấy chiếc lược chạm bạc khắc những chữ cái đầu tên của anh, những tờ tiền lẻ nằm rải rác. Bức ảnh một cô gái trẻ đứng trên đồng cỏ, đầu ngả ra sau, cười rạng rỡ.

Tay Molly run lên khi đưa ra với lấy bức ảnh. Cô biết khuôn mặt ấy, khoảnh khắc ấy. Nó là ảnh của cô, không phải độ tuổi bây giờ, và cô gần như nhớ được, gần như bắt được....

"Cô đang làm cái quái gì ở đây?" Giọng anh ta cộc cằn, kinh ngạc, đập tan những thứ cô sắp sửa nhớ ra thành triệu mảnh. Cô chết lặng nhìn anh ta.

Anh ta đóng cửa rồi tiến lại gần. Anh ta đã cởi hết cúc áo sơ mi và lôi vạt áo khỏi quần jeans, rõ ràng đang định đi tắm, và đó là tất cả những gì cô có thể làm để tránh nhìn vào ngực anh ta.

Hắn là cô từng nhìn thấy ngực đàn ông rồi. Hắn cô đã từng thấy bộ ngực đặc biệt này rồi, và cô đang làm một kẻ thậm ngu ngốc khi đứng trơ ra đó, miệng lưỡi đông cứng. Vậy là da anh ta rám nắng, ngay cả vào cuối đông. Vậy là anh ta săn chắc, và mạnh mẽ, với một mảng lông hình tam giác thu hẹp dần chạy xuống cạp quần jeans. Vậy ra nó đúng là một bộ ngực đẹp khủng khiếp. Cô vẫn chưa có nhu cầu tìm lại khả năng hít thở của mình.

Anh ta vẫn tiến lại gần, và những bước đi của anh ta có một chút đe dọa, một sự duyên dáng uyển chuyển khiến cô tuyệt vọng nhìn quanh tìm một lối thoát.

"Anh làm gì với bức ảnh của tôi trên mặt tủ của anh?" cô hỏi ngược lại, cổ hướng anh ta ra khỏi bất cứ điều gì anh ta đang nghĩ trong đầu.

"Đó không phải ảnh cô," anh ta đáp thẳng thừng. "Mà là một cô gái tôi từng quen biết, nhưng cô ấy đi mất nhiều năm nay rồi. Để cô lại thế chỗ." Giọng anh ta đầy khinh bỉ trong lúc nhìn cô suốt lượt từ đầu đến chân, đoạn anh ta nhún vai, không hề giảm tốc độ đi về phía cô đang đứng như một kẻ phạm tội trong góc phòng anh ta. "Cứ gọi nó là sự yếu đuối xa xưa," anh ta chậm rãi thêm vào, dừng lại ngay trước mặt cô, gần đến nỗi cô cảm thấy được hơi nóng của anh ta, gần đến nỗi cô nhìn rõ hàng mi cong như cánh quạt viền quanh đôi mắt xanh đầy bão tố của anh ta.

Phản ứng của cô thật vô nghĩa đối với cô. Cô muốn bỏ chạy, và cô muốn chạm vào anh ta. Cô muốn đưa tay ra lướt dọc theo bộ ngực cơ bắp săn chắc của anh ta, nhưng một điều gì đó, một sự sáng suốt bẩm sinh nào đó, đã ngăn cô lại. Bất chấp việc cô hẳn đã từng làm chuyện này nhiều lần trong quá khứ, cô biết hiện giờ mình không nên làm thế. Dầu cô có muốn cảm thấy làn da ấm áp của anh ta dưới lòng bàn tay cô đến đâu.

"Cô biết không, Molly," giọng anh ta hạ thấp nhưng ngân nga, "lẽ ra cô nên nói ra là cô muốn ghé thăm phòng ngủ của tôi. Tôi ắt đã mời cô đến từ lâu."

Bất chợt anh ta vươn tay túm lấy đôi vai cô, kéo áp cơ thể không hề phòng bị của cô vào người mình. "Thật đáng kinh ngạc là cô vẫn còn chút tác động lên tôi," anh ta nói cộc cằn, và miệng anh ta khóa lấy miệng cô với sự mãnh liệt đột ngột khiến cô sững sốt, choáng váng, tê liệt. Anh ta siết lấy cô trong cánh tay như gọng kìm còn bàn tay kia giữ chặt cằm cô trong lúc tiếp tục hôn cô, với sự thông thả chậm chạp và khinh thường, không cho cô thoát ra, cho đến khi cô trở thành một khối run rẩy của những phản ứng hoang mang, những phản ứng cô bất lực không thể kiểm soát. Và rồi miệng anh dịu lại, không còn là sự trừng phạt mà là ban thưởng, và cô hôn lại anh, vòng hai tay qua eo anh, ép sát vào anh với nỗi khát khao tuyệt vọng mà cô không hiểu nổi.

Cô muốn được ở đây. Bị khóa chặt trong vòng tay anh, miệng anh trên miệng cô, không đòi hỏi gì khác ngoài sự đầu hàng tuyệt đối. Cô thốt ra một âm thanh khe khẽ sâu trong họng, và nó chính là sự đầu hàng.

Đột ngột anh vùng ra, lùi xa khỏi cô như thể cô bỗng mang bệnh truyền nhiễm. "Quỷ bắt cô đi," anh ta nhỏ giọng giận dữ. "Ra khỏi đây ngay."

Cô cứ nhìn anh ta trân trân trong ánh tranh sáng tranh tối của căn phòng mất một lúc, run rẩy và choáng váng đến tận xương tủy. Rồi cô bỏ chạy khỏi phòng không một lần liếc lại. Chạy khỏi anh ta giống như lúc trước, cách đây năm tuần, với cùng nỗi hoảng loạn mù mẫm tương tự.

Về đến phòng mình cô sập ngay cửa lại và vặn khóa với một tiếng 'cách' lớn vừa ý. Cô tựa lưng vào cánh cửa, vẫn không ngừng run sau những đụng chạm của anh ta. Cô dám chắc từ trước đến giờ cô chưa từng được hôn. Cô ắt không thể nào quên được một chuỗi cảm xúc dồn dập như thế. Thực ra cô có thể thề rằng cô chưa hôn ai bao giờ - cảm giác có một cái miệng nóng bỏng ẩm ướt áp vào miệng cô là một khám phá giật mình.

Nhưng thật vô lý. Cô đã hai mươi ba tuổi, và đã kết hôn. Đầu óc cô hẳn đang chơi khăm cô những cú còn tai ác hơn.

Cô di chuyển qua căn phòng tối om và ném mình xuống giường. Cô sẽ không xuống ăn tối, cô tự hứa với lòng. Cô không thể đối diện với anh ta sau khi...sau khi...

Cô sẽ nằm đây và ôm bụng đói.

"Molly, Molly cháu yêu, mở cửa ra, Mở cửa ngay nào!" Một giọng ra lệnh xuyên qua tâm trí đang chìm sâu trong giấc ngủ của Molly, cô choàng dậy. Mắt một lúc mới nhớ mình đang ở đâu, và chuyện gì đã xảy ra. Miệng của Patrick trên miệng cô, cái khoảnh khắc quá ngắn ngủi đó cứ nung đốt trong óc cô.

Bất hạnh thay không còn thứ gì khác phá vỡ được ký ức trống trơn của cô. Cô moi óc, tìm những câu trả lời, phớt lờ tiếng gõ không ngừng ngoài cửa. Vẫn không có gì.

"Ai vậy?" cuối cùng cô chệnh choáng hỏi vọng ra, bật đèn lên.

"Tất nhiên là bác Ermintrude của cháu. Giờ thì mở cửa ngay."

Đúng là bác chúa, cô nghĩ. "Cháu giúp được gì cho bác ạ?" cô cao giọng với vẻ bình tĩnh thông thả.

"Ý cháu là sao, cháu giúp gì được ta ấy à? Làm như ta bảo ngay, Molly, không thì ta sẽ không chịu trách nhiệm cho các hậu quả đâu." Giọng nữ trầm của bà vút lên một nốt the thé vì nổi khùng.

"Vậy thì dừng," Molly trả lời khá ngoan ngoãn, mừng vì mình có một linh tính chắc chắn.

Cô không thể chịu nổi bác Ermy. "Cháu sẽ mở cửa khi nào cháu sẵn sàng, và không phải bây giờ. Bác hãy đi đi và để cháu một mình."

Một sự im lặng giận dữ trùm lên bên kia cánh cửa gỗ sồi, cô có thể hình dung ra một quý bà khá hống hách tóc tai dựng đứng cả lên trong cơn lôi đình. Sau một lúc cô nghe thấy tiếng chân nện thình thịch bỏ đi và cô cười thầm, sung sướng một cách quá đáng vì cuối cùng đã đánh bại được một thành viên trong cái gia đình thù địch của mình.

"Molly," giọng nói dịu dàng của bà Morse lọt qua cơn mơ màng khoan khoái của cô, cô bật dậy khỏi giường. Người đàn bà đi luôn vào phòng khi Molly vừa mở khóa cửa, lén ngó quanh để đảm bảo mình không bị trông thấy.

"Trời trời, cô khiến bác cô bị lên máu rồi đấy," bà nói với vẻ thỏa mãn. "Phải điều tôi lên đây để tìm hiểu chuyện gì đang xảy ra với cô."

Molly lại buông người xuống giường, lơ đãng tự hỏi trông mình có gì khác lạ không. Có thể nào bà Morse nhìn ra được Patrick đã hôn cô không? Chắc là không đâu – người ta hôn nhau là chuyện cơm bữa ấy mà. Ai nấy đều tỏ rõ thái độ rằng cô đã làm nhiều chuyện vượt xa cả hôn, và với nhiều người đàn ông chứ không riêng chồng mình. Đối với trí tưởng tượng đã bị vắt kiệt đến rã rời của cô thì có vẻ như nó là một sự kiện không đến nỗi động trời. "Tôi không quan tâm nhiều đến bác Ermy," Molly nói bằng giọng dăm chiêu.

"À, tôi phải nói đó là một chuyện mới mẻ. Cô và bà già hiếu chiến ấy vốn gắn bó như môi với răng, luôn làm Patrick tội nghiệp phải điều đứng mỗi khi hai người có cơ hội." Bà khịt mũi. "Tôi mừng vì cô đã thấy sai lầm trong đường lối của mình."

"Hình như chúng tôi không có nhiều điểm chung," Molly nói. "Bà chắc chứ?"

"Chắc," bà khẳng định. "Tôi mừng vì chuyện đó đã qua và chấm dứt. Tôi lên để muốn biết cô có xuống ăn tối hay không. Sẽ chỉ có ba người thôi – Willy, Ermy, và cô. Patrick đã đi khỏi nhà một tiếng trước mặt mũi rất khó coi, bảo rằng cậu ấy sẽ không về ăn tối. Chẳng hay cô có biết chuyện gì không?" Sự tò mò của bà không hề che giấu, song Molly không ở trong tâm trạng muốn thỏa mãn nó.

"Tôi không hình dung ra." Cô trèo xuống giường. "Và tất nhiên tôi sẽ xuống ăn tối. Để tôi phụ bà."

"Xong xuôi cả rồi. Cô có thể an tâm là mọi thứ đúng như yêu cầu cao ngất của bà ấy." Bà mím đôi môi mỏng vẻ ghê tởm. "Cô xuống và nhớ giữ bà ấy tránh xa tôi ra. Bà ấy và Willy đang có khoảng thời gian

sung sướng trong phòng khách, uống rượu của Patrick và thi nhau nói xấu cậu ấy trong lúc cậu ấy vắng mặt.”

”Tôi sẽ xem mình có thể làm gì,” Molly hứa, chải qua mái tóc rồi theo sau dáng người thẳng đứng của bà Morse đi qua hành lang.

Cô dừng lại một lúc ở ngưỡng cửa phòng khách, vừa đủ để điểm mặt những người bên trong. Bác Ermy quả đúng là hồng hách, với mái tóc bạc bới cao hất ngược ra sau và cái cằm ba ngấn rõ ràng, ngấn trước lại rõ hơn ngấn sau. Đôi mắt nhỏ, nhìn giống mắt lợn, cái mũi hếch với hàng ria dử tợn lồm chồm bên dưới hoàn thành nốt bức tranh, còn thân hình đồ sộ của bà không tả thì tốt hơn: một khối khổng lồ gắn trên cặp chân nhỏ xíu. Bà có vẻ khó chịu đúng như Molly đã hình dung. Và cô vô cùng vui mừng vì quan hệ họ hàng này, may sao, lại là họ xa.

”Chào mọi người,” cô vui vẻ chào bọn họ khi lướt vào phòng. Đôi mắt nhỏ của bác Ermy thâm lấy chiếc quần jeans, áo T-shirt, gương mặt không trang điểm của Molly, và mặt bà nhăn lại thành một vẻ bất mãn bực dọc.

”Chà,” cuối cùng bà nói, ”Thật mừng khi thấy cháu rốt cục đã quyết định xuống đây chào bà bác tội nghiệp này sau khi mất tích bí ẩn một thời gian dài. Đi biệt như thế mà không nói một lời.”

Molly mỉm cười với bà, không hề khó chịu. ”Cháu xin lỗi,” cô đáp ngắn gọn, rót cho mình một cốc lớn nước nam việt quất rồi ngồi xuống chiếc ghế gỗ cứng còn lại – hai người họ hàng của cô đã trưng dụng những chiếc ghế thoải mái nhất trong phòng. ”Chuyến đi của bác có vui không?”

”Ta có thể dành câu hỏi ấy cho cháu đấy,” bác Ermy lạnh nhạt nói. Molly nhìn bà với vẻ điềm tĩnh phớt lạnh, và bà lập tức thay đổi thái độ hà khắc của mình. ”Molly thân yêu, cháu không thể cho chúng ta biết cháu đã đi đâu sao? Chúng ta đã rất lo cho cháu!”

Molly nhún vai, và bác Ermy nghiêng lại gần hơn, bầu không khí nặng nề cộng với mùi nước hoa đắt tiền nhưng trẻ trung một cách không phù hợp bà xúc trên người trùn lên cô. ”Và Willy đây vừa cho ta biết cháu bị mất trí nhớ. Chắc cháu không thể đã quên bác Ermy của cháu chứ? Và tất cả những niềm vui chúng ta thường có với nhau?”

”E là cháu quên rồi ạ,” cô nhanh nhẩu nói. ”Cháu đói quá. Đáng ra bây giờ bà Morse phải dọn bữa lên rồi chứ nhỉ - chúng ta đi thôi?” Molly duyên dáng đứng dậy, và bác Ermy chăm chăm nhìn cô với vẻ bực mình tăng dần.

”Thật là, Molly, chúng ta vừa mới bắt đầu uống ly thứ hai,” bà mở miệng, nhưng Molly đã ngắt lời.

”Ồ, hoàn toàn không thành vấn đề, bác có thể mang nó theo,” cô dập tắt lời phản đối của bà ngay đầu nước. Bác Willy từ ghế ngược nhìn lên, một tia thích thú và một cái gì khác chật vật hiện ra trên ánh mắt mụ mẫm. Ông lững thững đi theo họ vào phòng ăn, đem theo không những cả ly rượu mà cả chiếc bình whiskey bằng pha lê.

Molly nhìn bác Ermy tiến về chiếc ghế đầu bàn như một con tàu thủy. Khi bà vừa kéo chiếc ghế nặng trĩu ra Molly liền lướt tới ngồi ngay vào, mỉm cười với bà bằng toàn bộ sức quyến rũ cô huy động được. ”Cảm ơn bác Ermy,” cô ngọt ngào nói, lấy chiếc khăn ăn bằng vải lanh dày ra và trải lên lòng.

Ermintrude đứng đờ ra một lúc, tức không nói nên lời. Bà ngồi xuống phía bên phải Molly với dáng điệu oai nghiêm khủng khiếp, thân hình phì lù run lên công phẫn.

”Cháu thường phục sức khi ăn tối, cháu yêu à,” là tất cả những gì bà nói ra bằng một giọng buồn phiền, Molly thấy mình đã đi hơi quá.

”Cháu thích sự thoải mái hơn, bác Ermy,” cô hòa nhã đáp.

”Mà tối nay cậu ta đi đâu vậy?” Lúc giữa bữa ăn bà hỏi.

”Bác định hỏi về chồng cháu ạ?” Molly lịch sự hỏi lại. Bất kể cô có những bất đồng nào với người đàn ông ấy, cô cũng không định để cho bà già kinh khủng này xúc phạm anh. ”Cháu nghĩ là anh ấy ra ngoài có công chuyện.”

"Công chuyện giống như người đẹp Canning, nếu ta không làm," từ cuối bàn Willy khịt mũi.

"Có lẽ vậy," Molly đáp tỉnh bơ. "Nhưng tôi không nghĩ nó liên quan đến bác." Lời tuyên bố bình thản của cô dội một gáo nước lạnh vào cuộc trò chuyện quanh bàn ăn, nhưng đến lúc họ quay lại phòng khách dùng rượu vang cộng một chút rượu cần thì bác Willy và bác Ermy một lần nữa trở nên ba hoa.

"Nhìn cháu uống món nước ép nam việt quất làm ta rất vui," bác Ermy nặng nề nhận xét khi đón một chiếc cốc cao thành nửa từ đôi tay đã lỏng ngóng vì rượu của Willy. "Chỉ ít trong chuyện này cháu đã làm theo lời dạy bảo của ta."

Molly lập tức cố gắng từ chối không uống, nhưng Willy làm ngơ, cổ rót thêm một lóng vodka vào chiếc ly cô giữ chặt ở xa.

"Thôi nào, cô gái," ông ta trề môi. "Đừng ra về cả thẹn với chúng ta. Cô vẫn uống một chút món này trước khi cô trở thành Rebecca ở trang trại Sunnybrook (*). Patrick có ở đây để nhìn cô đâu – sống cho mình một chút đi," ông ta vụng về pha trò.

Molly lắc đầu, mày cau lại khó chịu. "Chuyện này không liên quan gì đến Patrick," cô gay gắt, nhớ lại cảm giác miệng anh nóng bỏng trên miệng cô. Cô rùng mình nhấp vội một ngụm nước quả. Cô không muốn uống rượu. Cô không thích dính dáng đến chất cần, và nếu cô thực sự có mang thì nó còn cho cô một lí do mạnh hơn để kiêng tránh.

Cô thắc mắc hai cái người được gọi là họ hàng của mình này sẽ phản ứng thế nào trước tin cô có thai. Với một tiếng hét kinh hãi, không nghi ngờ gì. Cô hình dung bác Ermy sẽ tìm cách lôi cô đến một cơ sở phá thai gần nhất nếu có thể.

"Dĩ nhiên là nó không liên quan đến Pat," bác Ermy xen vào. "Chứ cậu lại nghĩ cô bé tội nghiệp của tôi sẽ để mình bị hãm dọa bởi kẻ còn đồ hung dữ kia sao? Tôi đã cảnh cáo cậu ta lúc gặp cậu ta hồi tối – tôi sẽ không đứng yên nhìn cậu ta áp bức con bé."

"Thế anh ấy nói sao ạ?" Molly tò mò hỏi.

Bác Willy khịt mũi. "Nói với bà ấy những gì bà ấy có thể làm với lời khuyên của mình, và rằng cậu ta sẽ áp bức cô theo ý thích. Ermy đâu có quan tâm mấy đến chuyện đó, phải không bà bạn thân mến?" Ông ta lại cười rít lên the thé.

Molly đứng phắt dậy, thấy ghê tởm cả hai. "Cháu nghĩ mình nên về phòng nghỉ. Hôm nay là một ngày dài và cháu vẫn chưa thấy hồi phục sau chuyện hồi sáng."

"Ồ đúng rồi, Willy đã kể cho ta nghe tai nạn của cháu." Phải chăng có một chút nhấn mạnh trong từ tai nạn? Bác Ermy có vẻ rất lo âu. "Cháu thực sự nên cẩn thận hơn, Molly yêu quý. Chắc chắn có nhiều người xem cái chết của cháu là một mối lợi lớn. Rất lớn đấy. Nếu ta là cháu ta sẽ không đi ra ngoài một mình." Bà gục gặc đầu đầy ý nghĩa, và Molly bình tĩnh cân nhắc ý định đánh bà ta.

"Cảm ơn bác đã lo cho cháu, bác Ermy," cô nói bằng giọng bình lặng giả tạo. "Patrick cũng đã khuyên cháu như thế. Cháu cam đoan sẽ lo cho mình thật tốt." Cô cất bước rời khỏi phòng, Beastie đi bên cạnh. Hiển nhiên nó không quan tâm đến hai con người kia chẳng khác gì cô, Molly nghĩ một cách biết ơn.

"Đừng quên món nước nam việt quất của cô, Molly." Willy đặt chiếc ly mát lạnh vào tay cô.

Cô cầm nó theo, chặt vật kéo giãn đôi môi mím chặt thành nụ cười cảm ơn.

(*) Nhân vật chính trong bộ phim cùng tên được sản xuất năm 1938.

9. Chương 9

Lẽ ra anh không nên hôn cô ta. Đời anh đã làm rất nhiều chuyện ngu ngốc, nhiều đến nỗi anh không đếm xuể, nhưng hôn cô ta ngày hôm qua nhất định là một trong những hành động ngu ngốc nhất.

Anh có thể viện ra đủ cớ. Cô ta đang đứng trong phòng ngủ tối lờ mờ của anh, ngược nhìn anh như thể anh là lai tạo giữa Jack đồ tể và Tom Cruise, bộ dạng thì cứ như chưa thấy đàn ông ngực trần bao giờ. Trong khi anh ta biết cô ta đã trông thấy vô khối.

Anh không rõ cái gì đã khiến anh đặt tay lên người cô ta, đặt miệng lên miệng cô ta. Vì sự tức giận luôn gặm nhấm anh mỗi khi nhìn cô ta, nghĩ đến cô ta. Vì tò mò, muốn xem cô ta đã học được gì từ tất cả những người đàn ông cô ta đã chung chạ.

Anh cũng đã hành động liều lĩnh. Trắc nghiệm xem mình còn duy trì được sự miễn nhiễm với cô ta hay không. Lẽ ra anh nên biết mình không thể. Sự tiếp xúc, mùi vị của cô ta, đã ăn sâu vào não anh.

Tại sao cuộc đời không thể đơn giản? Tại sao anh không thể yêu một người nào giống như Lisa Canning? Lisa, người đã dâng cho anh mọi thứ và không đòi hỏi gì nhiều ngoài sex và sự suy xét khoan dung nhất định.

Tại sao anh cứ muốn một kẻ như Molly?

Đó là một sai lầm, nhưng không phải sai lầm chí tử. Ừ thì anh đã hôn cô ta. Ừ thì anh đã cảm thấy vòng tay cô ta, siết chặt quanh anh, và luồng run rẩy tràn qua cơ thể cô ta. Anh đã nghe thấy âm thanh êm dịu và rên rỉ thoát ra trong họng cô ta, và anh đông cứng lại. Anh đã có ý nghĩ đẩy cô ta ra, đuổi cô ta đi.

Và anh có ý nghĩ tự mình phải tránh xa cô ta.

Chuyện đó sẽ không xảy ra nữa. Nếu cùng đường thì anh sẽ chấp nhận những gì Lisa Canning vẫn muốn dâng tặng một cách quá hiển nhiên, chỉ để tổng nó ra khỏi người mình.

Sớm muộn gì Molly cũng dần chán cái trò đồ chữ này, sẽ cho cảnh sát những thông tin họ muốn biết, thế là anh có thể tổng khứ cô ta. Và làm thế tức là anh cũng dập tắt mong ước cuối cùng và lớn nhất của cha anh.

Nó hẳn là một trò đồ chữ. Không lý nào cô ta có thể ngây thơ vô tội như vẻ bề ngoài.

Và muốn tin cô ta chính là một lỗi lầm ngu ngốc của bản thân anh. Chỉ nghĩ bằng hooc môn thay vì dùng đầu óc.

Cô ta sẽ phải thú nhận sự thật. Dẫu cho sự thật quái quỷ ấy có thể là gì. Rồi sau đó hai người bọn họ có thể đường ai nấy đi. Mãi mãi.

Vậy tại sao viễn cảnh ấy nom không giống một chiến thắng, mà lại giống một vụ trả thù nhỏ nhen?

Sáng hôm sau cô lại buồn nôn. Lần này cô không làm hỏng tấm thảm – cô đã chu đáo tự trang bị một chiếc giỏ rác để phòng sáng hôm nay sẽ giống mấy sáng trước. Dù không có khả năng nhưng cô vẫn phấp phỏng hy vọng sáng nay mình sẽ ổn: không có đứa bé nào làm rối tung cuộc sống của cô. Nhưng số mệnh không muốn hợp tác. Cô nằm vật ra giường sau cơn nôn mửa, người run lên từng đợt.

Lần này cô không ngủ lại được. Trời lại nổi bão, và tiếng mưa đập đều đều như càn to hơn trong cái đầu nhưng nhức của cô. Không thể nằm cố mãi – cô yếu ớt trèo xuống chiếc giường mềm lút và chuẩn bị đổi ngày mới.

Gian bếp tối không có bóng một ai. Và không có gì lạ - 5:30 là thời điểm hơi sớm ngay cả với một trang trại. Cô pha một ấm cà phê đầy, khơi lại lửa đã ủ sẵn trong lò sưởi, rồi ngồi co ro gần nó. Cuối cùng, vào thời điểm cô uống được nửa tách cà phê thứ hai, mưa cũng ngớt một chút, và cô chăm chú lắng nghe tiếng động cơ một chiếc ô tô đang đến gần. Đó là người chồng yêu dấu của cô trong chiếc xe tải cũ, có lẽ trở về sau một đêm trong vòng tay cô nàng góa phụ sầu thương. Một đợt sóng giận dữ và ghen tuông tràn qua người Molly khiến cô phát sợ, vội vàng đặt chiếc tách xuống bằng những ngón tay run rẩy.

Cô thấy anh ta trước khi anh ta trông thấy cô một lúc lâu. Gương mặt xương xương mang một vẻ lạnh lùng bất mãn, làm cô hài lòng khôn tả. Rõ ràng nó không phải vẻ mặt thích hợp cho một người đàn ông trở về từ một đêm yêu đương thỏa mãn.

Anh ta chạy vào cửa, lắc đầu giữ những hạt nước mưa bám trên mái tóc đen dài xuống. Rồi mắt anh ta bắt gặp đôi mắt cô, anh ta liền dừng lại.

"Chào buổi sáng," cô chào anh ta một cách điềm tĩnh, kiên quyết bắt bản thân phải quên đi lần cuối cùng nhìn thấy anh ta, phản ứng dữ dội cô đã có trước nụ hôn của anh ta.

Anh ta tiến sâu vào phòng, hơi thả lỏng. "Cô dậy sớm thật," anh ta nhận xét. "Còn cà phê không?"

"Trong bình ấy," cô nâng tách lên nhấp một ngụm, sự run rẩy ở bàn tay cô đã giảm xuống mức nhỏ nhất. "Lisa thế nào?" cô những muốn đá mình vì nói câu đó.

"Khỏe," anh ta nói cộc lốc. "Cô ấy gửi lời chào thăm thiết đến cô." Và, cầm theo tách cà phê, anh ta rời khỏi phòng.

Thầm rửa mình là đồ ngốc, Molly rời chỗ ngồi đứng dậy và bắt đầu rảo quanh bếp. Cô phát hiện ra một nơi cất bánh nướng xốp làm từ hôm qua và bắt đầu hâm nóng chúng lại trong lò. Để chúng vào một trong những chiếc đĩa sứ xinh xắn tinh xảo rồi cho thêm bơ và giảm bông nhà làm, rồi cô đem chúng vào văn phòng Patrick.

Anh ta ngẩng lên từ chỗ giấy tờ đang xem, và cau mày. "Một đề nghị hòa hoãn," cô lên tiếng, trước khi anh kịp mở miệng mời cô ra khỏi phòng. "Tôi xin lỗi vì những gì đã nói trong bếp. Nó nằm ngoài ý muốn." Cô thật sự chẳng tin điều đó, nhưng cô mong Patrick sẽ không đồng ý. "Anh có muốn thêm cà phê không?"

"Tôi tự đi lấy," anh ta nói, nhưng cô đã cầm tách từ tay anh ta với bộ dạng kiên quyết.

"Anh ăn bánh đi," cô nói đường hoàng, lướt ra khỏi phòng. Một chốc sau cô quay lại, với hai cái tách. Cô ngồi xuống đối diện anh và quan sát anh qua hàng mi hạ thấp kín đáo, để ánh mắt lang thang trên những đường nét sắc sảo và mượt mà trên cơ thể anh, những nét mệt mỏi trên gương mặt râm nắng của anh.

"Thôi được," anh đột ngột nói. "Cô muốn tình hữu nghị, chúng ta sẽ hữu nghị. Tại sao cô không trả lời một số câu hỏi, vợ thân mến? Tôi nghĩ cô có thể làm thế?"

"Tôi nghi ngờ điều đó. Tôi không còn chút ký ức nào."

"Chứng mất trí nhớ tiện lợi. Tôi đoán nó hẳn là dễ lấy – tôi toàn quên là cô bị mất trí nhớ."

Anh ta đang trong tâm trạng xấu, cô nghĩ. Rõ ràng đây không phải thời điểm thích hợp để cải thiện mối quan hệ của họ. Cô đứng lên, nhưng bàn tay anh ta vụt đưa ra nắm lấy cổ tay cô, khiến cô làm đổ cốc cà phê của mình. Anh không buông tay cô, còn cô không chịu ngồi xuống. Cô đứng đó, nhìn chằm chằm xuống anh, ước gì tư thế đó cho cô một lợi thế dù là nhỏ nhất. Nhưng không.

"Vậy nói tôi hay, Molly thân mến. Cô vẫn còn khẳng khái cho rằng có người đã đẩy cô xuống hầm phải không?" anh hỏi bằng giọng mượt như lụa. Dù siết chặt tay cô, nhưng ngón tay cái của anh ta vẫn lơ đãng vuốt ve phần mềm mại phía trong cổ tay cô.

"Đó là sự thật."

"Và cô là một chuyên gia đại tài về mảng sự thật? Chuyện gì đã xảy ra vào cái đêm cô rời khỏi đây?"

Quý bắt anh ta đi, cô nghĩ, ước gì thoát được được ra. Cô biết nếu mình giật tay ra lần nữa sẽ chỉ dẫn đến một cuộc vật lộn không cân sức. "Tôi không nhớ," cô bướng bỉnh đáp.

"Và cô mong tôi tin vào ca mất trí nhớ thần diệu này? Sự việc thuận tiện không thể tin nổi này đã đưa cô vượt chướng ngại vật, như thường lệ."

"Thực ra tôi không mong gì ở anh hết," cô nói bằng giọng lạnh nhạt.

"Sáng suốt đấy. Vì đó là thứ có khả năng cô nhận được."

"Thật tốt vì chúng ta đã thu xếp ổn thỏa vấn đề. Anh vui lòng để tôi đi chứ?" Cô hỏi bằng tông giọng thực tế nhất của mình. Câu hỏi rộng lớn ấy còn mang vài ẩn ý. Anh ta có để cô đi không? Khi nào?

"Cô không có câu hỏi nào muốn hỏi tôi sao?" anh uể oải nói. "Vì sáng nay cô rất thẳng thắn một cách bất bình thường, tôi nên đáp lễ mới phải?"

"Anh sẽ làm gì nếu tôi có mang?"

Có tác dụng liền. Anh ta thả tay cô xuống như phải bồng, và sắc xanh lạnh giá trong mắt anh ta biến thành băng tuyết.

"Tôi sẽ mặc xác," anh ta nói sau một lúc. "Trừ phi cô cố gán nó cho tôi. Cô sẽ không đi xa được với chuyện đó, nên tôi đoán là cô thậm chí không thử. Có đúng không?"

"Thử gì cơ? Mang thai? Hay cố đổ cho đứa trẻ là con anh?"

"Cả hai."

"Đều không phải," cô nói xác xược. Không hoàn toàn là nói dối. Cô không biết mình có thai thật hay không – cô chỉ suy đoán. "Tôi chỉ mơ mộng một chút thôi."

"Nếu cô hỏi tôi thì nó giống cơn ác mộng hơn," anh xăng giọng.

"Anh không thích trẻ con?"

"Tôi thích trẻ con. Tôi không thích cô."

Cô hoảng sợ khi cảm thấy nước mắt bắt đầu ứa ra. Và hình như anh cũng bàng hoàng không kém, vì anh đứng dậy, chợt tỏ ra ân hận. "Molly, tôi..."

Anh chưa nói hết cô đã chạy khỏi phòng, đến bất cứ chỗ nào để anh ta không trông thấy sự yếu đuối kinh hoàng của mình. Cô thậm chí không thể rửa anh ta là một tên khốn vô cảm; động thái dịu dàng cuối cùng của anh ta đã ngăn chặn nó.

Có lẽ nó chính là nguyên nhân thất bại, cô nức nở tự nhủ khi về đến căn phòng thiên đường của mình. Sẽ tốt cho cô hơn nhiều nếu cô tránh xa đường đi của anh ta. Anh ta đã bảo cô như thế bao nhiêu lần, mà cô đâu chịu nghe, cứ ngoan cố bám theo anh ta.

Tìm kiếm một thứ gì đó. Một dấu hiệu mờ nhạt của sự chấp nhận, hay thậm chí yêu mến?

Cô biết rất rõ là mình muốn nhiều hơn thế. Và cô sẽ không bao giờ có được – cô đã học được điều đó trong một khoảng đời khác, và bài học ấy vẫn ở lại cùng cô, ngay cả khi trí nhớ lãng tránh cô.

Nếu cô có còn chút ý thức nào thì cô sẽ ở lì trong phòng, giết thời gian hết mức có thể cho đến khi giai đoạn chờ đợi này qua đi.

Trừ phi cô đã có mang. Ý nghĩ ấy tự nhiên xộc đến, và cô kiên quyết gạt nó đi. Đó là vấn đề cô sẽ không lo tới cho đến khi bắt buộc. Nhưng khoảng thời gian chờ đến khi gặp bác sĩ cứ như một vực thẳm mở hoác miệng trước mặt cô.

Bánh nướng xốp. Cô ta mang cho anh bánh nướng xốp và cà phê, một đề nghị hòa bình, và anh đã ném chúng vào mặt cô ta. Anh không muốn cái đề nghị hòa bình từ cô ta. Anh không muốn cô ta mang vẻ dễ thương và ngượng ngập, ngược nhìn anh cứ như cô ta trở lại tuổi mười sáu và anh là tất cả những gì cô ta mong muốn.

Anh không muốn lại tin vào cô ta lần nữa. Không muốn bị mê hoặc bởi đôi mắt xanh và vẻ vô tội đầy tổn thương của cô ta. Cô ta không vô tội, và cô ta không bị tổn thương. Và bất kể cô ta muốn điều gì ở anh, nó không thể là thứ anh sẵn lòng trao tặng.

Có thai. Đúng là một ý nghĩ trật lất, quá quắt. Cũng may anh biết cô ta không thể có thai. Cô ta đã được làm mọi xét nghiệm trong thời gian hôn mê nằm viện, bao gồm cả xét nghiệm thai nhi. Không lý nào cô ta có thể mang con hoang của kẻ nào đó. Cô ta xứng đáng với sự khinh miệt của anh vì dám nghĩ mình có thể diễn thành công một trò lố như thế.

Tuy nhiên, cô ta vốn chưa bao giờ khóc. Khi cô ta nhìn anh, mắt ngân ngấn nước, anh như cảm thấy bị đâm một nhát dao, mạnh và sâu, và anh đã muốn chạm vào cô ta, kéo cô ta vào lòng, vỗ về và hôn cô ta.

Mẹ kiếp cô ta. Và mẹ kiếp anh.

Anh xô người ra khỏi bàn và đi ra cửa. Anh cần phải thoát khỏi nơi này, và khỏi cô ta. Đến khi không chế được nổi ham muốn điên rồ phi lý của mình.

Anh muốn tin cô ta. Đó là phần điên rồ nhất trong tất cả. Anh muốn tin cô ta một lần nữa.

Anh đúng là thằng ngốc.

Không có tương lai nào cho hai người bọn họ. Cô ta sẽ đi, và anh sẽ sống tiếp cuộc đời mình. Tại sao anh không thể nhét điều đó vào cái đầu ương bướng của anh?

Tất nhiên, nếu anh đã làm nghiêm trọng thì sao? Nếu cô ta đang nói thật, về chứng mất trí nhớ, về tất cả mọi chuyện thì sao? Cô ta có thể thực sự đang gặp nguy hiểm.

Không, suy đoán như thế là quá xa. Cô ta là người đàn bà lằng lộn, một kẻ nói dối bé nhỏ mưu mô, và nếu anh sắp sửa tin vào cô ta lần nữa thì anh đáng phải nhận mọi hậu quả. Anh từng mắc sai lầm ấy một lần. Anh sẽ không lặp lại lần thứ hai.

Một công việc nào đó, Molly quyết định, là cần thiết nếu cô muốn sống sót trong hai tư giờ tới. Không cách nào cô mang được đồ thử thai về nhà mà không mất rất nhiều lời giải thích, những lời giải thích cô không muốn đưa ra. Nếu cô định giam mình trong phòng, thì cô cần làm gì đó để nó sống động trở lại.

Cô bắt đầu dọn dẹp những thứ nghèo nàn còn sót lại trong các ngăn kéo. Đống đồ cô sắm mấy ngày trước đã bị nuột chùng trong không gian thừa thãi khổng lồ, và cô hoàn thành công việc trong nháy mắt. Cô xếp quần áo lên những kệ của một phòng chứa quần áo trống trơn tương tự, rồi bắt đầu dọn những ngăn kéo trên cùng, trên các mặt bàn và bàn nhỏ đầu giường. Cô vứt đi phân nửa những thứ lặt vặt, phần còn lại cho vào cùng chỗ với đống quần áo. Cô lột ga giường và mang vỏ ga bẩn xuống bếp và gặp bà Morse.

"Cái gì thế kia?" Bà Morse kêu lên, khua cái xẻng

"Giặt là," cô trả lời ngắn gọn. "Bà có thể bảo ông Ben và một ai đó giúp tôi chuyển đồ trong hôm nay không? Tôi vừa quyết định phải làm gì đó với phòng mình."

"Và cô định đưa đồ đạc nào vào thay thế?" bà hỏi. "Hiện tôi không thể dành ra một ngày nữa để đi mua sắm đâu."

"Tôi muốn tất cả những đồ đạc của tôi trên gác mái," cô đáp lời bà, rót cho mình thêm một cốc cà phê. "Tôi không quan tâm chuyện gì xảy ra với những thứ tạp nham trong phòng tôi – vứt hết đi cũng được. Tôi chỉ muốn phòng mình trông như trước đây."

Gương mặt nghiêm khắc của bà Morse giãn ra. "À, chuyện đó thì tôi không ý kiến. Tim tôi như muốn vỡ tung khi cô xử sự với căn phòng xinh xắn của mình như thế. Toàn bộ những tấm rèm xinh đẹp kia và tất cả mọi thứ - chúng không thuộc về một ngôi nhà như ngôi nhà này. Tôi rất mừng khi Patrick ngăn cản không cho cô dỡ tung sàn nhà gỗ sồi lâu năm."

"Tôi cũng mừng vậy," cô nói bằng giọng nhỏ xíu.

"Vậy thì tiếp tục đi, cô bé yêu quý. Tôi sẽ làm điểm tâm cho cô. Cà phê và bánh nướng không đủ cho cơ thể hoạt động. Và lần sau mà dậy sớm cô nhớ tắt lò nướng sau khi dùng xong nhé."

"Tôi quên tắt à?" Cô hơi đỏ mặt, cứ như bị bắt quả tang làm điều gì xấu. "Lần sau tôi sẽ cố nhớ."

"Cô sẽ nhớ được mà. Giờ thì ngồi xuống đây và một phút nữa tôi sẽ quay lại."

Mấy phút sau ông Ben đến, cùng với Toby. "Đúng là những người chúng ta muốn gặp!" Bà Morse chào hai người khi họ bước vào. "Molly cần chuyển ít đồ đạc – các vị thấy hai người đàn ông sức vóc như thế này có đảm đương được không?"

"Rất hân hạnh." Ông Ben cười, và Molly thăm nghĩ chắc chắn ông không đổ cho cô đã đánh vào đầu mình cái đêm hỏa hoạn. "Cậu thấy thế nào, Toby?"

"Tất nhiên là được." Anh ta nở nụ cười thích thú với cô, đôi mắt ấm áp và nồng nàn. "Tôi vốn đang tìm một người để rủ cưới ngựa cùng, nhưng có vẻ Patrick vừa ra khỏi nhà. Nếu Molly thay chân cậu ấy khi chúng ta xong việc thì tôi là người của ông."

Cô nhìn ra bầu trời u ám và lác rác mưa phùn. "Thời tiết hình như không phù hợp thì phải?" Cô không thể hình dung ra nguyên nhân mình cảm thấy một cơn do dự, nhưng đúng là cô có cảm thấy.

"Ồ, thời tiết sẽ quang đãng thôi, anh lấy danh dự đàn ông ra đảm bảo," anh ta trang trọng nói.

Cô đang hoang tưởng một cách lố bịch, và cô biết thế. "Tất nhiên em sẽ đi cưới ngựa với anh," cô đột ngột nói, thấy xấu hổ vì những nghi ngờ của mình. "Em vẫn chờ có người mời đây này." Và nếu cô chờ chồng mình mời, cô nghĩ, cô sẽ phải chờ cho đến khi địa ngục đóng băng. Cô đứng dậy và mang bát đĩa của mình tới bồn rửa, bỗng cảm nhận được sự không đồng tình ngấm ngấm của bà Morse. "Hãy theo tôi và tôi sẽ chỉ cho hai người chỗ đồ đạc."

Trong vòng hai mươi phút căn phòng được dọn sạch trơn, chỉ giữ lại thảm và rèm cửa. Cô cho ông Ben và Toby nghỉ tay với những lời hứa chắc chắn của họ là sẽ quay lại sau hai giờ nữa để kê đồ lần thứ hai, và, lăm lăm những dụng cụ lấy trộm được ở kho dụng cụ của Patrick, cô bắt đầu công việc bóc thảm trải sàn.

Nó được dán chặt xuống sàn quanh các mép, và phần còn lại là một mớ lộn xộn bẩn thỉu và dính nhớp, đòi hỏi một quá trình cạo, chà và rửa lặp đi lặp lại. Đến giờ ăn trưa cô đã có một đồng mềm mềm, nhấp nhô chất giữa phòng với những tấm màn satin và diềm vải nằm trên cùng, và phòng cô bắt đầu nom khởi sắc hơn.

Cô hí hục kéo cái mớ ấy ra hành lang và xuống hai bậc thang nhỏ tới phòng gác mái. Dồn chúng vào một góc xong, cô đứng lùi lại để có cái nhìn kỹ hơn vào chỗ đồ đạc cũ của mình. Rồi cô trông thấy thứ lần trước mình đã không thấy. Một ngăn của chiếc rương bằng gỗ gụ hé mở, và bên trong là một bó hoa khô, những bông hồng vàng đã chết và phai màu. Và đâu đó trong trí cô vang lên một tiếng chuông cảnh báo. Cô chăm chăm nhìn nó trong đúng năm phút, ráng sức bắt trí nhớ phải làm việc, nhắm nghiền mắt và khơi dậy quá khứ. Nhưng nó vẫn vượt khỏi tầm tay cô, chế giễu và trêu ngươi.

Đến hai giờ chiều hôm đó căn phòng lại được trở về dáng vẻ xinh đẹp như hắt vồn thế trước khi cô lấy Patrick Winters. Sàn nhà gỗ sồi ánh lên một màu mà chỉ có loại gỗ lâu năm và được chăm sóc tận tâm mới có, những tấm thảm nhỏ dệt hoa văn tôn nó lên một cách hoàn hảo. Đồ đạc đúng là thuộc về căn phòng, giống như những món đồ kia chưa bao giờ thuộc về nơi này, mỗi món đồ cũ kỹ và vững chãi đều hòa hợp với những đồ đạc khác. Cô trèo lên chiếc giường cổ khổng lồ, anh em với chiếc giường trong phòng Patrick, và đưa mắt nhìn quanh với một cảm giác vừa hoàn thành một việc lớn và vô cùng mãn nguyện. Nếu cô có thể đưa được phần đời này quay lại chỉ bằng một chút lao động vất vả, thì chắc chắn những vấn đề còn lại của cô có thể giải quyết thành công y như vậy. Có lẽ rốt cuộc vẫn còn hy vọng.

Đúng như Toby tiên đoán, thời tiết đã trở nên sáng sủa, và ánh nắng đầu xuân đang xuyên qua những đám mây càng lúc càng nhiều hơn. Toby đã đem cho cô một trong những con ngựa của anh, một con ngựa cái dễ thương tên là Bess tính tình có vẻ hiền lành như hình dáng bên ngoài. Ngay lúc Molly leo lên lưng nó cô đã cảm thấy như về nhà, và cùng lúc ấy cô nhận ra mình hẳn đã từng là một kỵ sĩ.

Toby xác nhận chuyện này luôn. "Thật tốt khi thấy em cưới ngựa trở lại. Đã có thời, cách đây vài năm, em gần như không lúc nào rời yên ngựa."

"Thật ư?" vẻ ngạc nhiên của cô chỉ là bề ngoài.

"Em và Patrick thường tham gia mọi cuộc đua ngựa trong vùng, giành được phân nửa giải thưởng là ít." Có một nốt đỏ kỳ trong giọng Toby, và cô nghĩ mình hiểu được nguyên nhân. Anh ngồi trên ngựa nhìn hơi giống một bao khoai tây, thân hình cứng đờ và thẳng đuốn. Anh hoàn toàn không chế được con ngựa khoang hiểu động của mình, nhưng có một sự thiếu tự nhiên, một sự vụng về đập ngay vào mắt. Rõ ràng Toby chưa từng thắng một giải thưởng nào trong kì hội chợ.

Bất chấp sự thành thạo của Molly, một lúc sau cô đã nhận ra mình không hoàn toàn thoải mái trên lưng con Bess. Dường như con ngựa có một vẻ căng thẳng mà lúc đầu cô đã không để ý, chỉ là một chút kích động rất nhỏ tự phát ra một cách rất mơ hồ. Họ đi theo con đường cũ vòng quanh trang trại với tốc độ thông thả, và Molly cố gắng một cách vô ích để thích ứng với tâm trạng kì quặc của con ngựa.

"Vào rừng đi," Toby rủ khi họ lại đến gần trang trại. "Có một chỗ gần con suối cũ thường nở nhiều hoa thủy tiên vào tầm này trong năm."

"Chúng ta đã ra ngoài khá lâu rồi," Molly bồn chồn nói, hai chân cô bắt đầu cảm thấy hơi đau do không quen luyện tập. "Có lẽ chúng ta nên để hôm khác."

Gương mặt anh ỉu xiu một cách vô lý, và trong cô nhói lên một cảm giác tội lỗi. "Nhưng hoa thủy tiên luôn là loài hoa yêu thích của em, Molly," anh buồn rầu nói. "Đi đi mà. Nếu có thể hái tặng em bông hoa thủy tiên đầu mùa thì điều đó rất có ý nghĩa với anh."

Cô không muốn khuyến khích lòng nhiệt thành khác thường của anh ta. Hình như anh ta lúc nào cũng quan sát cô, một cách lén lút, cặp mắt xanh xám rực lên một ánh kì lạ, và trong hành động của anh ta ẩn chứa một cảm xúc lập dị mà cô không tài nào cắt nghĩa. Ý nghĩ ấy choán hết tâm trí cô với một sự khó chịu bất rút khiến cô không để ý họ đang đi đâu khi những hàng cây bắt đầu khép lại quanh họ.

Đột nhiên, không có bất kì dấu hiệu báo trước nào, Bess cất lên một tiếng hí đinh tai hoảng sợ, lông lên hung hãn, và Molly cảm thấy mình trượt xuống. Cô chụp lấy dây cương, nhưng vô vọng, và cô bắt đầu rơi xuống, qua khoảng không, khi mặt đất dâng lên về phía cô. Đứa bé, cô nghĩ trong giây phút tuyệt vọng, quyết tâm bảo vệ một thứ mà cô không chắc mình tin tưởng.

Nhưng đã quá muộn. Cô cứ rơi mãi, và không có gì ngoài nền đất cứng mùa đông đỡ lấy cô.

10. Chương 10

Cô nằm trên mặt đất cứng, choáng váng, không khí bị tống hết khỏi người. Cô nhắm mắt, cố hít thở, chờ đợi sự đau đớn và cơn chuột rút ập tới. Hơi thở của cô quay lại trong một tiếng hức đột ngột, cô nằm thật yên lặng, lắng nghe cơ thể mình, nghe tiếng vó ngựa khi con Bess chạy mất vào rừng. Chỉ có một chút đau đớn và nhức nhối nằm trong dự đoán. Nếu cô có thai, xem ra có vẻ như cô đã không làm gì ảnh hưởng đến nó.

Toby xuống ngựa và quỳ bên cạnh cô. "Em không sao chứ?"

Molly lắc đầu, chậm chạp ngồi dậy. "Em ổn," cô đáp sau một lúc, chỉ cảm thấy hơi váng đầu. Đây không phải cú ngã tệ nhất, bằng bản năng cô biết điều đó, nhưng nó vẫn đáng lo kì lạ. Cô chặt vật đứng lên và phủi những cành con và bụi bẩn khỏi quần jeans.

"Patrick kia," cô nói, trông thấy vóc dáng cao lớn rắn rỏi của anh bên rìa khoảng rừng thưa, không ngăn nổi sự nhẹ nhõm trong giọng. Anh đi cùng ông Ben, cô liền vẫy tay để cho họ biết cô vẫn ổn trước khi quay lại với người bên cạnh.

Toby đang đứng đó với một tảng đá lớn trong tay, gương mặt hiền dịu toát lên vẻ lo lắng. "Rất có thể em bị đập đầu xuống đất và chết rồi," anh nói, thả cục đá trở lại nền đất ẩm.

Cô nhìn anh chằm chằm hồi lâu, yếu ớt, vẫn còn run rẩy sau cú ngã. "Em sẽ không sợ đâu," cuối cùng cô nói bằng giọng nhẹ nhàng dứt khoát. "Dường như em có cái đầu đặc biệt cứng."

Mắt anh gặp mắt cô trong một ánh nhìn khổ sở. "Anh phải nói với em điều này trước khi Patrick tới đây, dù em có thích hay không."

"Điều gì vậy?" cô hơi sốt ruột. Patrick đang tiến lại rất nhanh, đôi chân dài của anh thoăn thoắt thu hẹp khoảng cách giữa họ, vẻ giận dữ in hằn trên mặt anh.

"Molly, ai đó hoặc thứ gì đó đã làm con ngựa hoảng sợ."

"Sao cơ?" cô kêu lên, giờ thì dồn hết sự chú ý vào anh ta.

"Anh nói Bess không tự nhiên mà hoảng sợ. Có người đã cố làm đau nó." Anh tỏ ra sợ hãi, thực sự sợ hãi.

"Làm sao có chuyện đó được?" cô hỏi. "Chẳng phải chính anh đóng yên cương cho nó sao?"

Anh ta gật đầu. "Nhưng anh đã để nó lại một mình trong chuồng ngựa lúc đi đón em. Bất cứ ai cũng có thể tiếp cận nó trong thời gian ấy. Một vật sắc nhỏ để dưới yên sẽ đâm vào da nó sau một khoảng thời gian, một cây kim chẳng hạn. Bất cứ ai quen thuộc với lũ ngựa đều có thể làm điều đó."

Cô không muốn hỏi câu này, nhưng không tránh được. "Ai đã ở trong chuồng ngựa lúc anh đi?"

"Patrick," giọng anh ta khàn khàn.

Nỗi hoảng loạn tràn ngập trong cô, mù quáng và vô lý. Cô tin Patrick – dù hợp lý hay không, cô dám chắc anh không có ý định giết cô. Nhưng tại sao Toby phải nói dối?

"Em không tin," cô nói bằng giọng khó chịu. "Anh ấy sẽ không làm gì để hại em. Hẳn là anh đã nhầm lẫn."

"Đó không phải sự nhầm lẫn, Molly. Anh đã từng cảnh báo em. Em không thể tin một ai, kể cả chồng mình. Để anh giải thích khi Patrick đến đây, được chứ? Không có chuyện này thì cậu ta cũng đã đủ điên tiết vì chúng ta ra ngoài cùng nhau rồi."

"Sao anh ấy phải nổi giận vì chúng ta cưới ngựa cùng nhau chứ?" cô hỏi, giật mình. "Chắc chắn chuyện đó không hại gì."

"Quả thực em không nhớ chút nào về cậu ta?" Anh lắc đầu kinh ngạc. "Cậu ta luôn có thái độ cực kỳ ích kỷ đối với em. Cậu ta không muốn em cho bản thân, nhưng có chết cũng không để cho em đi một mình với bất cứ người nào. Và chuyện đó bắt đầu từ nhiều năm trước cả khi hai người lấy nhau."

Cô ngoảnh nhìn bóng Patrick đang tiến lại và thấy trong lòng nhen lên một chút hiếu kỳ, xua đi sợ hãi. "Thật đáng khích lệ," cô lẩm bẩm, phần nào với chính mình.

"Chuyện gì đang diễn ra thế này?" Patrick hỏi khi tới chỗ họ. "Có phải cô đang cố giết mình?"

Có phải anh đang cố giết tôi? Suýt nữa cô đập lại, nhưng một ý thức xử thế bị chìm khuất từ lâu đã khiến cô im lặng khi Toby cố gắng giải thích tình hình.

"Tôi tưởng cậu biết nhiều hơn về ngựa, Toby." Sự khinh miệt của Patrick không thêm che giấu. "Xét cho cùng cậu đã gắn bó với chúng cả đời. Molly đã hơn một năm rồi không cưới ngựa. Lẽ ra cậu nên cho cô ấy một con ngựa của chúng tôi, chứ không phải con Bess nóng tính kia. Và thấy quái nào mà cô ấy không đội mũ bảo hiểm chứ?"

"Bess chưa bao giờ nóng tính," Toby tự ái cãi lại. "Nó là một con vật hiền lành, và Molly vẫn thường nài nỉ tôi cho cô ấy cưới nó."

"Đó là chuyện từ nhiều năm trước rồi, khi tính tình cô ta còn dễ chịu," anh lạnh lùng nói. "Ngày trước tôi đã bảo cậu là không được cơ mà."

"Ôi, vì Chúa, cô ấy có phải là đứa trẻ đâu," Toby nói, giọng căng thẳng, và Molly nhận thấy hai bàn tay anh ta hơi run. Có điều gì khác đang diễn ra ở đây, điều gì đó ngoài sự tức giận vì một tai nạn cưới ngựa nhỏ nhặt. Điều gì đó giữa hai người này, và nó liên quan đến cô.

"Không, nhưng cậu đang hành xử như một đứa trẻ, khi làm một chuyện ngu ngốc và nguy hiểm như thế." Về điểm tính của Patrick càng khiến những lời châm chích của anh thêm đau, và mặt Toby đỏ ửng lên từng mảng.

"Được, tôi sẽ để cho cậu hộ tống vợ cậu về nhà." Giọng anh nghe chua chát. "Anh sẽ nói chuyện với em sau, Molly."

"Sau một thời gian dài nữa, tôi e là vậy," Patrick nói chắc nịch. "Cô ấy sẽ ở nhà vài hôm – tôi không thích tất cả những tai nạn kiểu này cứ diễn ra dạo gần đây."

"Tôi cũng vậy," Toby tức giận nói, giục ngựa phóng đi.

Patrick nhìn xuống cô từ chiều cao một mét chín của một người đàn ông đang nổi cáu. "Giờ cô thỏa mãn chưa?" anh hỏi. "Cô vừa thành công trong việc chia rẽ tôi và một trong những người bạn lâu năm nhất của tôi." Anh bắt đầu bước đi, và phải rất vất vả cô mới theo kịp những sải chân dài của anh.

"Tôi chia rẽ các anh?" cô tức tối hỏi lại. "Nào có ai yêu cầu anh nói năng kiêu đó với anh ấy. Tôi nghĩ bất cứ mâu thuẫn nào giữa hai người các anh đều là vấn đề của anh và chẳng liên quan gì đến tôi. Và vì sao tôi không được phép ra ngoài cưỡi ngựa với một trong những người bạn lâu năm nhất của anh? Anh cho rằng anh ấy sẽ quăng tôi xuống và giở trò đồi bại với tôi sao?"

Anh dừng bước và ném cho cô một ánh mắt khinh miệt. "Tôi đoán là, căn cứ vào cung cách của cô trong mười tháng qua, thì cậu ta có khả năng gặp nguy hiểm với cô hơn là điều ngược lại đây." Đoạn anh bước tiếp.

Một lần nữa cô phải chạy gần mới theo kịp anh. "Nếu anh đã ghét tôi nhiều như thế sao anh không để tôi đi?" cô chất vấn. "Chừng nào tôi còn báo cho cảnh sát địa chỉ của mình thì tôi có thể đi bất cứ nơi nào tôi thích. Tôi chưa bị cáo buộc bất cứ tội danh nào – tôi chỉ là một nhân chứng. Tức là nếu tôi tình cờ nhớ ra chuyện gì mình đã thấy. Đã vậy sao anh không để cho tôi đi đến nơi nào đó và nhanh chóng tiến hành vụ lý dị và kết thúc dứt điểm chuyện này?"

"Không." Anh không dừng bước. "Cô đã khiến tôi như sống trong địa ngục hơn mười tháng qua. Tôi nghĩ tôi nợ cô sáu tháng tương tự để đáp lễ, và tôi chủ tâm lo sao cho cô được hoàn trả đầy đủ."

"Toby đâu?" bà Morse vui vẻ hỏi khi Molly một mình bước vào bếp.

"Về nhà rồi ạ," cô ảo não đáp, ngồi xuống gần lò sưởi. "Bà Morse, tại sao Patrick lại ghét tôi?"

"Ồ, thôi nào cưng, cậu ấy không ghét cô," bà quả quyết, đến ngồi bên cạnh cô với cốc cà phê thường trực. "Cậu ta chỉ không hiểu rõ lòng mình thôi."

"Anh ấy ghét tôi," cô khẳng khái. "Và tôi không thể nhớ mình đã gây ra cho anh ta chuyện gì để bị như thế."

"Tôi vẫn luôn nói rằng cái gì đã qua là đã qua và nên tha thứ và quên đi. Không may Patrick lại luôn mất một khoảng thời gian khó khăn để tha thứ và quên."

"Nhưng cái gì khiến anh ấy lúc nào cũng chất chứa hận thù vậy?" cô hỏi. "Có lúc nào anh ấy vui vẻ không?"

"Tất nhiên là có chứ. Nhưng cuộc sống chưa bao giờ dễ dàng với cậu ấy. Mẹ cậu ấy bỏ đi khi cậu ấy còn nhỏ, không bao giờ có lấy một dòng thư hay một cú điện thoại - rồi mấy năm sau bà ta chết trong một tai nạn xe hơi. Một đứa trẻ cảm thấy bị bỏ rơi là không tốt chút nào, mà cha nó, cầu chúa phù hộ linh hồn ông ấy, không phải là người nuôi dưỡng tận tâm nhất. Tính cách ông ấy cứng rắn y như cậu con trai, và hai cha con khắc khẩu nhau như nước với lửa, Jared cố bắt Patrick làm theo ý mình, Patrick thì kiên quyết cự tuyệt. Đó là một cuộc chiến thực sự. Cuối cùng Patrick bỏ nhà ra đi khi mới bước qua tuổi hai mươi, và trong nhiều năm liền không ai nghe tin tức gì về cậu ấy."

"Chuyện gì đã xảy ra vậy? Cái gì đã đưa anh ấy quay về?"

"Cậu ấy chưa bao giờ nói, và tôi nghĩ sẽ chẳng bao giờ nói đâu. Cậu ấy đã trải qua nhiều quãng thời gian tồi tệ, và khi trở lại cậu ấy đã là một người khác. Cậu ấy và cha cùng thỏa thuận một loại hòa ước đình chiến, rồi hai năm sau cô xuất hiện. Đến tận khi đó cậu ta mới bắt đầu trở về con người cũ của mình, và tôi đã tưởng...ờ, thôi quên đi." Bà thở dài, nâng cốc cà phê uống một hơi.

"Sao anh ấy lại lấy tôi?" cô hỏi, không ngăn được một nốt tuyệt vọng trong giọng nói.

"Tôi không biết, cô bé ạ. Cậu ấy coi cô như một đứa em nhỏ - đi đâu cũng cho cô theo, trêu chọc cô, trò chuyện với cô. Còn về phần cô, rõ như ban ngày là cô yêu cậu ấy say đắm. Ngay từ lúc cô đặt chân đến đây, mười sáu tuổi và đẹp như trong tranh."

"Anh ấy bảo tôi đó là ý của cha anh ấy."

"Đúng vậy, ông ấy để lại cơ ngơi hoàn toàn vì mục đích đạt được ý nguyện của mình, tuy Jared không phải loại người đó. Nhưng ắt là quanh chuyện đó có điều lẩn khuất. Patrick không bắt buộc phải cưới cô. Và tôi chưa bao giờ đoán được lý do cậu ấy làm thế."

"Lý do của tôi thì khá là dễ đoán. Tôi sẵn sàng muốn có anh ấy bằng mọi giá, phải không?" cô chua chát nói, và bà Morse gật đầu.

"Tôi cũng đoán vậy. Nhưng có vẻ như cô đã đổi ý ngay sau lễ cưới. Cô thậm chí không còn làm bạn với Patrick nữa. Cô trở nên ngông cuồng và hằn học và ích kỷ, và nó quá sức chịu đựng của Patrick. Cái đó, và tất cả những người đàn ông khác."

"Những người đàn ông khác?" cô dờ dẫm lặp lại.

Bà Morse lắc đầu buồn bã. "Giống hệt mẹ cậu ấy. Cô thường ra ngoài và đi thâu đêm với bất cứ người nào cô tìm được."

Điều này không đúng. Có lẽ nó chỉ là một suy nghĩ đầy ước ao về phía cô thôi, nhưng Molly không sao dứt bỏ được cảm giác rằng người nào đó, bằng cách nào đó, đang nói dối. "Làm sao bà biết?" cô hỏi.

"Cứng à, chính cô nói chứ ai! Không có gì là bí mật cả - cô đảm bảo chắc chắn là ai nấy đều biết rõ những việc cô đang làm. Và Patrick chỉ nhốt mình trong văn phòng hoặc đi gặp gỡ Lisa ở nơi nào đó. Tôi đã cố bảo cô rằng đây không phải cách để thắng cậu ấy, nhưng cô nào chịu nghe."

Molly nhìn chằm chằm vào ngọn lửa, cố ghép hình ảnh này với những gì cô dần biết về mình trong mấy ngày ngắn ngủi kể từ lúc mình...được tái sinh. Nhưng nó không hiện rõ, và cô tự hỏi đâu mới là sự thật về quá khứ của cô. Những linh tính của bản thân cô? Hay những hồi ức sắc nét của thiên hạ?

Hay không cái nào trong số đó?

Bữa tối hôm đó Molly không thấy ngon miệng. Cô nghịch nghịch miếng gà rán và món rau spinach nghiền bà Morse đem lên cho cô và gần như không đụng đến bánh kem. Bác Willy đem lên một bình nhỏ nước nam việt quất khi hay tin cô bị ốm, và cô phải ráng hết sức kiềm chế để không đuổi ông ta và bác Ermy lo lắng thái quá ra khỏi phòng.

Cô đưa mắt nhìn xung quanh trong nỗi cô đơn buồn tủi. Dẫu cho không gian mới của cô đã có vẻ thân quen, và một phần trong cô khao khát được ở dưới nhà, đấu khẩu với Patrick qua bàn ăn, trong khi một phần thấy hạnh phúc khi trốn tránh, cách xa tất cả mọi người.

Có điều gì đó không ổn, rất không ổn, với nơi này, và con người ở đây, và những câu chuyện họ kể cho cô. Có điều gì đó với quan niệm của họ về quá khứ, nhưng cô không cách nào phản bác được.

Lúc này đây cô chỉ biết nhẩn nại, và hy vọng sẽ có câu trả lời cho ít nhất một trong những câu hỏi của mình vào ngày mai.

Nếu cô có thai thì cô không thể nào bỏ đi được. Trừ phi Patrick tống cô ra khỏi nhà.

Nhưng nếu cô không có thai, thì cô sẽ chỉ ở lại một thời gian. Cô có tiền, cô không bị buộc tội danh nào. Nếu kết quả kiểm tra cho thấy cô hoàn toàn khỏe mạnh cô sẽ rời khỏi ngôi nhà này. Những câu trả lời sẽ không đến, và dù người ta có tin cô hay không, cô thực sự đang gặp nguy hiểm. Cô sẽ rời khỏi đây, và không có ý định ngoảnh lại.

Đồ hậu đậu ngu xuẩn! Dĩ nhiên đó là một rủi ro thảm hại, khi Patrick chẳng biết từ đâu mò đến. Chỉ vài phút thôi cũng đủ làm tất cả thay đổi. À, nhưng đó là sự khác biệt quá thường xuyên giữa chiến thắng và thảm họa. Một khoảnh khắc, một ý thích của số mệnh, thế là cuộc đời thay đổi, thất bại vậy gọi.

Nhưng một người nhìn xa trông rộng đích thực không bao giờ chấp nhận thất bại. Khi mà chặng đường sắp đi tới đích, và một con nhỏ mặt bệch như Molly Winters dửng dưng hòng ngáng đường.

Những nỗ lực nhỏ không tác dụng; những cuộc tấn công trắng trợn hơn cũng thế. Đã đến lúc dùng biện pháp mạnh. Chỉ còn một khoảng thời gian ngắn trước khi nó nhớ ra.

Và khi ấy, có thể đã quá muộn cho bọn họ.

11. Chương 11

Mất hơn một tiếng đồng hồ cô mới lê được người ra khỏi giường. Cơ buồn nôn sáng hôm ấy khủng khiếp đến mức toàn thân cô như tê liệt, cơ thể hết chuyển từ lạnh lại sang nóng, rét run và toát mồ hôi, đến khi cô gần như cắt tiếng kêu cứu.

Nhưng bất cứ tiếng kêu cứu nào cũng có khả năng khiến chồng cô từ phòng kế bên chạy sang nhanh hơn những người khác. Cô nhắm mắt, nghiêng rằng chịu đựng cho đến khi cảm giác nôn nao quyết định rút lui.

Khi cuối cùng cô đứng dậy được trong cảm giác nhẹ nhõm khôn tả thì cô chợt nhớ đến cuộc hẹn với bác sĩ. Chỉ ít bà ấy có thể chẩn đoán và chấm dứt tình trạng đáng sợ này. Molly gần như sợ đi ngủ ban đêm, vì cứ nghĩ đến sự đau đớn chờ sẵn khi thức dậy. Hôm nay cô sẽ có câu trả lời, cho dù có thể không phải là câu trả lời thuận lợi nhất.

Xem ra rất xa xôi và khó thành hiện thực. Và tệ nhất là, Patrick đã làm rõ rằng đừng mong anh ta chịu trách nhiệm về đứa bé. Đáng lẽ cô phải đoán ra mối quan hệ của họ bấy lâu nay ắt không có tình dục. Tuy thế, cô gần như cảm thấy được sức nóng mỗi khi anh nhìn cô.

Có lẽ nó chỉ là niềm mong mỏi về phía cô. Có lẽ cô đúng là người đàn bà lẳng lơ như người ta nói. Nếu vậy, thì chẳng cách gì đoán được cha đứa bé là loại người nào. Không sao hết – cô vẫn không muốn bỏ cuộc, cô ngoan cố nghĩ lúc bước vào dưới vôi sen.

Cô đứng trong màn nước bốc hơi mù mịt cho đến khi không chịu được nữa, rồi lau khô người, nhìn chăm chăm thân hình mình trong gương. Vẫn là đôi chân thon dài và cái bụng phẳng. Eo cô không hề đầy lên, bầu ngực nhỏ nhắn không trở nên nhạy cảm và căng nhức. Cô đã bỏ lỡ mất giai đoạn ấy, cách chắc chắn nhất để biết có chuyện không ổn, ký ức của cô chỉ vờn vện có năm ngày. Cơ thể cô cũng lặng câm trước những câu hỏi y như tâm trí.

Cô mặc một trong những chiếc váy dài bằng tơ nhân tạo mua lần trước cộng với một chiếc áo len đan dày, nom rất ấm áp và nữ tính. Cô cho hằn là bản năng mẫu tử tiềm ẩn đã khiến cô chuyển từ quần dài sang váy khi suy ngẫm về chức năng làm mẹ. Cô nhìn đồng hồ, và ngạc nhiên thấy đã gần trưa. Hẳn là cô đã ngủ thiếp đi một giấc nữa.

"Chà chà, sáng nay có người trông thật quyến rũ," Giọng nói của Lisa Canning chào đón Molly khi cô đi vào bếp. Molly lẳng lặng quay người đi ra cửa, nhưng Patrick không biết từ đâu xuất hiện, chặn đường thoát của cô.

"Cô nghĩ cô đang đi đâu thế?" anh hỏi.

Cô cố ý hiểu lầm ý anh. "Đến gặp bác sĩ," cô ngang ngạnh đáp.

Anh nhướn một bên mày, và dù rất không muốn, cô vẫn không thể không nhận thấy vẻ đẹp của người đàn ông này, một vẻ đẹp có sức mạnh kích động cô cũng như sự khinh miệt thường lệ của anh ta đẩy cô ra xa.

"Cô không định đi ngay lập tức phải không? Vào đây ăn trưa đã."

Cô ngược nhìn anh đầy nghi hoặc trước sự nhả nhận đột xuất này. "Tôi không đói," cô càng bướng bỉnh.

"Đủ rồi." Một bàn tay mạnh mẽ túm lấy cánh tay cô và cô bị lôi trở vào bếp như con cá mắc vào lưới câu.

Lisa mỉm cười với cả hai người bằng vẻ trơ tráo dễ thương lúc nào cũng sẵn của mình. "Anh đây rồi, Patrick. Em cứ băn khoăn phải mất bao lâu anh mới dứt ra khỏi những quyến sách của mình. Và cả cô vợ nhỏ của anh nữa. Tôi đã bảo cô là bộ trang phục đơn sơ kia trông ngây thơ một cách quyến rũ chưa, Molly thân mến? Rất đồng quê." Cô ta nở nụ cười ngọt ngào, và Molly trừng mắt đáp lại, giật tay ra khỏi bàn tay như gọng kìm của Patrick.

"Chị cũng từng có một thời trẻ trung mà," cô trả lời châm chọc, ngồi phịch xuống chiếc ghế xích đu gần lò sưởi lạnh ngắt. "Chị đến ăn trưa thế này thật là tử tế, Lisa," cô đột ngột nói. "Bác Ermy và bác Willy đâu rồi? Tôi dám chắc họ nhớ chị đến héo hơn cả người. Nhất là khi dạo này chúng tôi ít được gặp chị."

Lisa đỏ mặt, và Molly nhận ra trong nỗi ngạc nhiên rằng cô vừa tình cờ ghi được bàn thắng. Vậy ra Patrick không gặp gỡ chị ta thường xuyên như bề ngoài. Có lẽ tình huống ấy không đến mức đáng tin cậy như cô nghĩ.

"Họ vừa lên đường đi chơi rồi," Patrick lầm lì nói, và mắt Molly bắt gặp đôi mắt xanh sẫm của anh ta với cảm giác hơi sốc. Anh ta cũng không muốn Lisa ở đây. Anh ta đã ép cô ở đây để bảo vệ anh ta. Cô cố kìm về thích thú độc địa của mình.

"Thật ư? Họ đi bao lâu?"

"Tối nay và một phần ngày mai." Anh nhún vai. "Tôi không chắc lắm."

"Thế thì sẽ chỉ có mình cô và Patrick ở nhà tối nay!" Đôi mắt tím của Lisa tròn xoe khi cô ta điếm vào câu nói cái ý nghĩ đã ám ảnh tâm trí Molly vào những giây cuối cùng. "Vì tối nay bà Morse cũng nghỉ."

Hình như cô ta rành rẽ những sự sắp xếp trong nhà ở Winter's Edge hơn cả Molly.

Nhưng Molly có thể tỏ ra rộng lượng. Cô nở nụ cười khả ái. "Ồ không sao đâu, Lisa. Chúng tôi kết hôn rồi mà, chị biết đấy."

"Tôi biết," cô ta đáp lại bằng giọng hạ thấp, ngấm ngấm biểu thị sự thù địch của mình. Molly biết cô ta rắp tâm muốn giành chồng mình, và Patrick thì dứt khoát muốn tránh xa cô ta. Molly phát hiện ra tâm trạng cô được cải thiện đáng kể.

"Patrick, anh yêu." Lisa uyển chuyển đứng lên và đặt bàn tay thanh mảnh mang nhẫn lên cánh tay Patrick. "Anh thấy chúng ta có nên ra ngoài cưỡi ngựa chiều nay không? Em có rất nhiều điều đang nóng lòng muốn kể với anh." Đôi mắt tím của cô ta sáng ngời trên gương mặt xinh đẹp, và Molly tự hỏi làm thế nào cánh mày râu có thể cưỡng lại cô ta.

"Xin lỗi Lisa," Patrick nói. "Chiều nay tôi phải đưa Molly đến chỗ bác sĩ."

"Gì cơ?" Molly kinh hãi hỏi.

"Tôi đã bảo với bà Morse sẽ đưa cô đi. Chiều nay bà ấy nghỉ và tôi cũng có thể thực hiện một vài trách nhiệm làm chồng của mình."

Nếu Lisa trông đã sưng sả từ trước thì không gì sánh nổi với vẻ mặt cô ta lúc này. Molly ắt sẽ thấy chuyện này thú vị nếu cô không quá hốt hoảng trước ý nghĩ Patrick chở cô đi thử thai.

"Tôi thích bà Morse đi với tôi hơn," cô yếu ớt nói. "Đây là chuyện của phụ nữ."

Nếu cô hy vọng làm anh xấu hổ thì cô đã thất bại. "Không sao, Molly," anh nói với sự vui vẻ tàn nhẫn. "Tôi thuộc mẫu người nhạy cảm của Thế Kỷ Mới. Tôi muốn ở đó với cô."

Và cô chỉ có thể nuốt xuống tiếng làu bàu hoài nghi của mình.

Chuyến đi tới ngôi nhà gỗ nhỏ xinh xắn của bác sĩ Turner rất nhanh và không thoải mái. Hai người không ai nói với ai một lời, và Molly cố tập trung ngắm khung cảnh đồng quê. Tất cả chỉ hơi quen quen. Mọi thứ đang quay lại từng chút một và gây ra một cảm giác lo lắng kì lạ. Phần lớn những mảnh ký ức mờ nhạt đều ngăn ngủi và không vui vẻ. Cô có thể bắt đầu nhớ lại một phần rất nhỏ đêm tân hôn của mình, dù tất cả đến với cô từ một khoảng cách xa xăm. Cô có thể nhớ mình trút bỏ chiếc váy trắng và khóc, khóc mãi không thôi. Nhưng cô không thể nhớ có Patrick bên cạnh, ôm cô vào lòng, lau nước mắt cho cô, vỗ về cô. Nhưng khi cô cố đi sâu thêm thì nó sẽ biến mất hoàn toàn, như một đứa trẻ tai quái cứng đầu đang chơi trò trốn tìm.

"Có muốn tôi vào cùng cô không?" Giọng Patrick nghe thiếu kiên nhẫn, và cô nhận ra anh đã hỏi câu ấy không phải một lần. Họ đã dừng lại trước cửa phòng khám của bà bác sĩ trong lúc Molly còn chìm đắm trong mơ màng.

"Không!" Cô kêu lên. "Ý tôi là, tôi sẽ đi...khám về vấn đề phụ nữ và..."

"Tôi tin chúng được gọi là khám vùng chậu," anh kéo dài giọng, và cô có thể cảm thấy mặt mình đỏ bừng vì xấu hổ. Một người đàn bà lằng lộn làm sao có thể đỏ mặt được chứ? "Cô có cần cập nhật vấn đề tránh thai của mình không?"

Cô ngẩng cao đầu, ráng sức vượt qua nỗi xấu hổ. "Tôi dùng biện pháp tránh thai nào vậy?" cô tò mò hỏi.

"Tôi tuyệt nhiên không biết."

Đáng lí ra điều đó cho cô một manh mối. Nhưng cô đang quá lo sợ, thêm vào đó Patrick cứ nhìn cô làm cô càng cuống, chẳng còn tâm trí nghĩ đến chuyện ấy. "Chắc là không mất nhiều thời gian," cô nói, ra khỏi chỗ ngồi. "Nửa giờ nữa anh có thể quay lại."

"Tôi sẽ đợi," anh nói. Và vì lí do nào đó cô không thấy nó mang lại chút an ủi dù nhỏ nhất.

Sự an ủi cũng chẳng có nhiều tác dụng đối với cuộc kiểm tra của cô. Khi cuối cùng cô đã nằm yên vị trên bàn khám ở một tư thế đầy ngượng ngùng và thiếu trang nhã thì cô bắt gặp gương mặt bức bối của bà bác sĩ trong nỗi bối rối ngơ ngác.

"Cô đến gặp tôi về việc có khả năng mang thai đúng không, cô Winters?" bà hỏi với vẻ đáng sợ của một thành viên tòa án giáo hội.

Molly im lặng gật đầu. Bác sĩ Turner lùi lại một lúc.

"Xong rồi," bà nói cộc lốc. "Cô có thể mặc đồ vào. Làm tất cả các xét nghiệm máu cho cô ấy, rồi đưa cô ấy đến văn phòng tôi." Bà dậm bước đi ra cửa, Molly ngồi dậy, giật tằm vải che kín người.

"Tôi có thai không ạ?" cô hỏi hóp hóp.

Bác sĩ Turner nhìn cô chằm chằm trong một khoảng thời gian kéo dài chất chứa hoài nghi. "Đến văn phòng tôi," bà đột ngột nhắc lại.

Molly cứ nhớ đến ánh mắt nghi ngờ đó trong lúc chịu đựng những đợt xét nghiệm máu khó chịu và ba lần chích ngón tay đau nhói. Y tá đúng là một đồ tể khát máu lấy việc chọc vào các mạch máu bất hợp tác của cô làm niềm vui độc ác. Mất đúng hai tiếng rưỡi đồng hồ kể từ khi cô bước vào tòa nhà này, và thực tế là cô đã ở trong tình trạng muốn gục xuống vì lo sợ lúc họ đưa cô quay lại văn phòng bác sĩ Turner. Molly ngồi trong căn phòng nhỏ ốp gỗ ván, cố hướng sự quan tâm vào những giấy phép đóng khung và các bằng cấp, những bức tường để đầy sách y học, chuẩn bị tinh thần đón những tin tức có thể thay đổi cuộc đời cô mãi mãi.

Chí ít không có ai đưa Patrick vào đây để nghe tin. Sự phân biệt giới tính lạc hậu của bác sĩ đa khoa cũng có cái lợi, Molly nghĩ với một thoáng biết ơn.

Bác sĩ Turner bước vào phòng một cách nhanh nhẹn, và ngồi xuống phía đối diện Molly, đầu cúi xuống. Bà là hình ảnh đặc trưng của một bác sĩ nông thôn lạc hậu, gương mặt nhiều nếp nhăn, đôi mắt mệt mỏi, và Molly tự hỏi bà đã làm gì để có được vẻ bất mãn kia, hoặc để gây ra sự ...có phải là bối rối không nhỉ?

"Tôi nghe nói cô bị mất trí nhớ?" bà bác sĩ hỏi đập một cái, riết róng nhìn cô qua cặp mắt xanh nhạt.

"Đúng vậy," cô chậm chạp trả lời.

"Tôi nghĩ nó giải thích cho chuyện này," bác sĩ Turner nói, phần nào cho chính mình nghe. "Cô đã hoàn toàn hồi phục sau sự cố đó trừ một ít vết sẹo sứt."

"Chuyện đó tôi biết." Molly gạt thông tin ấy sang một bên. "Cái tôi muốn biết là liệu tôi có thai hay không."

Bà bác sĩ ngả người ra sau, một ánh thích thú chợt lướt ngang gương mặt mệt mỏi.

"Chà, cô Winters, học thuyết đức mẹ đồng trinh không phải là không thể xảy ra trong y học, nhưng trong trường hợp của cô tôi nghĩ chúng ta không cần lo lắng."

Molly ngẩng mặt ra nhìn bà. "Đức mẹ đồng trinh?" cô lặp lại, sững sờ. "Bà đang bảo tôi rằng tôi vẫn còn trinh sao?"

Bà bác sĩ gật đầu. “Không biết bao lâu rồi tôi mới gặp trường hợp này ở một cô gái trên mười bảy tuổi.” Bà khẽ cười, rồi đột ngột nghiêm túc. “Chồng cô có vấn đề gì cần tôi điều trị không?”

“Bà biết điều đó hơn tôi mới đúng,” cô cay đắng đáp. “Chẳng phải bà là bác sĩ của anh ta sao?”

“À, cậu ấy chưa bao giờ kể ra, nhưng đàn ông vốn rất tức cười trong những chuyện kiểu đó,” bác sĩ Turner ngẫm nghĩ. “Họ cảm thấy xấu hổ.”

“Tôi ngờ rằng trong lĩnh vực ấy anh ta chẳng làm sao hết,” Molly trả lời, nghĩ đến vẻ tự tin vênh vao của Lisa. “Anh ta chỉ không quan tâm nhiều đến tôi thôi.”

“Có thể lắm. Tôi nghĩ dù sao tôi vẫn nên gặp cậu ấy.” Bà chăm chú ngó Molly qua bàn. “Cô bảo cậu ta lúc nào đó hãy đến đây vào tuần tới.”

“Tôi không nghĩ vậy,” cô đáp, ý nghĩ ấy làm cô khiếp hãi. “Chúng tôi không thân thiết lắm.”

“Tôi cũng có thấy,” bác sĩ Turner nói, rồi cười khùng khục trước câu đùa của mình. “Tuy nhiên tôi vẫn muốn gặp cậu ta. Trong khi chờ đợi chúng ta sẽ xem mấy xét nghiệm máu kia thế nào – nhìn cô hơi tiêu tụy. Chúng ta sẽ tìm hiểu xem cái gì làm cô nôn mửa, cô gái trẻ à, đừng lo lắng. Dù tôi cho rằng chẳng qua là do stress thôi. Khi nào có kết quả chúng tôi sẽ gọi cô.” Bà xua cô đi bằng một cái khoát tay, và Molly chẳng thể làm gì khác ngoài rời khỏi phòng, với đáp án cho một câu hỏi châm ngòi cho một ngàn câu hỏi khác.

Patrick đang ngồi trong phòng chờ, vây quanh là các bậc cha mẹ mặt mũi lo lắng và những đứa trẻ khóc mếu. Anh cao lớn và lạc lõng giữa khung cảnh ủy mị ấy, tuy thế trông anh vẫn thoải mái khác thường giữa đám đông hỗn loạn. Anh đứng dậy khi cô bước ra, nhường một bên mày dò hỏi, rồi đi theo cô ra ngoài chỗ đậu xe.

Trời bắt đầu đổ cơn mưa nhỏ. Cô chờ anh mở cửa, rồi ngồi vào xe và cầu cho anh sẽ không hỏi cô đến gặp bác sĩ Turner làm gì.

Lẽ ra cô nên biết làm thế chỉ phí thời gian. “Vậy,” anh lên tiếng, lái xe ra đường cái, “cô có thai không?”

Cô trừng mắt nhìn anh. Thật quá ư ảo tưởng khi cho rằng cô sẽ lừa được anh ta. “Không,” giọng cô chỉ lớn hơn tiếng lẩm bầm tí chút.

“Cũng tốt. Cổ gán con của gã đàn ông khác cho tôi cũng chẳng tạo nên kì tích cho quan hệ của chúng ta.”

“Tôi không biết là chúng ta có mối quan hệ đấy,” cô ngoa ngoắt.

“Không có. Ta cứ giữ tình trạng như thế đi? Hãy nhìn về mặt tươi sáng – chúng ta không phải chịu đựng nhau lâu nữa.”

“Một sự an ủi không thấm vào đâu,” cô nói với vẻ chua chát.

Cô thấy anh ta liếc sang mình. Anh ta không biết sự tức giận của cô từ đâu ra, và cô thà chết chứ không khai sáng cho anh ta.

Chuyến đi quay về trang trại diễn ra trong sự im lặng suy tư, và Patrick không buồn tắt động cơ khi anh dừng xe bên ngoài cửa bếp. “Tôi không cần hỏi liệu cô có tự lo cho mình tối nay được không,” anh nói. “Cô rất giỏi chuyện đó. Chắc là tôi không quay về ăn tối. Nếu cô lo lắng cô có thể gọi cho bà Morse bất cứ lúc nào. Nhưng chớ có mời bất cứ bằng hữu nhỏ bé nào của cô đến. Sớm muộn gì tôi cũng sẽ về và tôi thực sự không thích phát hiện ra cô đang dùng thử bất cứ cái gì bác sĩ Turner kê cho cô.”

“Bà ấy chỉ cho tôi vitamin thôi,” Molly gắt gỏng, nhưng muốn đánh anh ta. “Và anh không cần lo về tôi. Tôi vốn quen ở một mình.”

“Tôi đâu có lo về cô,” anh cộc cằn đáp, và phóng xe đi không nói một lời.

Molly đá thúng đựng nĩa quanh gian bếp trong tâm trạng khá tồi tệ. Ngôi nhà lạnh lẽo và trống trải. Và lần đầu tiên cô ước cái người gọi là bác gái của mình cùng ông bác kia không chọn ngày thứ Sáu này để đi chơi. Trừ phi họ bỏ cô lại đây một mình là có mục đích, Molly nghĩ, đột nhiên sợ hãi. Cô nhâm nhi cốc rượu gừng tự rót cho mình, đã ớn đến tận cổ món nước nam việt quất, và nhìn đăm đăm khung cảnh miền

quê tối sẫm bên ngoài cửa sổ. Cô đã gặp phải hai tai nạn gần như chí tử trong hai ngày qua. Một sự trùng hợp không mấy dễ chịu.

Với một sự mạnh mẽ không hề biết là mình có, cô nhảy lên ngồi trên quầy bếp đã được cọ sạch, rồi cứ thế chìm đắm trong suy tưởng khi mặt trời xuống thấp dần đằng sau những mái nhà trang trại. Có lẽ Patrick sẽ chẳng về nhà đêm nay. Có lẽ một tên lang thang nào đó sẽ tới và kết liễu đời cô và người ta sẽ tìm thấy xác cô không còn nguyên hình dạng trên sàn nhà. Có chuyện gì đó đang diễn ra ở đây, một chuyện cô không thích, và những lát cắt lơ mơ của trí nhớ đang quay lại với cô thấp thoáng một điềm gở. Cái đêm hỏa hoạn đang từ từ quay lại. Cô có thể nhớ nỗi sợ hãi tột độ và sự kinh hoàng trước cảnh tượng những lưỡi lửa trườn lên tàu ngựa, và Patrick, gương mặt sáng lên trong ánh lửa màu đỏ cam, vật lộn trong tuyệt vọng để xông vào giải thoát cho những con ngựa tội nghiệp đang chịu đau đớn. Và có một người nào đó bên cạnh cô, người nào đó đang lặng lẽ cười, tiếng cười sâu trong họng, trước nỗi kinh hoàng trước mắt họ. Và cô nhớ khi còn lại một mình, cô đã bỏ chạy.

Nhưng chuyện này chưa đủ để chạy đi kể cho Patrick. Vì thứ nhất, anh sẽ không tin cô; thứ nữa là, cô tuyệt không biết danh tính kẻ ở bên cạnh mình. Cô nghĩ có thể là một phụ nữ.

Không, cô chẳng thể làm gì cho đến khi quá khứ quyết định tự hé lộ thêm. Trong thời gian ấy cô chỉ có thể đợi, và đề cao cảnh giác, như Toby đã từng cảnh báo cô.

Cô nhớ lại sự lo lắng dịu dàng của anh ta, biết là mình nên cảm thấy yên lòng phần nào vì có người quan tâm đến mình. Nhưng tất cả những gì cô nghĩ được là cái vẻ gay gắt, kì lạ trong mắt Toby khi anh ta cảnh báo cô về Patrick. Vẻ khẩn thiết của anh ta không hiểu sao khiến cô thấy kì quái và bất thường.

Có thể chỉ là suy nghĩ đượm ước ao của cô thôi. Cô không muốn nghĩ Patrick có khả năng là người hại cô. Nhưng cô thực sự biết được gì về anh, ngoài việc dường như anh dành phân nửa thời gian để khinh miệt cô? Anh không thể chính là người rắc tâm làm hại cô được, đúng không?

Bà Morse cho rằng anh là trung tâm của vũ trụ, nhưng, cô phải thừa nhận là mình có thành kiến. Và tất cả những người Molly đã gặp, từ Toby đến bác Ermy đến bạn già Willy, kể cả những nhận xét mơ hồ của Lisa Canning, đều cảnh báo cô hãy cẩn thận với chồng mình.

Cô đã ngốc nghếch không chịu nghe. Chắc chắn cô đang tỏ ra không mấy sáng suốt. Nhưng khi nhìn đắm đắm ra ngoài cửa sổ vào màn đêm đang buông xuống cô biết mình sẽ tiếp tục nhắm mắt bịt tai. Để tin vào trái tim mình, cho dù như thế hoàn toàn vô nghĩa.

Cô uống nốt cốc rượu rồi nhảy xuống khỏi quầy bếp cao. Đã hơn sáu giờ, và không thấy bóng dáng của Patrick. Có lẽ tối nay anh ta sẽ không trở về, cô tự nhủ, giận sôi lên trước ý nghĩ ấy. Có lẽ vòng tay Lisa là sự cảm dỗ quá mạnh ngay cả với một ông thánh như Patrick Winters. Cô đặt nồi thịt hầm lên bếp đun lại và chăm chăm nhìn vào ngọn lửa nhỏ. Chồng cô đúng là người đàn ông cao quý, cô đóng sầm cửa lò. Đúng là một quý ông chu đáo. Cô ném những đồ bạc lên bàn. Một con người ưu tú, giản dị. Cô đá mạnh vào thùng rác bằng sắt trên đường đi.

Cuối cùng đến tám giờ rưỡi cô cũng ăn xong bữa trong tức giận và cô đơn. Thời điểm đó cơn giận của cô đã không gì cản được. Cô biết nếu anh ta bước vào cô sẽ ném đĩa thịt và rau cháy sém vào mặt anh ta mà không cần suy nghĩ. Cũng rất có thể anh ta chẳng xuất hiện để cho cô ra tay.

Rồi sau đó cô ngồi lặng trước lò sưởi đã được cô chất những khúc gỗ vào giờ đây đang bập bùng cháy, bắt đầu nghiêng ngả. Beastie xuất hiện trước cửa và quyết định bầu bạn với cô. Và trước tình bạn bé nhỏ này, hay đúng ra là tình bạn bé nhỏ của một con vật khổng lồ, cô phải thấy được an ủi.

Thần kinh cô căng thẳng. Cô ngồi co ro trong chiếc ghế bành lớn, chân xếp lại bên dưới người, cứ mỗi phút lại ngoái nhìn chăm chăm qua vai. Từng giờ trôi qua thật vô cùng chậm chạp, và cô biết sự lo lắng của mình là hết sức ngớ ngẩn. Mọi cánh cửa đã khóa và cài then; không ai có thể đi vào mà cô không biết. Cô không định để cho người chồng lang chạ của mình được trở về giường mà không phải nhận một vài từ ngữ có chọn lọc.

Hắn là cô đã thiêu thiêu ngủ, vì điều tiếp theo cô biết là chiếc đồng hồ đứng ngoài tiền sảnh đang điểm nửa đêm. Cô vươn vai, đứng dậy, nỗi oán giận đã giảm đi vài phần sau giấc ngủ ngắn không thoải mái.

“Tao thấy chúng ta nên về giường thôi, Beastie,” cô nói với bạn đồng hành, hình như nó gật cái đầu to tướng một cách nghiêm trang, đi theo cô lên lầu. Cô không mấy may nghĩ đến khả năng chồng mình trở về. Anh ta tự mà tìm đường vào nhà, cô nghĩ trong ác ý. Nếu anh ta tính chuyện quay về trước rạng sáng.

Cô tắm, đánh răng và mặc một chiếc áo ngủ mỏng rồi trèo lên lãnh địa êm ấm của chiếc giường cổ bằng gỗ anh đào. Cô mệt mỏi, tức giận, và phiền muộn, và cái cô cần hơn hết thảy là một giấc ngủ ngon.

Cô nhất định phải ngủ cho ngon.

Patrick biết mình sẽ gặp phải rắc rối nào nếu về nhà đêm đó. Ngôi nhà vắng tanh – không có ai ngoài Molly. Ngủ trong phòng, mái tóc vàng xõa tung trên gối, đôi mắt mê hoặc nhắm nghiền. Chừng nào anh còn đợi cho đến khi cô ta ngủ say hoàn toàn thì anh mới an toàn.

Anh nhếch miệng cười vừa thích thú vừa khắc nghiệt. Quả là một tình huống lạ đời, khi một tên đàn ông hơn ba mươi tuổi lại sợ cô dâu trẻ con của hắn. Anh chưa từng nghĩ mình sợ bất cứ điều gì, nhưng Molly lại khiến anh sợ chết khiếp.

Không, không phải Molly khiến anh sợ. Mà là cảm xúc cô ta gây ra cho anh. Giống như rốt cuộc vẫn còn cơ hội cho họ, trong khi anh biết rõ rằng tình yêu là ảo tưởng, và phụ nữ là cái giống hay thay đổi vô phương cứu chữa. Chẳng phải mẹ anh đã cho anh bài học đó sao? Chẳng phải Molly đã đảm bảo cho anh học thuộc nó hết lần này đến lần khác sao?

Không thấy bóng dáng Toby ở căn hộ nhỏ cậu ta thuê gần khu tàu ngựa, chuyện này trong những hoàn cảnh thông thường ắt sẽ khiến Patrick lo lắng. Toby là một người kì quặc. Anh biết cậu ta từ hồi nhỏ, nhưng Toby luôn hơi xa lánh đám đông, hơi nhút nhát, có một chút dấu hiệu của chứng tự kỷ.

Theo Patrick biết thì cậu ta không có bạn bè nào khác. Cũng chẳng có người yêu. Vậy cậu ta ở chỗ quái nào vào lúc mười hai giờ đêm thế này?

Căn hộ của cậu ta khóa cửa, không thì Patrick ắt sẽ cứ xông vào và nghỉ đêm tại đó.

Anh không còn nơi nào khác để đi.

Ồ, điều đó không hoàn toàn đúng. Anh có thể đến chỗ Lisa Canning, và chắc chắn được đón chào. Anh đã từng buông xuôi vài lần, mỗi khi điên giận, mỗi khi cô đơn, mỗi khi uống quá nhiều không từ chối nổi những gì cô sốt sắng dâng hiến.

Nhưng Lisa không phải người anh muốn. Anh biết mình muốn gì. Cô ta đang say giấc nồng trong phòng mình ở Winter's Edge, và anh không thể có được cô ta. Sẽ không bao giờ có cô ta.

Không nếu anh còn chút ý thức của bản năng sinh tồn. Anh sẽ để cô ta yên ổn một mình.

Nếu như anh có thể.

12. Chương 12

Cánh cửa bật mở, phá tan giấc ngủ say của Molly, và ánh đèn ngoài hành lang hắt vào phòng cô in bóng một dáng người cao lớn nghìn ngụt lửa giận đang đứng đó.

“Cô âm mưu chuyện quái gì mà nhốt tôi bên ngoài nhà của chính tôi hả?” Giọng Patrick gầm lên.

Cô quay sang nhìn chiếc đồng hồ nhỏ đầu giường, cổ trần áp nổi hốt hoảng ban đầu. Ba giờ ba mươi. “Tôi tưởng anh không về nhà đêm nay,” cô cao giọng đáp, kéo chăn trùm lên đôi vai dưới làn áo mỏng. “Bị bỏ mặc một mình ban đêm khiến tôi lo sợ.” Cô bật đèn và đón ánh mắt tức giận của anh ta bằng một vẻ trơ lì lạnh nhạt có thể đọ với ánh mắt đáng sợ nhất của Lisa Canning.

“Ồ, nhưng cô đâu có bị bỏ mặc một mình, đúng không?” anh ta hỏi với vẻ ngọt ngào chế nhạo, tiến lại đứng bên giường. Nom anh ta còn điển trai hơn ngày thường, giận dữ và thất bại khiến đôi mắt xanh sẫm của

anh ta sáng lên trong ánh đèn mờ ảo. Anh đã uống rượu, chưa đến nỗi say mềm, nhưng cũng đủ để kích động. Lẽ ra điều đó phải khiến cô sợ hãi, nhưng chẳng hiểu sao cô lại muốn đưa tay xoa mờ những nếp nhăn tức giận trên trán anh. Cô không đủ gan. Với lại, cô cũng đang giận không kém.

“Anh nói thế là ý gì?” cô lạnh lùng hỏi. “Tất nhiên là tôi ở một mình. Tôi không thể nói điều tương tự về anh.”

“Vậy tại sao khi về nhà tôi lại thấy chiếc xe màu xanh của Toby phóng từ đây ra?” giọng anh lạnh như băng. “Vào lúc ba giờ sáng.”

“Anh điên rồi,” cô gắt. “Chẳng có ai ở đây cả, và cho dù có đi nữa, thì bây giờ cũng không phải việc của anh, phải không nào? Làm như anh quan tâm tôi lắm vậy.” Cô ngang ngược nhìn anh ta, cố giấu đi những cảm xúc hỗn loạn, những nhịp đập hoảng hốt như trống ngực của trái tim.

“Tôi đoán cậu ta đã ở với cô cả buổi chiều và buổi tối, kể từ lúc tôi đi. Chẳng có gì lạ khi tôi không tìm thấy cậu ta. Đáng ra tôi phải biết nếu để cô lại một mình cô sẽ lại ngứa quen đường cũ. Lisa đã cảnh báo tôi.”

“Chắc chắn chị ta làm thế rồi?” cô nói chanh chua, cảm thấy miệng mình cong lên trong nụ cười châm chọc, gần như là vô thức. “Vì sao Toby không được qua đêm ở đây chứ?” cô ung dung hỏi, vẻ chế giễu. “Xét cho cùng, nếu chồng tôi qua đêm với nhân tình, sao tôi lại không được?” Thì ra đây là cách lan truyền tin đồn, cô nghĩ gần như vô thức. Bằng chính cái miệng mắm muối của cô.

“Tôi đã bảo sẽ không để cho cô làm đi ở vùng này nữa.” Giọng anh giờ đã ôn hòa hơn, càng gây khiếp hãi bằng vẻ thịnh nộ ngầm của nó. “Tôi đã nói là làm.”

“Con chó già giữ xương này thật cố chấp. Anh không muốn tôi, nhưng người khác không thể có được tôi, có đúng không? Được, thế anh định làm gì để ngăn cản tôi đây?” Cô cố ý chọc tức anh ta. Có lẽ vì cô biết chuyện gì sẽ đến, cô đang đẩy anh đi tới đâu, có lẽ không phải thế. Sự căng thẳng và dữ dội đang đặc quánh trong không khí, và cô đứng lên nghênh đón chúng, chế nhạo anh.

Bầu không khí còn điều gì đó khác, điều gì đó vừa quen thuộc vừa lạ lẫm, trong đôi mắt xanh rừng rực chột lẳng lại của anh, mối đe dọa êm ái của cơ thể anh không liên quan gì đến bạo lực.

“Đây là lần thứ hai trong mấy phút vừa qua cô buộc tội tôi là không muốn cô,” giọng anh chậm rãi đầy mê hoặc. “Cô đang cố nói với tôi điều gì phải không, Molly?”

Giờ thì nỗi sợ hãi của cô bỗng trở thành hiện thực. “Nghe tôi đã, Patrick,” cô hấp tấp giải thích, chớp lấy tầm chắn một cách vô ích.

Anh đưa tay giật nó khỏi người cô. “Bây giờ e lệ chẳng phải đã hơi muộn rồi sao?” anh nói với giọng nhẹ nhàng giả tạo, cời cúc áo sơ mi. “Tôi nghĩ cô sẽ không phiền nếu tôi thế chỗ Toby đã bỏ đi.” Anh kéo áo sơ mi khỏi quần jeans. “Cô vừa làm rõ cho tôi thấy tất cả đàn ông trong thì trấn này đều đã có cô. Tôi nghĩ đã đến lúc cho chồng cô thưởng thức năng lực của cô.”

Molly choáng váng nhìn anh đi ra đá cánh cửa đóng lại. Anh lột áo sơ mi khỏi người, tiến lại gần, và cô ngẩng nhìn anh trong nốt hoảng loạn xen lẫn khao khát không thể phủ nhận. Anh cường tráng, săn chắc, cơ bắp, với một mảng lông mờ trên ngực. Không có gì lạ khi cô không hề nhớ đã làm tình với anh. Cô chưa bao giờ, chưa bao giờ chạm vào anh. Chưa bao giờ nằm trong vòng tay anh. Và cô đã muốn điều đó, một cách tuyệt vọng.

Bây giờ cô vẫn muốn anh. Nhưng không phải với sự tức giận và khinh miệt, không phải bằng cách chọc anh giận đến không thể kiềm chế. “Không, Patrick,” cô bắt lực thì thầm, cố lùi khỏi tầm tay anh. “Không phải như thế này.”

“Không, Patrick,” anh giễu cợt. “Sao lại không, Molly?” Anh nắm lấy cánh tay cô, lôi cô dậy về phía anh. “Cô luôn xác nhận cô thích nó thật dữ dội kia mà.”

Chết tiệt cái miệng lẩm lõi của mình, cô đỡ đầu nghĩ, cổ vùng ra, nhưng anh đưa tay giữ chặt cô, kéo cô ngã vào thân hình rắn chắc nóng rực của mình. Cảm giác làn da trần của anh áp vào cô càng thổi bùng những tia lửa khao khát và hoảng loạn, cô cố đẩy anh ra, không rõ mình muốn gì nữa. Anh quá mạnh mẽ, quá khác nghiệt, quá tức giận. Anh đẩy cô xuống giường, và một giây sau cơ thể anh đã phủ lên cô.

Cô gần như đầu hàng ngay lúc ấy. Anh áp miệng lên miệng cô, và không thể phủ nhận ham muốn nhục dục dữ dội và đòi hỏi nơi môi anh, lưỡi anh, sự sạo trong miệng cô.

Anh đã khuấy động, giận dữ, và lẽ ra cô nên biết càng để sự nhục nhã và tức giận chi phối thì càng tốt cho cô. Lẽ ra cô nên biết rõ hơn.

Nếu còn chút ý thức nào cô sẽ bảo anh dừng lại. Có thể anh tức giận, có thể anh đã say, nhưng cô biết, bằng bản năng, là tất cả những gì cô phải làm là nói không, một lần nữa, và anh sẽ rời khỏi chiếc giường, rời khỏi cô.

Và cô không muốn anh làm thế.

Cô vòng hai tay qua cổ anh và hôn lại anh.

Hình như anh bị giật mình. Cô không biết do mình vụng về, hay do cô đang đáp lại anh. Nếu anh nhất quyết làm tổn thương cô, trừng phạt cô, ắt anh sẽ rụt về.

Nhưng anh không làm thế. Nụ hôn của anh đầy âu yếm, trên chòm môi cô, dẫn dắt cô, hôn cô với niềm vui sướng chậm chạp và thông thả tạo nên những làn sóng khoái cảm lan khắp người cô. Không còn bất cứ thắc mắc nào về việc sẽ xảy ra, và cô tự hỏi có nên nói với anh sự thật. Nói với anh hãy nhẹ nhàng, hãy chậm lại, để âu yếm cô, để yêu cô.

Cô không nói gì. Và nếu bây giờ anh rời bỏ cô thì sẽ không bao giờ anh quay lại, và cô không có bất cứ nghi ngờ gì là anh sẽ bỏ đi. Bỏ mặc cô lại với sự trinh trắng cô chẳng hề muốn.

Cô có thể cảm thấy anh, cứng ngắc trên bụng cô. Cô nếm được vị khao khát và đam mê không thể cưỡng lại trong nụ hôn của anh, và tất cả những gì cô nghĩ được là, chỉ ít anh ấy cũng muốn chuyện này ở đây. Và cô không cách nào ngăn được anh.

Anh đưa tay xuống lần mò tháo thắt lưng, một bàn tay mạnh mẽ hơn mức cần thiết giữ chặt cô trong vòng kiềm tỏa mà cô không hề muốn thoát ra. Anh tách đôi chân ngoan ngoãn của cô ra, rồi dừng lại, đôi mắt tối sẫm dữ dội nhìn chằm chằm xuống cô.

“Hãy đuổi tôi đi đi,” anh nói, và đó là lời cầu khẩn, lời thách thức, lời chế nhạo. “Hãy nói là cô không muốn tôi. Hãy nói không với tôi đi.”

Anh đang tựa trên nơi trung tâm của cô, và cô chưa bao giờ cảm thấy bồng bồng, khao khát, và trống rỗng đến thế trong đời. “Không đâu,” cô nói, níu lấy vai anh, kéo anh về phía cô, trườn lên cô, vào trong cô.

Anh lấp đầy cô, ngập sâu trong cô, cơn đau buốt nhói khiến cô hét lên rồi sau đó im bật. Cô nghĩ mình cảm thấy sự giật mình kinh ngạc nơi cơ thể anh, và trong một lúc anh bất động. Cô nghe được tiếng anh thở nặng nề bên trên cô trong bóng tối, và cô rất sợ anh sẽ rút ra ngay bây giờ. Rồi bỏ cô.

Nhưng anh không làm thế. Hai bàn tay anh nới lỏng cho hai cổ tay cô và đưa lên ôm lấy gương mặt cô, và miệng anh dịu dàng, âu yếm hôn lên đôi má cô, mắt cô, miệng cô, lau khô những giọt nước mắt. Những giọt nước mắt đã rơi mà cô không hề biết.

Những nụ hôn ấy là sự cầu phước, lời xin lỗi, lời hứa hẹn, và nỗi hoảng sợ ban đầu của cô bắt đầu nguôi dần. Ngọn lửa nóng quay trở lại, khi anh bắt đầu chuyển động, ban đầu còn chậm rãi, rồi dần cô hòa nhịp cùng anh, cho đến khi cô bám chặt vào anh, thì anh thúc vào nhanh hơn, sâu hơn, đưa cô tới một nơi cả bóng tối và ánh sáng cùng ngự trị.

Mọi thứ bị cuốn vào một cơn xoáy lốc choáng váng, một sự choáng váng đưa cô càng lúc càng đến gần thứ mà cô không thể định hình. Cô chuyển động cùng anh, một cách bản năng, và cô ôm chặt lấy anh, vòng cả hai tay và hai chân quanh người anh khi họ lên cao mãi không ngừng. Cho đến khi cả thế giới và Patrick nổ tung trong cô.

Cuối cùng khi anh cử động cô mới bật ra tiếng kêu khê phản đối. Anh xuống giường và bước ra khỏi phòng, và cô nhắm nghiền mắt, để mặc nước mắt chảy giàn giụa trên má, không gắng gượng ngăn chúng lại nữa.

Và rồi anh quay lại, kéo thân hình run rẩy mềm rũ của cô vào vòng tay bỗng dưng dịu dàng và ghi sát cô vào cơ thể ấm áp cường tráng của mình. Cảm giác thật an toàn, thật yên ổn không thể xóa bỏ được. Đây

là nơi cô luôn muốn nương náu. Đây là nơi cô thuộc về.

Khi những tiếng thổn thức của cô cuối cùng cũng ngừng, anh mới hơi dịch ra xa, đủ để nhìn gương mặt cô. “Chuyện quái gì đang diễn ra thế, Molly?” anh lẳng lặng hỏi.

Cô dồn toàn bộ sự chú ý vào bờ vai cuộn cuộn bắp thịt của anh, quá xấu hổ để đối diện với đôi mắt xanh dữ dội của anh. Anh đặt một tay dưới cằm cô và ngửa đầu cô lên. “Tôi hỏi, chuyện gì đang diễn ra?”

Cô cố nhún vai, nhưng cả người cô bị anh ghì chặt đến không thể nhúc nhích. “Xem ra khá rõ ràng,” cô lí nhí trả lời. “Tôi vẫn còn trinh.”

Bàn tay kia của anh vuốt mớ tóc rối khỏi gương mặt cô. “Còn tất cả những tên đàn ông kia, tất cả những câu chuyện kia – đều là nói dối sao?”

“Tôi đoán hẳn là thế. Tôi không nhớ gì cả.” Cô kiệt sức nhắm nghiền mắt và nhích lại gần hơn, áp vào người anh, theo bản năng, như tìm kiếm sự ấm áp và an ủi.

“Đừng làm thế,” anh nói cộc cằn, nhưng không tỏ ý né tránh. Cô ngả đầu lên ngực anh, cảm thấy sự phản ứng đột ngột ở anh, thấy hân hoan với điều đó. Cô di chuyển, áp miệng vào vai anh, và mạch đập dưới làn da mượt mà của anh như rung lên.

Như thể trái với ý muốn, hai bàn tay anh lướt trên cơ thể cô, mơn trớn, chữa lành, xóa đi những cảm xúc méo mó và sứt sẹo và thay thế chúng bằng nỗi ham muốn nhanh chóng gia tăng. Anh cúi đầu xuống, và gần như vô tình, miệng anh gặp miệng cô, và cô trở nên sống động dưới nụ hôn thành thạo của anh. Cô nằm bên dưới anh, run lên vì sung sướng khi cái miệng đối khát của anh phủ lên bầu vú cô, đôi tay anh khơi dậy những cảm giác mà cô chưa bao giờ hình dung là mình có.

Và lần này khi anh vào trong cô, cô không ngăn nổi tiếng thở dài sung sướng, ôm ghì lấy anh, cong người áp vào anh. Và lần này chuyện đó tuyệt vời đến nỗi cô bật khóc. Và lần này, khi anh bùng nổ trong cô, cô cũng đã sẵn sàng, và trong cơn choáng váng cô nghe được tiếng thét của họ cùng lúc vang lên.

Khi Molly thức giấc thì anh đã đi, chỉ còn mình cô giữa đám chăn gối hỗn độn. Ánh nắng đang tràn vào qua những ô cửa sổ, cô nghe thấy giọng lệnh vỡ của bác Ermy qua những bức tường đá dày. Chắc hẳn bà đã về sớm, Molly nghĩ, lười biếng kéo chăn đắp lên cơ thể khoan khoái của mình. Ngủ nướng tí nữa cũng chẳng sao.

“Sao cháu vẫn còn ở trên giường hả?” Bác Ermy hỏi từ ngưỡng cửa. Giọng bà ngọt như món bánh anh đào, khác hẳn âm sắc thường ngày.

“Bác không gõ cửa sao?” Molly hòa nhã hỏi ngược lại, rúc sâu vào trong chăn, tranh thủ lén lia mắt một vòng quanh phòng để kiểm tra có bất kỳ bằng chứng nào tố cáo sự hiện diện của Patrick đêm qua không? Trừ tình trạng giường chiếu lộn xộn thì không có dấu vết nào, và cô gần như tự hỏi hay đêm qua chỉ là giấc mơ. Giấc mơ về cảm giác làn da ấm áp mượt mà của anh dưới bàn tay cô. Miệng anh trên ngực cô, cơ thể anh, đâm vào dồn dập...

Cô trở lại hiện thực trước ánh mắt nghi ngờ của bác Ermy. “Cháu bị mệt,” cô thờ ơ nói.

Bác Ermy lách vào phòng, cặp mắt nghiêm khắc xoáy vào đám chăn gối bừa bãi. Dư âm của cuộc tình đam mê tràn ngập trong phòng ám ảnh Molly, và cô tự hỏi liệu bác Ermy có miễn nhiệm với nó không. Rõ ràng bà cảm thấy có điều khác thường nhưng không thể nói đó là gì. Bà ngó Molly qua con mắt nghi hoặc, tiến lại gần hơn, và Molly phải vận hết sức mạnh ý chí để không bỏ tránh ra xa.

“Cháu vẫn ổn chứ, cháu yêu?” bà hỏi thăm bằng giọng rủ rỉ. “Nom cháu như kiệt sức ấy. Cháu có chắc mình ngủ đủ giấc không? Có khi cháu bị sốt nhẹ không chừng. Mắt cháu sáng và má thì hồng rực kia kìa.”

Không có gì lạ, Molly nghĩ, cảm thấy những chỗ da hở ra ngoài chăn của mình đang đỏ bừng lên. Cô tạo một vẻ mặt hết sức lơ đãng. “Cháu khỏe, bác Ermy. Nếu có vấn đề gì, thì là do cháu ngủ quá nhiều đó thôi.”

“Ồ, cháu khỏi sợ bị chồng quấy nhiễu.” Bà khịt mũi vẻ chán ghét khi nhắc đến Patrick. “Cậu ta đi từ sáng sớm rồi, cứ thế bỏ đi tuyệt không chào hỏi gì ta và Willy. Theo lời bà Morse yêu quý của cậu ta thì cậu ta sẽ vắng nhà một hai ngày.”

Molly lạnh toát người. “Hay quá,” cô nói gượng gạo. Cảm thấy như mình vừa bị ăn một cái tát. Những lời hiểm độc tiếp theo của bác Ermy càng đổ thêm dầu vào lửa.

“Ta tưởng cháu phải biết chứ. Và hình như Lisa Canning cũng lên đường đi thăm thú.” Bà tiến thêm bước nữa vào phòng, bộ ngực to bè phập phồng vì sự phẫn nộ giả tạo, mũi nhăn lại tức tối. “Ta nghĩ nó đúng là một nỗi nhục nhã và tai tiếng, cái cách cậu ta đối xử với cháu. Xét cho cùng, cậu ta nên để lại cho cháu tí tự trọng chứ.” Nụ cười quỷ quyệt làm biến dạng gương mặt thô trét đầy phấn của bà. “Tuy nhiên,” bà quét ánh mắt biết nói quanh phòng, “ít nhất cháu cũng tìm được nguồn giải trí cho mình, phải không cháu yêu?”

Vậy là không khí của căn phòng không thoát khỏi đôi mắt cú vọ của bà ta. Nhưng cố nhiên, bà ta cho là Molly đã đưa tình nhân về đây.

“Mà này, Molly, Toby sắp đến ăn trưa đấy,” bà thêm vào đầy ý nghĩa khi cất bước ra cửa. “Ta nghĩ cháu có thể muốn ăn mặc đàng hoàng.” Cánh cửa đóng lại sau vóc dáng đường bệ của bà và Molly còn lại một mình với nỗi tổn thương và nhục nhã.

Cô ngả người tựa vào gối, kéo chăn lên tận cổ khi nghiền ngẫm tương lai của mình.

Đêm qua đã thay đổi toàn bộ thế giới của cô.

Nhưng đối với anh đêm qua lại không có ý nghĩa gì. Anh chỉ thương hại một đứa con gái mới lớn mù quáng vì yêu và luôn luôn sùng bái anh.

Trừ việc đêm qua anh đã biết rõ cô không còn là cô bé mới lớn, và anh cho rằng cô không hề yêu đến mù quáng.

Trừ việc cứ dấn dấp tới Patrick là cô lúc nào cũng thế. Mù quáng, bông bột, chịu mất mát.

Cô chậm chạp trèo xuống giường. Vặn nước vào bồn tắm rồi lột ga giường, giấu chăn đệm dính máu vào chiếc tủ khổng lồ trống trơn của mình. Cô không muốn tiết lộ đêm qua cho bất cứ ai, kể cả bà Morse hay người nào làm công việc giặt là. Rõ ràng đối với Patrick thì chuyện đó không hề xảy ra, và đó cũng sẽ là thái độ của cô. Mọi chuyện sẽ diễn ra bình thường như trước, họ sẽ ly dị, rồi sau đấy anh có thể cưới người mình chọn. Xét cho cùng, chẳng phải cô đã nghe nói đối với chuyện này thì đàn ông có cảm nhận khác sao? Thứ mà phụ nữ coi như hành động của tình yêu thì chỉ là ham muốn được thỏa mãn của đàn ông. Ham muốn của anh đã được thỏa mãn triệt để đêm qua. Và cô nghĩ giờ thì cuối cùng, cô cũng thực sự cảm ghét anh.

Cô ngâm mình trong bồn tắm đúng bốn mươi lăm phút, cố gột sạch những dấu vết hồi đêm. Lẽ ra cô nên biết là vô ích. Có lẽ anh đi như vậy cũng tốt. Hoặc có lẽ chỉ là cô tưởng tượng ra mọi loại rắc rối không hề tồn tại. Nhưng chỉ một câu chào tạm biệt mà anh cũng không thể nói với cô sao?

Khi cô vào bếp thì Toby đã đợi sẵn. Anh ta đứng xây lưng lại bên cửa sổ, và trong một khoảnh khắc ngắn ngủi vui mừng cô đã tưởng anh ta là Patrick. Rồi anh ta quay lại, đôi mắt sáng rực mãnh liệt nhìn cô với vẻ lạnh lẽo kì cục, và cô phải cố hết sức che giấu nỗi thất vọng của mình.

Cô chào anh ta một cách vui vẻ nhạt nhẽo. “Sáng nay anh thế nào, Toby?” Vào lúc ấy cô đã ghét thấu xương tất cả đàn ông trên đời.

“Buổi chiều chứ,” anh ta chỉnh, mỉm cười. “Anh khỏe. Trông em vô cùng xinh đẹp, Molly.”

Cô nghe thấy tiếng khịt mũi trong góc phòng, và bà Morse hiện ra trong tầm mắt. “Patrick bảo mai cậu ấy sẽ về,” bà nói to, quyết tâm đưa bóng ma của chồng Molly vào cuộc hội thoại trước khi Toby kịp có ý kiến. “Cậu ấy phải đi giải quyết công chuyện, kiểm tra vài thứ. Cậu ấy dặn cô không được đi xa nhà, Molly.” Ánh mắt bà ném cho Toby đầy vẻ bài xích, Molly liếc nhìn bà ngạc nhiên. Toby là một trong những người vô hại nhất cô đã gặp kể từ khi trở về Winter’s Edge.

“Thật sao?” cô lạnh nhạt hỏi, tức điên trước những mệnh lệnh ngạo mạn của ông chồng vắng mặt. “Để xem thế nào.” Cô đi rót cho mình một tách cà phê, nhận thấy trong nỗi khao khát đau khổ là hông mình bị cứng đờ một cách lạ lẫm.

“Và văn phòng bác sĩ Turner vừa gọi tới.” Bà Morse vẫn kiên quyết. “Đã có kết quả xét nghiệm của cô. Bà ấy bảo nó không giống như cô nghĩ.”

“Sớm vậy à?” Cô nhặt một miếng bánh nướng hầy còn ấm lên và cắn một miếng.

“Bà ấy nói muốn cô tới gặp bà ấy ngay lập tức.” Về lo lắng trong giọng bà không lẫn đi đâu được. “Tôi đã giải thích cho bà ấy là Patrick đã lấy chiếc Mercedes đi và ngày mai mới về. Chiếc xe tải thì bị hỏng.”

“Anh có thể đưa em đi,” Toby sốt sắng đề nghị, bà Morse trừng mắt nhìn anh ta, giáng chiếc xoong xuống quầy bếp bằng gỗ kêu loảng xoảng.

“Bà ấy dặn cô nên gọi cho bà ấy ngay khi thức dậy.”

“Được rồi,” Molly đồng ý, đi ra khỏi bếp sang văn phòng của Patrick, cố trấn áp sự sợ hãi đột ngột dâng trào trong người. Mình bị ung thư, cô sầu thảm nghĩ, hoặc một bệnh nan y chết người nào đấy. Và không hiểu vì lí do kì quặc nào, đây là buổi sáng đầu tiên trong nhiều ngày cô không nôn mửa. Có lẽ sex hợp với mình, cô chưa chất nghĩ, quay số của bà bác sĩ. Có lẽ đây là một ca ham mê nhục dục vô phương cứu chữa.

“Cô Winters phải không?” Cô nhận ra chất giọng cộc lốc của người bên kia đầu dây. “Tôi cần cô đến văn phòng nói chuyện với tôi trong hôm nay. Chúng tôi vừa có kết quả xét nghiệm máu của cô và có chuyện đấy. Rất nghiêm trọng là khác.”

“Thật ư?” Giọng trả lời của Molly cứng nhắc. “E rằng tôi không đi được. Chiếc xe duy nhất đã bị chồng tôi lấy đi rồi. Bà phải thông báo với tôi qua điện thoại thôi. Có phải tôi bị ung thư không?”

“Chắc chắn là không. Có lẽ bà Morse có thể đưa cô đi.”

“Tôi đã nói là không đi được còn gì,” lo lắng khiến cô đâm nổi cáu. “Có chuyện gì vậy? Nếu tôi sắp chết vì căn bệnh lạ nào đấy thì bà cũng có thể cho tôi biết mà. Vào thời điểm này thì tôi sẵn sàng đón nhận mọi thứ.”

Đầu dây bên kia bác sĩ Turner hít sâu. “Cô Winters, gần đây có ai trong nhà bị chứng nôn mửa hành hạ không?”

“Theo tôi biết thì không. Sao vậy ạ, nó có thể lây sao?”

“Tôi e rằng, cô Winters, cô đang bị đầu độc bằng thạch tín.”

“Gì cơ?” Molly kêu lên, rồi hạ thấp giọng thành tiếng thì thầm bí mật. “Thạch tín?”

“Đúng vậy. Không còn nghi ngờ gì nữa. Những dấu hiệu rõ ràng đã được tìm thấy trong máu cô. Chưa đủ để giết cô, chỉ đủ làm cô ốm yếu thôi. Và tất nhiên, qua một thời gian dài nó mới bộc lộ sự nguy hiểm.”

“Tôi dám chắc là thế,” cô chờ đợi đáp, ngồi phịch xuống chiếc ghế da đã cũ trong cơn choáng váng.

“Tôi đã báo cho phía cảnh sát, một yêu cầu bắt buộc nếu gặp những trường hợp kiểu này. Trong lúc chờ đợi, tôi khuyên cô chỉ ăn những gì mà tất cả những người khác đều ăn, và tốt nhất là tự làm bữa ăn cho mình.”

Cô ráng sức bắt đầu óc hoạt động để phản đối. “Bà Morse không làm hại tôi đâu!”

“Tôi có nói là bà ấy đâu,” bác sĩ Turner sốt ruột. “Tôi chỉ bảo cô nên cẩn thận. Mong là cảnh sát sẽ đến chiều nay – trong thời gian ấy, hãy ngồi yên và đừng lo lắng.”

“Đừng lo lắng,” cô lặp lại, ngã người ra ghế trong cơn sốc và bắt đầu run lên vì phần nộ chính đáng. “Quý tha ma bắt.”

13. Chương 13

Patrick đã nghĩ tới việc đi ra ngoài và uống cho say khướt. Tuy nhiên anh chưa bao giờ có thói quen dùng chất cồn xóa đi ký ức, và sáu giờ sáng không phải là thời điểm để bắt đầu. Một phần trong anh muốn quên

đi hết thấy những gì đã xảy ra đêm qua, từ giây phút anh lấy tức giận làm cái cớ để bước vào phòng cô giữa đêm khuya, cho đến lúc anh bỏ cô lại, nằm đó, thiêm thiếp ngủ, những vệt nước mắt đã khô còn đọng trên gương mặt yếu đuối, đôi môi mọng lên vì những nụ hôn của anh, gương mặt ửng hồng và hạnh phúc một cách ngớ ngẩn trong giấc ngủ.

Thế quái nào mà anh lại chạm vào cô ta?

Và quan trọng hơn nữa, vì sao cô ta lại ngủ với anh?

Nếu anh biết, ắt anh sẽ càng quyết tâm tránh xa cô ta, nhưng tại thời điểm hiện tại anh quá tức giận và xáo trộn trong lòng đến mức không rõ được nguyên do. Xét cho cùng, anh là chồng cô ta kia mà. Họ đã ký vào một giao ước lí trí, thương mại, dựa trên niềm quý mến lẫn nhau và óc xét đoán sáng suốt, và nó đã biến thành sai lầm trầm trọng ngay trước ngày cưới của họ.

Họ chưa bao giờ bàn luận một cuộc hôn nhân sẽ bao gồm những gì, và anh đã cho rằng chẳng chóng thì chầy họ sẽ có quan hệ xác thịt. Sinh cho cha anh những đứa cháu nội mà ông hết sức mong muốn.

Nhưng mọi thứ đã đi từ tệ đến thảm họa, và cô ta đã ném thẳng vào mặt anh tên những người tình của cô ta cùng sự căm ghét cô ta dành cho anh, nỗi khao khát hỗn loạn trong anh đã giá lạnh. Anh đã luôn ham muốn cô ta. Nhưng anh cũng tự hứa với lòng không được có cô ta.

Và bây giờ đã quá muộn. Anh đã qua đêm trên giường cô ta, làm chỉ ít là một trong những chuyện anh hằng mơ ước mỗi khi để cho trí tưởng tượng đi hoang. Và anh vẫn còn muốn làm thế.

Sẽ không có chuyện đó. Anh đã tháo chạy khỏi phòng, đủ lâu để bình tĩnh lại. Để lí trí quay về. Để xác định chuyện quái gì đang diễn ra.

Bởi vì cuối cùng cái đầu đặc sệt của anh cũng nhận thấy có chuyện gì đó đang diễn ra ở đây. Tất cả đều không như bình thường. Trong mấy tiếng đồng hồ vừa qua cuộc sống của anh đã đảo lộn.

Nếu anh nhầm về Molly thì anh có thể đã nhầm về rất nhiều việc khác. Như là liệu có hay không việc cô bị đẩy xuống hầm. Như là có đúng là có người thực sự muốn hãm hại cô, như cô một mực khẳng định.

Trong đáy sâu tâm trí anh có điều gì đang cắn rứt, một mảnh ký ức bị chìm khuất nào đó. Anh sẽ không ngồi yên một chỗ chờ xem chuyện gì xảy đến. Anh sẽ ra ngoài tự tìm câu trả lời. Chỉ để an tâm rằng cô không gặp bất cứ chuyện gì nguy hiểm.

Khi quay về biết đâu anh và Molly có thể đạt được một sự đồng thuận hòa ái. Cô ta có thể đi đến nơi mình muốn, làm những việc mình muốn.

Gì cũng được chỉ cần anh có lại sự bình yên trong tâm hồn.

Và đến mùa xuân có thể anh thậm chí còn không nghĩ về cô ta nhiều hơn mức mỗi ngày một lần.

Mỗi lần kéo dài đến hết ngày.

Khi Molly quay lại bếp cô đã nhìn những người ở đó bằng cặp mắt khác. Bà Morse đang lau dọn một cách hậm hực, thân hình cứng nhắc và gầy gò toát lên vẻ bất mãn. Toby đang nhìn đăm đăm ra ngoài cửa sổ, nét mặt lơ đãng và trống rỗng, ánh nắng phản chiếu lấp lánh trên đôi kính cận, và bác Willy vừa mới xuống, chênh choáng hơi men như mọi bữa, mái tóc màu cam được chải mượt kỹ lưỡng theo lối quen thuộc, đôi mắt lơ đãng, đồ ngẫu và mệt mỏi.

“Chà chà, Molly,” ông lẩm bẩm, rót cho mình một tách cà phê ngon tuyệt của bà Morse. “Sáng nay nhìn cô rạng rỡ quá.”

“Là chiều rồi,” cô thờ ơ nói, nhìn suốt lượt tất cả bọn họ.

“Tôi cũng vừa bảo cô ấy thế,” Toby thông báo bằng một giọng khô hải song vẫn nhuốm một chút sở hữu.

Bác Willy thụi vào lưng Toby. “Chó con láu cá,” ông nói về hải lòng. “Không chịu bỏ qua cơ hội hả? Hồi bằng tuổi cậu ấy à...”

“Bác Ermy đâu ạ?” Molly bỗng xen vào.

“Ermy hả?” Willy lặp lại, nghệt mặt. “Ta không biết, cưng ạ. Chắc bà ấy ở quanh đâu đây thôi.”

Molly vận hết nỗ lực để lấy lại bình tĩnh. “Tôi nghĩ cảnh sát sắp sửa đến đây. Có thể họ sẽ muốn nói chuyện với tất cả mọi người.”

Im lặng ngự trị tuyệt đối, khi ba người có mặt trong bếp chăm chăm nhìn cô kinh hãi có khả năng pha lẫn cả vẻ tội lỗi.

Bà Morse lên tiếng đầu tiên. “Cô không định nói là có chuyện xảy ra với Patrick đấy chứ?”

Bác Willy khịt khịt về gan góc. “Không phải cậu ta đâu. Cậu ta có tới chín cái mạng kia.” Tuy thế gương mặt ông trắng bệch như ma, bất chấp nụ cười quả quyết. “Cô đang nói về chuyện gì thế, Molly? Sao cảnh sát lại đến đây?” ông hỏi. “Có phải họ...có phải họ phát hiện ra điều gì mới về tai nạn của cô?”

“Tôi nghi ngờ điều đó,” Molly nhấp một hớp cà phê nguội lạnh và đắng ngắt. “Tôi nghĩ họ muốn tìm ra người đã đầu độc tôi.”

Tách cà phê của bác Willy trượt khỏi những ngón tay vô lực và rơi xoảng xuống đĩa đựng. Ông ta mở miệng định nói, rồi lại ngậm vào. “Chà,” cuối cùng ông ta nói, chất giọng giả tạo thường ngày giờ vút lên gay gắt. “Chà.”

Toby đã đến bên cạnh cô, đưa cả hai bàn tay mềm nhũn và dịu dàng nắm lấy tay cô với vẻ quan tâm âu yếm. Hai bàn tay khác hẳn đôi tay mạnh mẽ và đòi hỏi của Patrick. Cô cương quyết giật tay ra. “Đây không phải sự thật đúng không, Molly?” Giọng anh ta thấp và kích động. “Nếu phải, anh thề sẽ giết hẳn!”

“Giờ cậu nghĩ mình đang nói về ai hả?” Bà Morse phẫn nộ chất vấn, đặt mạnh ấm nước xuống và băng qua phòng, hai tay chống nạnh. “Cậu láo xược quá đà rồi đấy, nhóc, nếu cậu nghĩ có thể lảng vảng ở đây, lấy lòng vợ của người bạn được coi là tốt nhất của mình, và nói xấu sau lưng bạn mình. Patrick sẽ không hạn đến một sợi tóc trên đầu cô gái ấy, và cô ấy cũng biết rõ điều đó!”

Trừ việc làm tan vỡ trái tim mình, cô giấu cọt nghĩ. “Bà Morse nói đúng đấy, Toby,” cô nói to. “Chuyện giữa Patrick và em không can hệ tới người ngoài.”

Bà Morse gật đầu cái rụp. “Nghe lời cô ấy đi, chàng trai trẻ. Nếu không biết cậu rõ hơn ắt tôi sẽ hết sức nghi ngờ cái cách cậu cố đổ tội cho Patrick.”

“Chuyện này hoàn toàn là vớ vẩn.” Bác Ermy lạnh lùng lên tiếng từ cửa bếp, đôi mắt nhỏ tí như mắt lợn long lên. “Molly bị đầu độc là thế nào?” Bà ta nhìn Molly với vẻ lo lắng trĩu nặng đến độ gần như đáng tin. “Là do cú va đập mạnh ở đầu cháu đấy thôi, và ta nghĩ hẳn là cháu đã bị ảo giác bị bức hại đeo bám cùng với chứng mất trí nhớ. Chúa tôi, chẳng có ai muốn đầu độc cháu cả! Hãy bỏ ngay ý nghĩ ấy khỏi đầu và chúng ta sẽ gọi cho cảnh sát và bảo họ rằng đó chỉ là sự nhầm lẫn.”

“Cháu rất muốn làm thế, bác Ermy, nếu không phải vì một điều đơn giản,” Molly nói bằng giọng bình tĩnh nhất của mình. “Chính bác sĩ Turner cho rằng cháu bị đầu độc, và nó không chỉ là sự tưởng tượng không đầu. Có thạch tín trong máu cháu.”

“Vậy thì chính cháu đã tự làm, để được mọi người chú ý,” bác Ermy nói thẳng thừng, đôi mắt hí đầy vẻ thù địch. “Không ai trong ngôi nhà này định tìm cách giết cháu. Chúng tôi đều yêu cháu.”

Sự bình tĩnh cực điểm của Molly thoát cái trở thành giận dữ. “Tất nhiên rồi,” cô chua chát đáp. “Sự quan tâm của bác đang vung ra khắp nơi còn gì? Có chuyện gì đó đang diễn ra ở đây, và nếu ký ức của cháu không hoàn toàn trống rỗng thì cháu có thể tìm ra. Nhưng sớm muộn gì cháu cũng sẽ nhớ lại, và cháu sẽ có câu trả lời.”

Câu nói của cô lơ lửng trong không khí như một lời đe dọa rành rành. Và Molly tự hỏi liệu những lời tức giận ấy có vừa ăn định số phận của cô không.

Một tiếng rưỡi sau cảnh sát đến. Molly đã giấu mình trong phòng, và khi nghe thấy tiếng xe ô tô, dù biết không có khả năng nhưng vẫn hy vọng đó là Patrick. Trong cô nhói lên cảm giác hốt hoảng khi nhận ra ông bạn cũ, trung úy Ryker, khi anh ta bước ra khỏi chiếc xe mui kín màu xám.

Cô xuống dưới nhà đúng lúc để mở cửa cho anh ta. “Trông cô khá hơn nhiều, cô Winters,” anh ta chào Molly, bước vào sảnh và nhìn quanh với vẻ thờ ơ điềm tĩnh và chuyên nghiệp. Vẻ thờ ơ khiến cô lo lắng.

“Tôi cảm thấy tốt hơn nhiều rồi,” cô vờ lịch sự. “Sao anh lại đến đây? Tôi những tưởng cảnh sát địa phương sẽ thụ lý chuyện này.”

“Tôi chắc chắn là họ có thể,” anh ta đáp bằng giọng cụt lủn, dừng dừng, “nhưng bọn họ đã quyết định nó thiên về phía chúng tôi nhiều hơn. Và quả đúng vậy. Trung úy Stroup đã đi cùng để đại diện phía cảnh sát địa phương.”

Mắt Molly bắt gặp người đứng sau anh ta, tuyệt vọng nhận ra cái vẻ hằn học đậm đặc trên gương mặt ấy. Thêm chuyện này nữa là đủ, cô mệt mỏi nghĩ.

“Chồng cô có đây không, cô Winters?” Ryker hỏi tiếp một cách trơ tráo. “Tôi muốn hỏi anh ta vài câu.”

“Tôi e là không. Anh ấy còn không biết về vụ...vụ ngộ độc. Anh ấy đã đi trước khi tôi ngủ dậy và tôi không nghĩ anh ấy sẽ quay lại cho đến ngày mai.”

“Vậy cô có thể cho tôi biết địa chỉ để liên lạc với anh ta không?” Tuyệt nhiên không có lí do gì để cô khó xử trước câu hỏi đơn giản ấy. Nhưng cô vẫn lúng túng.

“E là tôi không biết,” cuối cùng cô đáp, giọng gượng gạo. “Chắc có lẽ bà Morse biết. Tôi cho rằng anh sẽ muốn nói chuyện với bà ấy.”

“Để lát nữa, cô Winters. Lát nữa.” Tông giọng anh ta ớn lạnh. “Phiền cô đưa tôi đến một nơi ấm cúng yên tĩnh để chúng ta có thể nói chuyện, và chúng ta sẽ giải quyết vụ việc này càng nhanh chóng và không đau đớn càng tốt.”

Anh ta không có vẻ là kiểu người muốn tránh gây đau đớn, nhưng thực sự không còn lựa chọn nào. Cô đưa anh ta vào văn phòng của Patrick để bắt đầu nửa tiếng đồng hồ khổ sở nhất trong cuộc đời mình.

Mọi câu trả lời của cô trước những câu hỏi cay độc sắc bén của anh ta, mọi lời khẳng định của cô, đều bị bóc tách và tra hỏi cặn kẽ như thể cô đang ở trên bục nhân chứng trước tòa. Rõ ràng anh ta không tin lấy một từ cô nói, song bằng chứng của bác sĩ Turner không thể bác bỏ. Trong suốt thời gian ấy cô luôn ý thức được sự hiện diện của tay Stroup với vẻ mặt cười cợt đậm đặc, đôi mắt lấp lánh gọn tia máu soi vào chiếc ghế da cô đang ngồi và chiếc bàn giấy kiểu cổ với cùng một vẻ thêm khát dữ dội mà gã dành cho cô.

Cô trả lời những câu hỏi cộc lốc của Ryker một cách điềm tĩnh và chừng mực, giữ giọng đều đều, và đến cuối cùng anh ta buộc phải thừa nhận thất bại. Anh ta đã không thể nào khiến cô khóc, vì rõ ràng đó là mong muốn tốt độ của anh ta, và thú nhận sự thật của tất cả những hành vi được coi là vô đạo đức của cô. Cô nhìn qua bàn với ánh mắt kiên định không thay đổi.

“Được rồi, ta dừng ở đây thôi, cô Winters.” Anh ta ngả người ra trong ghế của Patrick về lịch sự. “Nhưng tôi khuyên cô hãy ở nhà trong khoảng thời gian này.”

“Đối với tôi thì nơi nguy hiểm nhất bây giờ hình như lại là nhà mình,” cô điềm tĩnh đáp. “Nhưng tôi nghĩ quả thực chẳng còn lựa chọn nào khác.”

“Tôi cũng nghĩ vậy. Phiền anh tiếp theo mời ông William Winters vào đây, anh Stroup? Có lẽ hôm nay chúng ta làm phiền cô Winters đến đây là đủ rồi.”

Tạ ơn Chúa vì điều đó, cô nghĩ lúc rời khỏi phòng, chậm những giọt nước mắt giận dữ và tủi nhục sắp trào ra. Niềm an ủi duy nhất trong sự kiện khổ sở này là Willy và Ermy sẽ phải trải qua tình trạng tương tự. Song luôn có khả năng Ryker sẽ pha thêm ít nhất là một chút ân cần trong cách đối xử với họ.

Cô gặp lại anh ta trước lúc anh ta ra về, hai tay ôm lĩnh kính những cái chai và gói nhỏ, đôi tay lực lưỡng của Stroup cũng nặng trĩu những thứ tương tự. “Chúng tôi đi đây, cô Winters,” anh ta lạnh nhạt nói, đôi mắt bình bịch xa cách và không dò nổi.

“Những thứ ấy là gì vậy?”

“Các mẫu thử. Chúng tôi muốn tìm hiểu việc đầu độc được tiến hành như thế nào, nếu đúng là nó có thật. Theo thông tin của cô và những người họ hàng, thì đây là những thứ cô có thể đã ăn và uống trong bốn ngày qua. Sớm thôi chúng tôi sẽ có câu trả lời.”

“Và trong thời gian đó...”

“Trong thời gian đó, tôi sẽ cẩn thận, nếu tôi là cô, cô Winters. Hết sức cẩn thận.”

Molly đi vào phòng khách và rót cho mình một cốc nước gừng. Nếu cô cần một đồ uống mạnh thì đây đúng là thời điểm, và cô khao khát tự hỏi khi nào thì lệnh cấm uống rượu của cô mới được bãi bỏ. Trong phòng không có ai – cô như nghe thấy tiếng bàn tán sôi nổi trong bếp, và cô chẳng có mong muốn tham gia. Một trong những con người ấy đang tìm cách giết cô, đã thử ba lần. Một lần bằng đầu độc, hai lần với những cú ngã được gọi là tai nạn. Cô thắc mắc liệu Ryker có thấy những tai nạn đó đáng ngờ. Anh ta sẽ rất nhanh loại bỏ những nghi ngờ ấy – chắc chắn anh ta cho rằng chúng cũng là sản phẩm trí tưởng tượng của cô.

Bữa tối hôm đó chẳng dễ chịu gì. Toby ở lì lại lâu hơn ý muốn của tất cả mọi người, đôi mắt xanh xám nghiền ngẫm không ngừng quan sát, và ăn ngấu ngiến món gà quay và thịt hầm cà chua bà Morse nấu. Molly đã giúp chuẩn bị bữa ăn.

Cô không mấy may nghi ngờ bà Morse. Cô chỉ không để bất cứ món ăn nào ra khỏi tầm mắt trong suốt quá trình chế biến.

Có vẻ như trung úy Ryker chẳng nhẹ nhàng gì với lòng tự trọng của bác Ermy, vì cả buổi tối bà ở trong tâm trạng bưng bưng phẫn nộ. Trong tất cả những nghi ngờ có thể có, Molly ắt sẽ thích thủ phạm chính là bác Ermy hơn.

Trừ việc vụ đầu độc đã diễn ra trước khi bác Ermy về nhà. Cả cú ngã xuống hầm ở khu tàu ngựa bị cháy cũng thế. Không, xem ra bà ta không phải kẻ thủ ác, cho dù rõ ràng bà ta có khả năng nhất.

Tưởng như đến lúc Toby chịu ra về đã là khoảng thời gian dài vô tận. Molly tiễn anh ta ra cửa trong sự tuyệt vọng. Đó là một trong những sai lầm của cô. Trước khi cô biết chuyện gì diễn ra thì đôi tay anh ta đã siết chặt lấy cô và hơi thở nóng hổi nồng nặc mùi whiskey của anh ta phả vào tai cô, hối thúc cô làm đủ thứ chuyện, bao gồm cả việc rời khỏi nhà và qua đêm với anh ta. Ý nghĩ ấy khiến cô ghê tởm, không phải vì lòng căm ghét thực sự với Toby, mà phần lớn vì nỗi khát khao bất lực của cô đối với đêm qua và với Patrick. Người mà cuối cùng đã làm tình với cô, rồi sau đó bỏ rơi cô.

Cô đẩy Toby ra với một sự dửng dưng không cần thiết. “Xin anh đấy, Toby,” cô tức giận nói, vuốt phẳng lại quần áo.

“Xin anh, Toby,” anh ta cay đắng nhại lại. “Em vẫn thường quan tâm đến anh. Em vẫn nói anh là người bạn đích thực duy nhất của em. Còn nhớ hồi chúng ta nói về chuyện cùng nhau bỏ trốn không? Rời khỏi đây, rời khỏi Patrick và tất cả những con người kia: anh không biết đã xảy ra chuyện gì với em. Anh chỉ đang cố giúp em. Anh chỉ nghĩ em không nên một mình ở lại đây đêm nay với bọn họ.”

“Em tưởng anh đã khẳng định chính Patrick mới là người sai trái,” cô nói. “Trong trường hợp ấy em hoàn toàn an toàn với bác Ermy và Willy.”

“Không cách nào biết được ai mới là người có tội,” anh ta nói một cách ám muội, định túm lấy cô. Cô tránh được trong gang tấc.

“Nghe này Toby, dĩ nhiên anh là bạn em. Em rất quý anh,” cô mệt mỏi nói, lùi ra xa.

“Nhưng em quá mệt mỏi để chơi trò Post Office (*) trong tiền sảnh nhà chồng mình. Em nghĩ anh nên về nhà đi ngủ và cố vượt qua sự...mê đắm này hay bất cứ tên gọi nào của nó.”

“Nó không phải sự mê đắm. Anh yêu em!” Anh ta thì thầm gấp gáp, rõ ràng bị mất mặt. “Em đã hứa với anh...”

“Toby, em không nhớ, “ giọng cô đã nhuốm vẻ tuyệt vọng. “Dù em đã nói gì, đã làm gì, đã hứa gì. Em cũng không nhớ gì hết.”

Anh ta trừng trừng nhìn cô, gương mặt tối sầm vì tổn thương. Không nói thêm lời nào anh ta quay người bỏ đi, đóng sầm cánh cửa nặng nề lại sau lưng.

Molly rã rời tựa vào cửa, và nếu không phải vì một thôi thúc kì lạ cô ắt sẽ rời khỏi đó ngay lúc ấy. Nhưng không hiểu vì sao cô lại nép vào sau tấm rèm bên cạnh cửa. Toby đang đứng cạnh xe của mình, ngẩng đầu nhìn ngôi nhà, trên mặt hiện ra một vẻ hết sức kì cục. Một ánh mãnh liệt kì lạ gần như trở thành đe dọa một cách vô lý.

Rồi vẻ mặt ấy biến mất, anh ta chui vào xe. Hẳn đó là một trò đùa của ánh sáng, hoặc trí tưởng tượng của cô tự bịa ra, Molly tự nhủ, lùi ra khỏi khung cửa sổ.

Nhưng cô không tài nào dẹp yên cảm giác sợ sệt cứ nhoi nhói trên hai bả vai, khi nhớ lại gương mặt của Toby.

Con khốn sẽ chết. Không phải đêm nay, dù nó rất đáng bị thế. Mà vào ngày mai, khi đến thời điểm hành động.

Nó sẽ chết trong đau đớn, vật vã, kêu cứu. Sự sống sẽ rút hết khỏi người nó, và sẽ không có người nào đến cứu nó. Bọn họ sẽ tìm thấy xác nó vào sáng hôm sau, đôi mắt mở trừng trừng. Nó sẽ bị trừng phạt.

Và nó sẽ chấp nhận sự trừng phạt ấy, bản án tử hình ấy, với lòng biết ơn.

(*) Post Office là trò chơi hôn nhau giữa nam và nữ trong các buổi tiệc. Nó là nét văn hóa phổ biến ở Mỹ từ năm 1925.

14. Chương 14

Sáng hôm sau Molly dậy sớm, bụng dạ yên lành. Kể nào đã rắc thạch tín vào thức ăn của cô giờ đây hiển nhiên đã nghĩ tốt hơn nên dừng lại vì sự vụ đã bại lộ. Tất nhiên trừ phi người đầu độc cô đã đi khỏi nhà vì một công chuyện không xác định.

Ngôi nhà đá cổ kính im ắng và tĩnh mịch khi cô nhón chân đi qua các hành lang, người quần chặt trong chiếc áo choàng rộng màu xanh lam ấp áp, bàn chân trần di chuyển không tiếng động trên mặt sàn gỗ. Hôm nay bà Morse nghỉ làm, và Molly phải tự pha cà phê và nướng bánh sáng nay nếu cô muốn có gì đó bỏ bụng. Thực ra như vậy lại hay – chí ít cô được an toàn thoát khỏi thứ gia vị ngẫu nhiên là thuốc chuột.

Những chiếc bánh nướng vừa được đưa ra khỏi lò, mặt trời đang nhô lên trên bầu trời sớm mai, cô ngồi vắt chéo chân trên quầy bếp, dùng đưa những ngón chân trong nắng thì anh bước qua cửa.

Rõ ràng anh không ngờ sẽ gặp cô sớm thế. Anh đứng sững lại, và họ nhìn nhau qua gian bếp mờ tối hắt những ánh bình minh. Cô vô cùng cẩn thận đặt tách cà phê xuống.

“Chào buổi sáng, Patrick.” Giọng cô bình tĩnh đến kinh ngạc. “Anh về nhà lúc nào thế?”

“Vừa mới đây thôi.” Chất giọng khàn khàn của anh khiến cô ớn lạnh suốt sống lưng. Anh bước đến quầy bếp rót cho mình một tách cà phê, và sự gần gũi của anh như khơi dậy đủ mọi phản ứng trong cô, những phản ứng mà cô không rõ anh có miễn nhiễm không. Và rồi anh lên tiếng.

“Tôi vừa đi đến một quyết định,” giọng anh thẳng thừng, vô cảm. “Tôi sẽ để cô rời khỏi đây. Cô có thể đi bất cứ đâu cô muốn trong lúc chúng ta chờ hoàn thành thủ tục ly dị. Nevada và Mexico được xem là những nơi ly hôn nhanh gọn nhất – tại sao cô không làm một kỳ nghỉ ngắn ngày và đẩy nhanh mọi chuyện?”

Cô nhìn anh, dờ ra vì sửng sốt. Rồi, không kịp suy nghĩ, cô nhấc hộp bánh nướng bằng sắt dúc lên và ném nó vào đầu anh. Anh dễ dàng né được, và chiếc hộp rơi xuống với một tiếng vang lạnh lạnh chói tai, những chiếc bánh vung vãi trên sàn nhà bằng đá phiến.

Trước khi cô có thời gian di chuyển anh đã túm chặt lấy cổ tay cô, những ngón tay dài và khỏe ấn vào da thịt cô. Sự giận dữ của anh được kiềm chế gắt gao, ngang bằng và áp đảo cả cơn giận của cô, và bỗng dưng cô thấy sợ. Trông anh như một người đã tới cực hạn của sức chịu đựng.

“Những cơn tam bành của cô ở đây như thế là đủ rồi, Molly,” giọng anh trầm và gần lên. Anh lôi cô xuống khỏi quầy bếp và cô loạng choạng ngã vào anh. “Giờ thì nhặt thứ kia lên và để nó về chỗ cũ.”

Cô không còn đường kháng cự, không cách nào có thể đối chọi với anh. Cô lẳng lặng làm như được bảo. Khi cuối cùng anh cũng thả cô ra cô liền lập tức lùi ra cửa, sẵn sàng co cẳng chạy nếu cần thiết. “Anh thích áp đặt ý muốn của mình lên những phụ nữ bất lực lắm hả?”

Thậm chí anh ta không đủ lịch thiệp để tỏ ra xấu hổ. “Ngày nào cô là một phụ nữ tội nghiệp bất lực sẽ là ngày cả địa ngục đóng băng,” anh nói cụt lủn. “Tôi sẽ nhờ anh bạn tốt Toby của cô chở cô ra sân bay trong chiều nay.”

“Tôi không đi.”

“Cô nói thế là ý quỳ gì?”

“Chỉ là tôi sẽ không đi,” cô trả lời với vẻ bình tĩnh giả tạo, nắm quân bài chủ trong tay. “Dù sao tôi cũng không nghĩ mình sẽ được phép đi đâu. Lần này đã xảy ra một số chuyện thú vị trong thời gian anh vắng nhà cùng với Lisa Canning.”

Anh không thêm phủ nhận. “Chuyện thú vị gì?”

“Ồ, không có gì đáng kể,” giọng cô bình thản và chế giễu. “Có người muốn đầu độc tôi, nhưng ngoài việc đó ra cuộc sống vẫn tiếp diễn như bình thường.”

“Cô đang nói về chuyện gì vậy?” Cơn sốc khiến gương mặt anh tái đi không có vẻ gì là diễn kịch. Trước khi cô có thể trả lời thì chuông điện thoại reo lên gay gắt trong ngôi nhà yên ắng.

“Chắc là của anh đấy,” cô thêm vào một cách tự nhiên. “Cảnh sát đã cố liên lạc với anh từ sáng hôm qua. Tôi nghĩ họ nghi ngờ anh.” Thực ra cô chẳng hề nghĩ thế; cô chỉ muốn chọc tức anh thôi.

Anh chẳng nói năng gì khiến cô cụt hứng. Anh đi thẳng vào văn phòng không nhìn lại, nhẹ nhàng đóng cánh cửa lại sau lưng. Cô ắt sẽ cảm thấy khá hơn nếu anh sập cửa rầm rầm. Cô nhìn theo anh trong lúc suy tính chuyện nhắc máy phụ để nghe lén, rồi bỏ ý định ấy. Vì một điều, đó là chuyện hết sức hèn hạ, và thứ hai, nguyên nhân quan trọng hơn, cô sợ mình sẽ bị bắt quả tang. Cô lê bước về phòng và tự sập đờ cửa phòng mình.

Sau đó khi trở xuống dưới nhà cô đã tăng thêm một chút can đảm. Cô đã tắm, thay quần áo, vũ trang đầy đủ để chiến đấu với cả thế giới, chiến đấu với Patrick, chiến đấu với những sự yếu đuối của bản thân. Bác Ermy và Willy vẫn đang ngủ - hai tiếng ngáy đồng hành với nhau vọng ra từ phòng hai người làm cô an tâm. Cánh cửa văn phòng Patrick vẫn đóng chặt, cô liền vào bếp làm một tách cà phê nữa và tiếp tục giải ô chữ trên tờ báo cuối tuần, quyết tâm quên đi người đàn ông ở ngoài tầm mắt. Và mãi mãi ngoài tầm với.

Nửa giờ đồng hồ trôi qua, rồi một giờ, cuối cùng Patrick cũng ra khỏi thâm cung của mình và đến đứng trước mặt cô. Thắt lưng của anh nằm ngang tầm mắt cô khi cô ngẩng lên khỏi bàn, và phải vất vả lắm cô mới giữ cho mắt mình nhích lên phía trên chứ không liếc xuống.

“Molly,” anh nói, giọng nhẹ nhàng hơn, “tôi muốn nói chuyện với cô.”

Cô sẽ không thích chuyện này, bỗng nhiên cô nghĩ. Và một lần nữa cô cảm thấy muốn bỏ chạy, khỏi Patrick, người chưa bao giờ yêu cô, khỏi Winters Edge. Khỏi nỗi khao khát bất lực của chính cô.

Nhưng chạy trốn đã không còn là một lựa chọn.

“Được thôi,” cô nói, lấy lại tinh thần.

Anh kéo một cái ghế ra, hình như không tìm được từ. Anh ấy sẽ nói gì đó về đêm qua, cô nhẹ nhõm nghĩ. Rồi sẽ ổn cả thôi.

Nhưng cô đã nhầm. “Lúc này là trung úy Ryker gọi đến. Cô nói đúng, hiện giờ cô hoàn toàn không đi đâu được.”

Molly gật đầu, không nói gì, quyết tâm che giấu sự tổn thương trong mắt.

“Cảnh sát đã điều tra ra một chuyện khác, Molly. Họ đã biết người đàn ông đó là ai. Người đàn ông đi cùng xe với cô.”

Cô nhìn anh ngơ ngác. “Tôi tưởng họ vốn đã biết ông ta là ai. Một tên trộm vặt tên là George Andrews.”

Anh cau mày. “Đó chỉ là một trong nhiều cái tên của ông ta. Tôi không thể tin bọn họ mất nhiều thời gian đến thế để truy ra cái tên thật, song ông ta vốn rất giỏi ngụy trang dấu vết. Tên khai sinh của ông ta là Gregory Anderson.” Anh chờ cô phản ứng, lời phản ứng cô không thể đưa ra.

“Điều đó có ý nghĩa với tôi à?” cô hỏi. “Nếu anh muốn biết thì tôi sợ rằng anh sẽ phải giải thích mối liên quan thôi.”

“Gregory Anderson là cha cô.”

Cô run run hít sâu một hơi, choáng váng. “Thật ư? Tôi tưởng anh đã bảo ông ấy chết rồi.”

“Giờ thì ông ấy đã chết thật,” Patrick đành giọng. “Cô có để tâm chút nào không?”

Cô chăm chăm nhìn anh không né tránh. “Tôi không nhớ ông ấy. Đã bao nhiêu lần tôi bảo anh mà anh vẫn không nắm được – Tôi không nhớ. Hẳn tôi đã biết ông ấy là cha mình. Bằng không tại sao tôi lại đi cùng ông ấy? Nhưng tôi không nhớ gì về chuyện đó.” Giọng cô cất cao không sao kiềm chế được. “Tôi đã nói thế bao nhiêu lần rồi? Tôi không nhớ, tôi không nhớ, tôi không nhớ!” Cô cần môi để ngăn cơn kích động có nguy cơ nhấn chìm mình, và quay mặt đi, không thể nhìn anh thêm nữa.

“Được rồi,” anh nói sau một lúc lâu im lặng. “Chắc là tôi phải tin cô thôi.” Gương mặt anh kín như bưng. “Khoản tiền nghi vấn cũng đã được làm sáng tỏ. Đó là tiền của cô, được rút từ các tài khoản khác nhau của cô, tất cả đều hợp lệ và chính đáng.” Anh ném cho cô một ánh mắt lạnh nhạt. “Mà nhân tiện, nó vừa được gửi lại vào ngân hàng.”

“Nhưng tại sao?” Cô lặp lại, hoang mang. “Tôi đã làm gì với số tiền lớn ấy?”

“Cô là người duy nhất có thể trả lời câu hỏi đó, nếu cô muốn.”

“Quý bắt anh đi, Patrick, tôi...”

“Được rồi, nếu cô có thể,” anh sửa lại.

“Anh có biết nó nghe như thế nào đối với tôi không?” một lúc lâu sau cô hỏi. “Nó nghe như một khoản tổng tiền vậy.”

“Không hiểu cô đã làm gì để chứng thực vụ tổng tiền mà cả hai ta không hề hay biết?” anh buông giọng chế nhạo.

Cô mở miệng định phản đối, rồi lại ngậm miệng. Tranh cãi nữa cũng vô ích. Anh ta chỉ tin những gì anh ta muốn tin.

Anh đứng dậy, thân hình cao lớn sừng sững phía trên cô, và cô hơi rùng mình, lòng nhói lên đủ loại khao khát, khao khát chỉ cần được ngả đầu tựa vào anh. “Trung úy Ryker đã nói sẽ giữ liên lạc. Anh ta cũng đã tìm ra cách thức cô bị đầu độc.”

“Nghĩa là cuối cùng anh ta đã tin tôi hả?” Giọng cô ỉu xiu. “Như thế nào vậy?”

“Chất độc nằm trong món nước ép nam việt quất của cô. Ngoài cô ra không ai chạm đến nó, thế nên bất cứ người nào cho thuốc độc vào cũng biết cô là người duy nhất có khả năng uống nó.” Gương mặt anh dừng đọng. “Tôi sẽ đổ hết chúng đi.”

“Sao anh không lấy cho mình một ít nhỉ?” cô lẩm bẩm, đủ nhỏ để anh không nghe thấy khi bắt đầu bước ra cửa. Anh dừng chân một lúc rồi quay lại, và cô nghĩ có lẽ anh đã nghe được.

Nhưng hóa ra không phải. “Về cái đêm thứ Sáu,” anh mở lời, giọng khàn hơn bình thường.

Cô cứng người, và có thể cảm thấy mặt mình tái nhợt. "Vâng?" cô nói mà không nhìn anh, ra vẻ chú mục vào tờ báo.

"Lẽ ra tôi đừng bao giờ nên bước vào phòng cô. Lẽ ra tôi không nên mất bình tĩnh, và chắc chắn tôi không nên chạm vào cô, xét đến tình trạng giữa chúng ta. Chuyện đó sẽ không tái diễn nữa."

Anh rời khỏi phòng trước khi cô có thể trả lời, và cô nhìn chăm chăm vô hồn vào ô chữ trước mặt. Đầu bút chì bị ấn đến gãy rời.

"Ồ, thế sao?" cô tự nhủ một cách dịu dàng và kiên quyết. "Để rồi xem."

Khi bác Ermy và bạn già Willy xuống dưới nhà thì đã quá trưa, Molly đang nấu dở bữa ăn, và cô giả điếc làm thỉnh trước yêu cầu muốn có món trứng và xúc xích của họ.

"Đến giờ ăn trưa rồi," cô nói dứt khoát. "Và cháu vốn không quen nấu nướng. Hai người phải dùng tạm cà phê và bánh nướng cho đến khi cháu nấu xong, chắc là trong khoảng một giờ nữa." Cô vén lọn tóc xõa khỏi vầng trán lấm tấm mồ hôi.

"Molly à, cháu làm gì biết nấu ăn," bác Ermy nặng nề nói. "Chỉ cần cháu để ta nấu thay thì ta đảm bảo sẽ làm tốt hơn hẳn. Và sau đó Willy và ta có thể dùng bữa điểm tâm của bọn ta. Chắc chắn cháu phải nhận thấy cháu đang tỏ ra không biết điều?"

"Cháu ư?" cô lạnh lùng nhìn họ. "Lần này bác sẽ phải chiều ý cháu thôi. Cháu có ý định nấu tất cả các bữa ăn trong thời gian bà Morse vắng mặt." Cô nở nụ cười ngọt ngào, quay lại với công việc. Sự im lặng căng thẳng bao trùm trong một khắc, rồi bác Ermy đùng đùng ra khỏi bếp.

Cộng thêm việc dọn số chén đĩa bẩn của hai người đó, lau chiếc bàn vương vãi vụn bánh mỳ, chạy tới chạy lui giữa quyển sách nấu ăn và bếp lò, hơn một giờ sau bữa trưa mới hoàn thành, cô chẳng hề lấy thế làm phiền. Khi tất cả đã gần như xong xuôi cô mới bước ra khỏi cửa sau để tìm Patrick, người đã biến mất vào đâu đó trong dãy chuồng ngựa.

Molly trông thấy cô ta trước khi cô ta tiến về phía Patrick. Lisa Canning toàn thân vận màu tím nhạt, chiếc quần dài không một vết phồng hay nếp nhăn ôm khít đôi chân tuyệt đẹp, một chiếc khăn quàng thắt hờ hững trên cổ. Molly thụp người nấp sau những kiện cỏ khô, rồi nhích lại gần hơn, nghe lén một cách không hề xấu hổ cuộc trò chuyện của bọn họ. Như thế là sai trái. Như thế là xâm phạm sự riêng tư. Nhưng chuyện đó không thể cưỡng lại được.

"Hôm qua anh đi đâu vậy?" cô ta hỏi bằng chất giọng trầm quyền rũ của mình. "Em cứ đợi mãi. Em tưởng hai ta đã quyết định sẽ hẹn gặp nhau."

Vẻ lảng tránh của Patrick thể hiện rõ trước cả khi anh lên tiếng. "Tôi có nhiều chuyện cần suy nghĩ, Lisa," anh đáp ngắn gọn, nghe lạnh nhạt hơn cả thái độ anh thường dành cho cô.

"Là những chuyện gì?" cô ta hỏi, áp thân hình mềm mại vào sát người Patrick cho đến khi Molly muốn hét lên. "Em tưởng chúng ta đã đưa ra tất cả những quyết định cần thiết."

"Cô mới đưa ra các quyết định, Lisa," anh đáp. "Tôi chưa hề đồng ý hay là phản đối."

Lisa quay đi, và từ vị trí thuận lợi của mình Molly có thể trông thấy đôi mắt đẹp của cô ta long lanh giận dữ. "Em không bao giờ nghĩ anh sẽ như thế này." Giọng cô ta nóng nảy. "Em không quen bị bỏ rơi đâu, Patrick. Nếu đó là điều anh đang làm. Kể từ khi con phũ thủy non là vợ anh quay về anh đã viện ra đủ cớ để tránh gặp em. Trước kia khi cô ta chưa bỏ đi anh đâu có như thế." Cô ta lại tiến về phía Patrick, thân hình mảnh dẻ đong đưa đầy quyền rũ. "Thôi nào Pat. Anh đâu có yêu nó. Anh chỉ tự ái vì nó không đếm xỉa đến anh thôi, và anh biết thế. Nó chỉ là một đứa trẻ, anh yêu, và là đứa trẻ hư đốn. Tại sao anh không ly dị với nó và chấm dứt trò chơi này? Và rồi chúng ta sẽ có thời gian tìm hiểu liệu hai ta có thể có tương lai không? Anh không nghĩ chúng ta xứng đáng với điều đó sao?"

Patrick gỡ mình khỏi đôi tay cô ta. "Tôi cho rằng nếu yêu cầu cô để cho tôi yên sẽ là đòi hỏi quá nhiều?" anh lạnh lùng hỏi.

"Đúng vậy! Anh không thể làm chuyện này với em, lúc này sắm vai người tình cuồng nhiệt, lúc sau lại làm ông chồng kiểu mẫu. Em muốn biết em đứng ở đâu trong cuộc đời anh! Anh có định ly dị với con nhỏ đó không?"

Molly nín thở, một niềm hy vọng vô căn cứ nhen lên trong lòng, nhưng rồi vỡ tan. "Có, tôi sẽ ly dị cô ấy. Nhưng chuyện đó không liên quan gì đến cô. Nghe đây Lisa, chuyện đã qua lâu rồi, và chẳng đủ để bắt đầu một cái gì đó. Cả hai chúng ta đều cô đơn, cô và tôi, nhưng chúng ta đều biết đó là sai lầm."

Lisa trừng trừng nhìn anh. "Điều đó dẫn em đến câu hỏi thứ hai, song có vẻ như anh đã trả lời rồi. Anh có định hỏi cưới em không?"

Một khoảng dừng kéo dài, và Molly gần như cảm thấy tiếc cho cô ta. "Lisa, tôi không thể chu cấp cho cô, và cô biết rõ điều đó." Giọng anh đột nhiên dịu lại.

Cô ta cười khan. "Anh thật thẳng thắn làm sao, Patrick. Thực chất của vấn đề là anh không muốn lấy em. Và em nghĩ, nếu anh thực sự trung thực với bản thân, anh sẽ thừa nhận là cũng không muốn ly dị cô vợ phản bội của mình. Anh chẳng thích gì hơn là diễn giấc mơ tình yêu trẻ trung với cô ta, bất chấp việc cô ta nhỏ hơn anh mười tuổi và cô ta cảm ứng anh bằng tất cả những gã đàn ông nào cô ta vớ được."

"Cô ấy không dính dáng gì đến chuyện giữa hai chúng ta, và tôi không muốn bàn luận về cô ấy với cô."

"Nhưng giữa hai chúng ta không có chuyện gì. Sự thật là thế, từ trước khi anh cưới cô ta. Và sẽ không bao giờ có."

"Đúng," Patrick khẳng định dứt khoát. "Không bao giờ có."

Lisa chăm chăm nhìn anh thêm một hồi lâu, rồi đưa tay lên vuốt ve gương mặt Patrick trong một cử chỉ đầy khao khát. "Thật đáng tiếc, anh yêu," cô ta lẩm bẩm. Lẽ ra chuyện đó có thể rất tuyệt vời," cô ta thông thả bước qua cửa với vẻ tự tin nhiều hơn mức Molly biết cô ta có, và cô thoáng cảm thấy một niềm thương cảm đối với Lisa.

Patrick lảng lạng quay người đi ra cửa. Molly lùi sâu vào giữa những kiện cỏ khô, nhưng cô lo lắng là thừa. Tâm trí anh đang để vào những việc khác, và, khi cô nhìn gương mặt kín bưng của anh, cô tự hỏi mình đã gây ra chuyện gì cho anh, tại sao trong quá khứ mờ mịt lại xảy ra những chuyện quá ư khủng khiếp, và cô nghẹn ngào muốn khóc vì tuyệt vọng và cảm giác tội lỗi không tên.

Mất một lúc cô mới lấy lại bình tĩnh. Cô không thể ở trong tàu ngựa cả ngày còn lại, và cuộc đối thoại cô vừa nghe lên đã có một tác động muộn màng đến cô. Nếu Patrick không muốn Lisa Canning, thì có thể, chỉ là có thể thôi, vẫn còn cơ hội. Cho tương lai. Cho họ.

Cô bước vào bếp ngay sau Patrick, không sao ngăn được tiếng động phát ra từ bước chân.

"Ồ, anh đây rồi," cô ôn hòa nói. "Bữa trưa đã sẵn sàng. Thời điểm hiện tại chúng ta sẽ ăn trong phòng ăn." Cô chỉ về phía chiếc bàn la liệt những bát bẩn, thớt, và sách dạy nấu ăn.

Một nụ cười ngắn ngủi thấp sáng gương mặt lấm lì đáng sợ của anh. "Cô nấu à?"

"Đúng vậy. Và đồ ăn sẽ rất ngon cho mà xem, nếu như tôi không làm cháy chúng vì phải đi tìm anh." Cô lấy chiếc chảo bằng gang hợp kim ra khỏi lò nướng và hài lòng trông thấy vỏ bánh vàng rộm.

"Tôi ở trong tàu ngựa," anh nói, nhìn cô vẻ hiêu kỳ và không khỏi ngờ vực.

"Thật sao?" cô hỏi một cách thực thà. "Lẽ ra tôi nên tìm ở đó mới phải. Anh gọi mọi người xuống đi."

15. Chương 15

"Cái quái khiến cô quyết định mặc bộ váy ấy?" Patrick lớn giọng hỏi sau một khoảnh khắc im lặng chết chóc.

Molly nhìn xuống chiếc váy trắng dạng mắt lưới của mình, một trong những trang phục được lấy từ tủ áo ban đầu của cô. "Anh chả bảo tôi thường phục sức khi ăn tối còn gì. Tôi đã nghĩ tối nay sẽ làm thế. Có chuyện không ổn hay sao?" cô hỏi, chạm vào chất vải mịn màng. "Nó rất đẹp mà."

Bác Willy khịt mũi trong ly rượu, còn Patrick tiếp tục quắc mắt nhìn, cho nên bác Ermy phải giải thích tình hình.

"Chiếc váy đó, cháu yêu à, từng là váy cưới của cháu."

Nó chẳng làm rung lên sợi dây ký ức nào. Cô nhìn trân trân chiếc váy, cố ép ra một tia nhận thức le lói, nhưng nó không mang ý nghĩ gì với cô. Nó chỉ là một chiếc váy đẹp.

"Tôi sẽ rất cảm kích nếu cô thay nó ra, Molly," một lúc sau Patrick nặng nhọc cất tiếng, và trong đôi mắt xanh sẫm của anh hiện lên một vẻ đau đớn, cô nhận ra nỗi đau ấy trong cảm giác vui mừng khôn xiết. Anh không thể nào thờ ơ hững hờ với cô.

"Đúng đó cháu. Đồ đen sẽ phù hợp hơn, nhất là vào một ngày như hôm nay," bác Ermy khuyên.

"Sao lại nhất là ngày hôm nay ạ?" cô ngờ ngác hỏi.

"Vì chúng ta vừa mới hay biết về cái chết của cha cháu," bà đáp lại. "Cứ cho là chẳng ai trông thấy hoặc nghe nói về anh ta từ mười năm nay – cha của Patrick, Chúa phù hộ linh hồn nhân hậu của chú ấy, đã nói dối rằng Molly bé nhỏ tội nghiệp là trẻ mồ côi khi chú ấy đem cô bé về nhà. Cháu vốn ở với vài người bà con xa, nhưng họ không còn chỗ nào cho cháu ở nữa, nên Jared đã cứu mang cháu. Thật là một con người tốt bụng, luôn cứu mang những người lang thang cơ nhỡ."

"Thật thế sao?" Molly ném ánh mắt chằm chọc về phía bác Ermy đang dương dương tự đắc.

Tuy nhiên bác Ermy không hề hay biết. "Ta dám chắc Jared sẽ muốn cái chết của Gregory được coi trọng hàng hoàng. Xét cho cùng, anh ta là em họ đời thứ ba của Jared. Hoặc đại loại thế. Một chút đúng mực và cảm xúc thích hợp nào có hại gì cho cháu. Hãy đi thay đồ đi."

Molly mỉm cười ngoan ngoãn. Cô biết mình trông như thế nào trong chiếc váy này, và không điều gì có thể khiến cô bỏ nó ra. Cũng như đối với đôi tay mạnh mẽ và tài tình của Patrick. "Cháu nghĩ cha cháu sẽ chẳng để tâm đâu," cô nhã nhặn đáp. "Giờ thì, nếu mọi người đã dùng xong đồ uống mọi người có thể sang phòng ăn và cháu sẽ dọn bữa tối lên."

"Cô không muốn uống một ly trước sao?" Từ chỗ ngồi trong góc phòng bác Willy bỗng dưng cất tiếng, giọng rõ ràng đến ngạc nhiên so với một người thường ở trong trạng thái say mèm. "Một chút nước nam việt quất của cô thì thế nào? Cô đã vất vả cả ngày rồi, tôi nghĩ cô đáng được nghỉ ngơi."

Mắt Patrick gặp mắt Molly trong một giây đầy ý nghĩa, rồi anh buông một hơi thở dài. "Hiện giờ Molly chỉ uống Diet Coke, bác Willy à," anh trả lời êm ru. "Cô ấy đang béo lên."

Molly cân nhắc ý định đánh anh ta, rồi nghĩ đó không phải ý hay. Cô trừng mắt nhìn Patrick, chỉ để thấy trong đôi mắt xanh sẫm của anh lóe lên một tia dịu dàng lạ lùng. Và đột nhiên cô cảm thấy mình trở về tuổi mười sáu, say mê người đàn ông luôn chế nhạo cô không thương xót. Hồi ức bất ngờ ấy như một cơn đau sắc nhọn, và tan biến nhanh y như khi xuất hiện.

Đương lúc cô làm công việc chán ngắt là dọn dẹp sau bữa ăn thì Patrick hiện ra nơi khung cửa. Bác Ermy và bạn già Willy sau khi ăn uống no say đã sang phòng khách nghỉ ngơi mà không ngờ một lời phụ giúp, và không hiểu Molly đã xoay sở thế nào mà dùng hết tất cả bình, ấm và xoong chảo trong gian bếp đầy đủ tiện nghi. Nơi này đúng là một bãi chiến trường, và mất một lúc cô mới nhận ra cô không còn ở một mình nữa. Cô nhìn anh đầy thắc mắc, mỡ và xà phòng dính lên tận hai khuỷu tay.

Anh đặt hai bàn tay thon dài khỏe mạnh lên eo cô và nhẹ nhàng kéo cô ra xa bồn rửa. Sự đụng chạm của anh khiến cô cứng đờ người, rồi bắt mình phải thả lỏng. Cô ngờ ngác tự hỏi liệu anh có hôn cô không, nhưng một lúc sau anh thả cô ra, và cô không còn lựa chọn nào ngoài bước lùi lại.

"Cô hãy cho bát đĩa vào máy rửa bát," anh lẳng lặng nói, "để tôi xử lý chỗ này."

Molly đứng ngây ra một hồi, nhìn anh bắt tay vào việc. Rồi cô bắt đầu dọn bàn, một cách chậm chạp, để tận hưởng từng khoảnh khắc của sự hòa hợp khác thường này giữa họ. Khi cúi xuống cho bát đĩa vào máy rửa người cô lại sượng qua anh, và mỗi lần như thế cô đều có thể cảm thấy cơ thể anh hơi run lên. Ít nhất, cô mãi nguyện nghĩ, cô cũng có tác động tương tự lên anh giống như anh có tác động với cô.

Đó là một loại vũ điệu theo nghi thức kì lạ, bàn tay họ chạm vào nhau khi cả hai cùng đưa tay lấy một thứ gì đó, cơ thể anh lướt qua cô khi anh di chuyển quanh bếp. Sự căng thẳng trong phòng tăng dần, ban đầu còn chậm chạp, và không khí trở nên ấm hơn, bức bối hơn, mờ ám hơn, cho đến khi hai bàn tay cô run rẩy vì đau đớn và thương yêu và khao khát và tổn thương, tất cả quyện vào nhau thành một khối xúc cảm, trong đó khao khát nổi bật hơn cả. Cô không muốn nghĩ về những tình cảm mình dành cho anh. Cô chưa sẵn sàng để thừa nhận cô yêu anh tha thiết và vĩnh viễn, như cách người phụ nữ yêu một người đàn ông. Trong cuộc sống mới này cô không hiểu nhiều về anh để nói một lời thổ lộ hấp tấp như vậy. Nhưng cô càng né xa một lời cam kết như vậy bao nhiêu, cô lại càng hiểu sâu sắc rằng nó chính là sự thật. Từ trước đến nay đã luôn như vậy, ngược về quá khứ bị quên lãng, đến giây phút đầu tiên cô gặp anh.

Họ cùng nhau dọn dẹp sạch sẽ căn bếp: lò nướng bánh, mặt bếp lò, quây bếp, những cánh cửa tủ chén đĩa, bồn rửa, sàn nhà, bất cứ thứ gì hoãn lại thời điểm họ phải đối diện nhau. Và rồi tất cả đều đã sạch bóng, và chẳng còn gì để làm, cả hai không cách nào làm ngơ sự hiện diện của đối phương được nữa.

Họ đang đứng gần nhau, rất gần, và Molly cuối cùng cũng ngẩng lên nhìn vào mắt anh, và điều cô trông thấy, ẩn bên dưới mọi thù địch và tổn thương cô đã gây cho anh trong quá khứ, là người đàn ông cô đã yêu cách đây bảy năm khi cô mười sáu tuổi và anh vừa trở về sau quãng thời gian phiêu bạt. Ánh mắt anh chất chứa sự đói khát cồn cào giống như cảm giác trong ngực cô, và cô muốn, cô cần anh chạm vào cô. Chiếm đoạt cô.

Thời khắc ấy kéo dài và ngưng đọng.

Rồi anh phá vỡ nó. "Tôi đi tính nốt sổ sách," anh nói đột ngột, quay lưng đi.

Tuyệt vọng và cảm giác bị hắt hủi như một cú đánh chí mạng giáng vào cô. Làm sao anh có thể phớt lờ chuyện đã xảy ra giữa họ? "Anh cứ đi đi," giọng cô không âm sắc. "Tôi nghĩ tôi sẽ lên gác đi nằm và đọc sách ít phút. Tôi mệt rồi."

"Ý hay đấy," anh lơ đãng nói. "Theo dự báo thì tối nay có thể có mưa lớn kèm theo sấm sét. Tốt hơn cô hãy chuẩn bị trước – có lẽ cô nên dùng một viên thuốc ngủ của bác Ermy."

"Tại sao?"

"Cô rất sợ sấm sét," anh đáp ngắn gọn. "Tôi muốn cô hứa sẽ uống một viên thuốc ngủ. Cô cần có một giấc ngủ ngon."

Cô nhìn anh không chớp, thắc mắc trước sự kiên quyết của anh. Có lẽ nếu cô ngủ mê mết thì sẽ không còn là sự cám dỗ với anh chẳng. Đó là điều cuối cùng cô nghĩ trong đầu.

"Không, tôi không thích dùng thuốc ngủ," cô bình tĩnh trả lời. "Thuốc của người khác lại càng không. Tôi sẽ không sao hết. Ai lại ngờ ngẩn đi sợ máy thứ đó chứ?"

Anh tỏ ra chần chừ trong một lúc, và cô muốn lao vào vòng tay anh, một cách lẳng lơ và trơ trẽn. Cô chờ một dấu hiệu, một sự yếu đuối. Không có.

"Ồ, vậy chúc cô ngủ ngon," một lúc sau anh nói.

"Chúc ngủ ngon," cô đáp, không nhúc nhích. Anh đứng đó thêm một giây, giằng xé giữa những cảm xúc trái ngược nhau. Cô biết, cô chỉ biết mà thôi, rằng anh muốn cô. Nhưng có vẻ như khả năng kiềm chế những khao khát và cảm xúc của anh tốt hơn hẳn cô. Anh quay người và cương quyết đi ra khỏi bếp.

Molly không sao ngủ được. Đã có lúc cô tính dùng một viên thuốc ngủ của bác Ermy, rồi đập tắt ý định ấy. Đêm nay nhất định cô phải tỉnh táo. Đêm nay anh sẽ đến với cô, cô chắc chắn thế. Cô nằm trên chiếc giường rộng, tắt hết đèn, lắng nghe những tiếng chân.

Bác Ermy lên gác đầu tiên, bước chân thình thịch dứt khoát của bà không lẫn đi đâu được trên sàn nhà bằng gỗ sồi lâu năm. Bà dừng lại một lát ngoài cửa, và Molly nghe được tiếng bà thở nặng nề.

"Molly?" bà khẽ khàng gọi.

"Vâng?"

Một khoảng dừng ngạc nhiên. "Cháu có chắc là không cần uống thuốc không? Ta không thích cái tiếng gió này."

"Chắc ạ."

Tiếng chân bà rời đi, và sau một quãng ngắn là tiếng chân mệt mỏi và hơi loạng choạng của bác Willy tiếp nối đi xuôi hành lang. Ông không dừng lại lần nào – ông đi thẳng về giường với một sự hăm hở chuyên tâm. Molly nằm trong bóng tối, lắng nghe âm thanh đáng ngại của cơn gió mạnh thổi Tư lùa qua những tán cây.

Rồi âm thanh cô mong mỗi từ lâu cũng xuất hiện. Tiếng chân của Patrick, vững chãi và kiên quyết, bước lên cầu thang xoắn ốc một cách chậm chạp, có lẽ còn miễn cưỡng. Cô nằm bất động, nín thở, chờ đợi, miết những ngón tay vào chất vải mềm mại của chiếc áo ngủ trắng viền đăng ten như áo cô dâu trên người. Cô nghe thấy tiếng chân anh càng lúc càng gần. Và rồi anh cũng dừng lại ngoài cửa phòng cô, và trái tim cô ngừng đập trong một giây, rồi đập hồi hã trở lại với nhịp độ nhanh hơn. Trước khi cô có thể lên tiếng gọi thì anh đã bỏ đi, tiếp tục xuôi theo hành lang về phòng mình. Molly xoay người vui mặt vào gối, lặng lẽ khóc.

Hắn cô đã ngủ thiếp đi. Một tia chớp lóe lên trong phòng, tiếng sấm rền vang, và Molly ngồi bật dậy, run bần bật với một nỗi sợ hãi bản năng. Mình phải giữ bình tĩnh, cô run run tự nhủ. Lần này không còn chỗ nào để chạy cả.

Cô miễn cưỡng nằm lại xuống giường, thân hình run nhẹ từng hồi, ép bản thân phải ngủ. Vậy là anh không muốn cô. Anh đã cố làm rõ chuyện đó, và cô là một con ngốc không chịu trưởng thành cứ nhất quyết làm ngơ, ngoan cố bám vào tia hy vọng là con tim đã đúng và lí trí đã sai.

Cô vừa nhận một bài học nhớ đời. Anh đã về phòng mình, anh không có hứng thú với cô, và trước mắt là đêm đen mịt mù dài đến vô tận.

Cô nhắm chặt mắt, cố bắt mình ngủ lại, thì chợt như nghe thấy có tiếng chuyển động gần giường. Trước khi cô có thể vươn tay bật đèn thì có thứ gì đó hiện ra lù lù phía trên cô, một thứ to lớn và tối tăm và nguy hiểm. Chớp bóng rạch ngang bầu trời, soi sáng căn phòng, nhưng sinh vật trước mắt cô dường như rất to lớn và vô danh, và đôi tay hắn kèm chặt quanh cổ cô, siết lại.

Cô vùng vẫy chống trả, hai tay đánh không ngừng vào hai cánh tay khỏe như thép của hắn. Cô không thể kêu được một tiếng vì hơi thở từ từ bị vắt kiệt khỏi người. Cô cào cào, đá hắn trong cơn giận dữ tuyệt vọng.

Chiếc đèn đầu giường đổ xuống kêu loảng xoảng, và hắn bật ra câu chữ thê tục tiêu sấu trong họng, bằng một giọng quen thuộc đến kì quái.

Rồi bỗng nhiên Molly được tự do, hai bàn tay tàn bạo đã rời khỏi cô, và cô còn lại một mình trong phòng, trong bóng tối, thở hổn hển.

Cô chật vật trèo xuống giường và bật đèn. Dù là kẻ nào đã ở trong phòng cũng đã vấp vào một chiếc ghế trên đường tẩu thoát, và cánh cửa dẫn ra hành lang đang mở toang. Cô giữ người bất động, lắng nghe tìm âm thanh của cuộc chạy trốn, nhưng chẳng có gì ngoài tiếng mưa bão bên ngoài, trù lên mọi tiếng động của cuộc rút lui. Rồi tiếng sấm lại vang lên, làm rung chuyển từng đến từng tầng đá dưới móng ngôi nhà cổ, Molly hét lên kinh hãi, vút chần xuống và lao ra khỏi phòng, chạy thẳng sang phòng Patrick.

Cô mò mẫm tiến về phía chiếc giường, nhào vào vòng tay anh, khóc nức nở. "Có người vừa cố giết tôi," giọng cô khàn đặc. "Hắn đã vào phòng tôi và cố bóp cổ tôi."

Patrick đã ngồi dậy, cố gỡ mình khỏi hai cánh tay níu chặt hoảng loạn của Molly. Anh bật đèn và nhìn cô chăm chăm về hoài nghi. "Không thể có chuyện đó," anh nói thẳng, đôi mắt xanh ngờ vực nheo lại trước ánh sáng đột ngột. "Hắn là cô đã gặp ác mộng."

"Không phải, tôi thề là không phải!" Molly kêu lên, nổi kích động và một cái gì đó khác đã đập tan sự tự chủ mỏng manh của cô. "Có người đã vào phòng tôi và cố giết tôi. Anh không thể nghe thấy điều đó trong

giọng tôi sao – tôi gần như không nói được thành lời. Đó là sự thật. Tôi xin thề! Anh có thể sang đó tự mình xác nhận – hẳn đã xô vào ghế khi chạy trốn.”

”Sao hẳn phải chạy? Cô khó lòng chống trả được hẳn. Sao hẳn không hoàn tất công việc cho rồi?” Patrick hỏi thẳng.

Cô nhìn anh trân trân, đau đớn và sợ hãi lắng xuống thành choáng váng. ”Tôi không biết,” cô dờ dẫm nói.

”Cô phải thừa nhận là cô không nổi tiếng là người chuyên kể sự thật.”

Molly định vùng ra khỏi anh, nhưng đôi tay anh đột nhiên siết chặt hai cánh tay cô, như thể ân hận vì sự nhẫn tâm của mình. ”Nếu cô sợ giông bão, Molly, cô chỉ cần nói ra.”

”Tôi không...” Cô mở miệng định chối, nhưng căn phòng lại sáng lờ ánh chớp, tiếp theo là tiếng sấm rền, cô giật bắn người, càng bám chặt lấy anh.

Một bàn tay ngập ngừng đưa ra vuốt mái tóc rối xõa tung của cô. ”Tôi nghĩ nó đúng là một giấc mơ của cô rồi, Molly,” anh nói, bây giờ giọng dịu dàng hơn. ”Sấm sét trong cơn bão luôn có tác động như thế đối với cô.”

”Sao anh không chịu tin tôi vậy?” cô khàn giọng hỏi.

Patrick thở dài, và với một sự dịu dàng đáng ngạc nhiên anh kéo cô vào giường cạnh mình, rồi nhào người tắt đèn. ”Nằm xuống và ngủ đi, Molly,” anh kiên nhẫn nói, chuôi người vào dưới chăn, như thể đó chính xác là điều bản thân anh muốn làm.

Trong thời gian ấy Molly đã có vài khám phá thú vị. Thứ nhất, Patrick ngủ khỏa thân, và cảm giác về làn da ấm áp của anh kề bên cô đang gây một tác động có thể đoán trước. Cô muốn nhích vào gần hơn, để ép sát vào anh, được hít thở trong cảm giác và mùi hương của anh.

Có vẻ như cô cũng đang có tác động tương tự lên Patrick.

Ánh chớp làm căn phòng sáng rực trong một khắc, khiến Molly run bắn và mon men lại gần cơ thể ấm áp của anh. Tiếng sấm đi theo một giây sau, và cô suýt nữa thì giấu đầu vào trong chăn. Cô ngập ngừng dụi mặt vào vai anh. Cánh tay anh vòng qua eo cô, gần như theo ý chí của riêng nó, và anh kéo cô vào gần khi Molly rúc vào anh, vào cơ thể ấm áp tráng kiện của anh. Anh đặt tay dưới cằm cô, nâng mặt cô lên, và đôi môi anh nhắm nháp đôi môi cô, một cách nhẹ nhàng, gần như kinh ngạc. Cùng với tiếng thở dài từ bỏ cô vòng tay qua cổ anh và nhích lại gần hơn nữa.

Cô những tưởng chuyện này không thể tuyệt vời hơn được nữa, nhưng ngạc nhiên thay lại có. Miệng anh rất đổi mềm mại trên miệng cô, nếm nấp, đòi hỏi, đôi tay anh khám phá cơ thể cô với một sự âu yếm mà cô ắt không bao giờ ngờ có ở một người đàn ông nóng tính và dữ dội như Patrick. Anh lột chiếc áo ngủ khỏi người cô, từ từ kéo nó lên cho đến khi nó được tự do, và như thể khi đó anh cũng dứt bỏ sự kiềm chế của mình.

Anh ở khắp mọi nơi trên cơ thể cô, hai bàn tay và miệng anh, nếm, sờ, khuấy động cô tới một mức độ bùng bùng mà cô không tưởng tượng nổi. Và lần này khi anh vào trong cô Molly liền níu chặt lấy anh, thổn thức, muốn nhiều hơn nữa ở anh. Cô cảm thấy mình sẽ chết nếu anh rời bỏ cô; giấc mơ ngọt ngào êm ái này hãy kéo dài mãi mãi, khi anh đột nhiên trở nên dữ tợn hơn, kích thích cô theo những cách mà cô còn không biết chúng tồn tại, những ngón tay cô cào vào lưng anh khi cô ôm lấy anh, người căng lên trong cơn đam mê hoang dại và đen tối như sự đam mê của anh.

Khi mọi chuyện kết thúc, khi cô ngã xuống giường, thở hổn hển và ấm áp trong sự thỏa mãn đến bàng hoàng, cô vẫn ôm chặt anh, nhất quyết không cho anh rời khỏi cô, không cho anh cự tuyệt cô.

Cô chìm vào giấc ngủ trong vòng tay anh, cơ thể anh quấn chặt lấy cơ thể cô.

16. Chương 16

Sáng hôm sau khi Molly thức dậy thì anh đã rời khỏi giường, cô nằm thảnh thơi và thỏa mãn dưới những lớp chăn, nhìn bóng nắng dần sáng hơn và gắt hơn, chờ chồng mình quay lại. Khi cô gần như thiếp vào một giấc ngủ khoan khoái thì cửa mở và Patrick trở vào, chỉ mặc chiếc quần jeans xanh bạc màu, mái tóc quần đen vừa tắm xong vẫn nhỏ nước xuống bờ vai vạm vỡ. Mắt anh lướt qua hình ảnh cô đang nằm trên giường mình, y như thể cô thuộc về nơi đó, và vẻ hoài nghi đã thành quen thuộc tràn ngập trong đôi mắt xanh thẳm của anh.

Cô không chịu nổi ánh mắt ấy. Không nghĩ ngợi gì cô xuống khỏi giường và chạy băng qua phòng tới chỗ anh. Quàng hai cánh tay qua cổ anh, cô áp thân hình ấm áp trần trụi của mình vào anh. "Đừng dùng ánh mắt ấy, Patrick," cô khẩn cầu, rưng rưng nước mắt. "Cho dù em đã làm gì, đã làm anh tổn thương như thế nào – đó cũng là trong quá khứ. Em không thể thay đổi nó, em thậm chí không nhớ được." Đôi mắt anh miễn cưỡng giao với ánh mắt mãnh liệt của cô. "Tất cả những gì em có thể làm là yêu anh, Patrick," giọng cô nhỏ lại. "Em biết rằng em vẫn luôn yêu anh. Và em chỉ mong anh có thể chấp nhận điều đó và cố gắng tin tưởng em. Một chút thôi cũng được."

"Molly, chuyện này là vô vọng," anh nói vẻ chán chường. Nhưng đôi tay lại đưa lên giữ lấy hai cánh tay cô, giữ cô ép sát vào anh, những ngón tay dài vuốt ve làn da cô. "Giữa hai chúng ta có quá nhiều xung đột, chưa kể đến tôi là người thuộc thể hệ khác."

"Anh chỉ hơn em có mười tuổi, lạ Chúa!" cô gất lên, bực mình hết sức. "Điều đó khó mà biến anh thành Methuselah (*) được. Nếu anh thực sự nỗ lực thì anh có thể nghĩ ra cái cớ đáng thuyết phục hơn."

Patrick nhìn xuống cô, vuốt ve, mơn trớn. "Và nếu tôi không muốn thì sao?" anh hỏi bằng giọng khàn khàn, do dự.

Molly không dám cử động. "Muốn gì cơ?"

"Không muốn nghĩ ra bất kỳ cái cớ nào nữa?"

Sự căng thẳng giữa hai người thật mong manh, chập chờn, và dễ vỡ đến khó tin. Cô gần như không dám thở, sợ mình sẽ phá tan cái khả năng ẩn trong câu nói của anh. Patrick cúi xuống lướt môi qua mi mắt cô, từng bên một. Nhẹ nhàng chu du qua hai gò má, rong chơi qua miệng cô, nán lại một lúc, rồi đi tiếp. Khi anh lui về thì cô đã như hóa đá, thất thần đến mức không sao cử động, không sao phản ứng được khi anh vơ lấy một chiếc áo sơ mi và rời khỏi phòng.

Anh đã hôn cô theo đủ mọi cách, ở đủ mọi chỗ trong suốt những đêm cô ở bên anh. Anh biết sử dụng miệng mình như thế nào, để khuấy động, để thỏa mãn, để đem lại khoái cảm.

Nhưng anh chưa bao giờ hôn cô bằng niềm yêu thương như vừa rồi.

Cô hoãn lại giây phút phải xuống dưới nhà lầu hết mức có thể, dùng đến tận giọt nước nóng cuối cùng mà ngôi nhà cổ có, bật radio và vừa ngân nga hát vừa nhảy múa quanh phòng. Cô không muốn bất cứ thứ gì, bất cứ tiếng động nào, bất cứ sinh vật nào, xâm phạm niềm hy vọng vừa nảy mầm đang rạo rực trong cô. Cô không muốn giáp mặt Patrick trước ánh mắt am tường của bác Ermy và Willy, và cô không muốn dọa Patrick sợ mà chạy mất.

Thế là cô mặc vào rồi thay ra đến nửa tá bộ quần áo, cuối cùng dừng lại ở chiếc áo len rộng và quần jeans bạc màu, trang điểm rồi lại tẩy đi, tết bím tóc kiểu Pháp rồi lại gỡ ra. Cô dồn hết sức tập trung để xóa đi nụ cười trên mặt chỉ một giây trước khi bước vào bếp.

Cảnh tượng đập vào mắt cô đủ làm nản lòng bất cứ ai. Willy đã dậy từ sớm và đang ngồi trong góc phòng, nom xanh xao hơn so với tác động thường thấy của một đêm dài lên ông ta, và những nếp tóc màu cà rốt đã bung khỏi trật tự trên cái đầu hói. Bà Morse thì khua đám ẩm, chảo và xong nồi chát chứa trong bộ dạng sưng sứa, khiến Willy bất giác nhăn mặt.

"Có chuyện gì với mọi người thế?" Molly vui vẻ hỏi. "Hôm nay ngày đẹp trời, nắng vàng rực rỡ. Làm sao mà...?" Cô nhận thấy bác Ermy đang khịt mũi và hắng giọng ầm ĩ và va chạm đôi mắt đỏ hoe. "Xảy ra chuyện gì vậy?" cô hạ giọng hỏi tiếp.

Bác Ermy ngẩng lên, từ đôi mắt híp đầy nước mắt toát ra một vẻ căm ghét và bất mãn. "Cô còn hạ cổ hỏi cơ đấy! Việc gì cô phải quan tâm, đùa cợt cả đêm với tên đàn ông đó trong khi ...trong khi..." bà khóc nức lên không nói được nữa.

Molly có thể cảm thấy mặt mình đỏ bừng trong lúc chột vạt giữ vẻ mặt đứng đưng. "Bác đang nói về chuyện gì vậy?"

Bác Willy tiếp lời, vẻ chỉ trích nghiêm khắc in trên bộ mặt hồng hào của ông ta. "Bác Ermy của cô đang nói đến hành vi của cô đêm qua. Cô đã để cửa phòng mở toang, cưng ạ. Khiến bọn tôi đoán ra ngay cô đã đi đâu. Ngoài ra, giường cậu ta cứ kêu kéo kẹt."

Mặt Molly giờ đã đỏ như gấc. Nó đã kêu cọt két hầu như suốt đêm, lại còn theo nhịp điệu nữa chứ. Cũng còn nhiều âm thanh khác, nhưng chỉ ít bác Willy có vẻ sẽ không đề cập đến chúng. "Tôi đã qua đêm với chồng tôi," cô nói, có phần hơi lớn tiếng. "Tôi không biết chuyện đó quá sốc và vô đạo đức ở điểm nào." Cô rút một tách cà phê cho mình bằng một cử chỉ thờ ơ giả tạo. "Chắc chắn đó không phải nguyên nhân khiến bác khóc hết nước mắt được."

"Vào một thời khắc trong đêm đó, Molly thân yêu," Willy trang trọng mào đầu, "giữa lúc cô đang nô giỡn với chồng, thì Toby Pentick đã bị sát hại. Có kẻ đã cắt cổ cậu ấy."

"Gì cơ?" Cô ngồi phịch xuống, cảm thấy mình sắp ngất. "Không thể nào."

"Tôi e rằng không những có thể, mà nó đã xảy ra, cô Molly," từ chỗ đứng bên bồn rửa bà Morse xen vào. "Cảnh sát đã đến non nửa tiếng trước và đưa Patrick đi rồi. Để hỏi han, bọn họ bảo thế." Bà khịt mũi. "Có vẻ như họ đã tìm thấy món đồ nào đó của cậu ấy cạnh cái xác. Thứ mà cô có thể gọi là chứng cứ gián tiếp." Bà lắc mái tóc xám bạc. "Và giờ chỉ có Chúa mới biết chuyện gì sẽ xảy ra."

Trong một lúc Molly không thể cử động. Như thể có một đám mây đen đã lơ lửng trên đầu tất cả bọn họ, và với sự viếng thăm của cơn giông bão, thì bất hạnh đã ập tới. Cô băng qua phòng và quàng tay ôm lấy đáng người gầy gò của bà Morse, cố dẹp yên nỗi tuyệt vọng đột ngột dâng trào đã xuyên thấu tim cô. "Anh ấy sẽ không sao đâu, bà Morse," cô nói, không rõ mình đang trấn an bà quản gia hay trấn an bản thân. "Rồi bà sẽ thấy đó chỉ là một sai lầm ngớ ngẩn. Đêm qua anh ấy đã ở với tôi – không cách nào anh ấy có thể đi giết Toby được. Vì sao anh ấy phải làm chuyện như vậy chứ?"

"Vì ghen tuông chứ sao," từ chỗ ngồi trong góc Willy khẳng định chắc nịch. "Cô đã khiến cho cậu ta phát điên vì ghen. Ai nấy đều biết cả."

"Còn ông đã đảm bảo cho cảnh sát cũng phát hiện ra chuyện đó, có phải không?" Bà Morse quay phắt sang ông ta. "Đồ nham hiểm, đồ ăn bám nát rượu, sẵn sàng đâm sau lưng người ta khi cậu ấy lơ là."

"Coi kìa, bà Morse thân mến, tôi chỉ thực hiện nghĩa vụ của mình thôi mà," Willy nhả nhận phản đối, không nao núng trước đòn tấn công của bà. Ông ta đứng dậy. "Hình như hôm nay bà không được khỏe. Chuyện này đã làm bà suy sụp – sao bà không nghỉ ngơi đến hết ngày đi?"

"Nếu có một tôi cũng chẳng cần đến loại như ông cho ý kiến!" Bà Morse vặc lại, quay sang Molly. "Thực tình là, tôi đã nghĩ tới chuyện bảo ông Ben đưa tôi về nhà sau bữa trưa. Sự việc này làm tôi khổ tâm quá – đầu óc rối tung hết cả. Cô có thể xoa dịu được không?"

"Tất nhiên là được," cô nhẹ nhàng đáp, tạm lắng những nghi ngờ của mình. "Bà cứ đi khi nào muốn, khi nào Patrick về tôi sẽ báo ngay cho bà."

"Cô sẽ phải chờ khá lâu đấy," Willy nhận xét với vẻ tự mãn, và sém chút nữa Molly đã quăng một cái xoong vào mặt lão. May thay không có cái nào nằm trong tầm tay cô, nên cô phải bằng lòng với việc trừng mắt nhìn lão muốn tóe lửa.

"Willy và ta cũng định lên đường trong chiều nay," bà Ermy nói to bằng giọng sục sục. "Một chuyến du lịch ngắn cùng bạn bè tới Sturbridges sẽ làm đầu óc chúng ta khuây khỏa sau việc đáng buồn này. Hai ngày nữa bọn ta sẽ về. Tất nhiên trừ phi cháu sợ ở nhà một mình?" bà ta bóng gió đầy ẩn ý.

"Cháu sẽ không ở một mình," Molly đáp trả dứt khoát. "Chồng cháu sẽ ở đây."

"Đương nhiên rồi," Willy nói bằng giọng mượt như nhung. "Cô có thể đi cùng bọn ta, nếu cô muốn. Mặc dù ta không nghĩ nó thực sự hợp với cô –chẳng có người nào dưới năm mươi tuổi và mọi hoạt động của bọn ta đều gói gọn trong chơi bài bridge. Một bữa tiệc chán ngắt đối với người trẻ trung xuân sắc như cô. Ta dám chắc nếu Patrick không về nhà thì cô sẽ tìm ra cách khác để tự an ủi bản thân. Xét cho cùng, trong thị trấn còn ổi đàn ông trai tráng. Ta tin rằng tất cả đều là bạn cũ của cô."

"Tôi sẽ ổn thôi, cảm ơn ông," Molly lạnh lùng trả lời, rút một tách cà phê bằng bàn tay run run. "Sao hai người không đi cho sớm ngay khi chuẩn bị xong? Tôi muốn có thời gian yên tĩnh trong ngôi nhà của mình."

"Đồ khốn vô ơn," Ermy lẩm bẩm đầy ác ý, cao ngạo uốn thẳng thân hình ăn vận cầu kỳ. "Tôi cần ra khỏi cái nơi bạc bẽo này và tất cả những con người bạc bẽo trong đó." Bà ta dừng lại và quay sang Molly. "Và cô đã quyết định lôi Patrick lên giường từ khi nào vậy?" bà ta lạnh nhạt hỏi.

Molly trừng trừng nhìn bà ta. Cô nhận ra Ermintrude luôn làm cô thấy sợ. Song không biết từ thời điểm nào trong mấy ngày vừa qua, bà ta đã mất uy lực ấy đối với cô. "Từ khi tôi mười sáu tuổi," cô bình thản đáp, quay lưng đi.

"Cô đúng là đứa con gái vô ơn, vừa hư hỏng vừa mưu mô," Ermy hầm hè. "Khi tôi nghĩ mình đã mất bao năm tháng quý giá của cuộc đời để chỉ bảo cô, khuyên nhủ cô, cố dạy cô một chút về nhân tình thế thái..."

"Bà đã làm rất tốt, bà và Lisa," Molly đáp, nhìn qua cửa sổ bếp. Ngày có vẻ đang ấm dần lên, thậm chí úa trong mùa đông đã lấp ló sắc xanh. Không phải là ngày để một người đàn ông trẻ tuổi nằm xuống. Không phải ngày để chồng cô bị tổng giam. Cô quay lại với những người được gọi là họ hàng của mình. "Đã quá muộn để thay đổi quá khứ. Khi nào bà trở về từ chuyến du lịch tôi nghĩ tốt hơn bà hãy bắt đầu lên kế hoạch tìm một chỗ ở khác. Tôi thấy từ lâu nay hai vị đã thấy chán vì ở đây quá lâu rồi. Bà và ông Willy."

"Nghe đây, ranh con hỗn xược!" Bác Ermy hầm hầm tiến về phía Molly, túm lấy cổ tay cô mạnh đến nỗi tường gãy xương. Theo phản xạ tự nhiên Molly đá vào ống quyển bà ta, khiến Ermy phải thối lui, tuôn ra một loạt lời chửi rủa. Một số câu còn khá hay, và Molly thấy tiếc vì mình không nhớ được để sau này dùng đến. Willy vội vã kéo chị họ mình ra khỏi bếp, khuyên can bà ta bằng những lời Molly không nghe thấy mà cũng chẳng thể hình dung được. Khi bọn họ tới chân cầu thang thì bà ta đã xẹp xuống, và tiếng thì thào của bọn họ hầu như không nghe rõ.

"Bọn họ đang mưu đồ trò quỷ gì không biết?" Bà Morse thắc mắc. "Nếu tôi là cô tôi sẽ để mắt canh chừng cho đến khi bọn họ đi. Cô có thể phát hiện món đồ bạc quý giá nhất đã ra đi theo bọn họ nếu cô không cẩn thận."

"Bà đừng lo, tôi không tin bác Ermy một chút nào. Với Willy cũng không hơn gì." Molly quay sang bà Morse. "Sao bà không về nhà luôn bây giờ đi? Những người ở đây có thể tự lo bữa trưa cho mình – chẳng có lí do gì để bà phải chờ để phục vụ bọn họ. Tôi định gọi cho phía cảnh sát rồi ra ngoài cưỡi ngựa. Sau mấy phút với hai con người kia tôi cảm thấy mình cần chút không khí trong lành."

Bà Morse gật đầu về am hiểu. "Tôi biết cô cảm thấy thế nào. Cô chắc mình sẽ không sợ ở đây một mình chứ?"

"Chắc chắn," Molly nói dối, nở nụ cười can đảm. Xét cho cùng, có còn ai ở lại để mà hại cô chứ.

Cô ở bên ngoài vài giờ đồng hồ trên lưng Fountain, con ngựa già khôn ngoan nhất trong tàu ngựa. Cảnh sát đã từ chối tiết lộ bất cứ thông tin nào, về Toby cũng như Patrick, và trong cơn thịnh nộ Molly đã cúp máy cái rầm với gã trung úy Stroup bất hợp tác.

Kì lạ thay, dường như họ không ham hồ truy hỏi ký ức trống trơn của cô nữa. Có thể bọn họ đã có câu trả lời, cô nghĩ, mất bình tĩnh. Cô cần một chuyến cưỡi ngựa để xua đi phần nào nỗi thất vọng bất lực đang nhấn chìm mình, và cô không muốn sự bầu bạn của những người họ hàng đáng ghét thêm bất cứ giây phút nào. Trận chiến nhỏ vừa rồi với bác Ermy là giọt nước cuối cùng.

Tiết trời hôm đó tuyệt đẹp, cho thấy cơn bão đã khuấy đảo trong tim cô là không có căn cứ. Không khí mùa xuân mát lạnh đã làm hết sức để thuyết phục cô rằng thế gian vẫn thái bình. Cây cối đang đâm chồi, hoa thủy tiên và hoa nghệ tây, hương mùa xuân dễ chịu của đất ướt và ẩm làm say lòng người, và cô cầu trời khi mình quay về ngôi nhà cổ bằng đá thì Ermy và Willy đã đi khỏi và Patrick đã trở về.

Lẽ ra Molly nên biết hy vọng vào vẻ thứ hai là quá nhiều. Ngôi nhà hoàn toàn im ắng khi cô nhấc từng bước chậm chạp đi qua dãy chuồng ngựa hướng về cửa bếp. Giác quan thứ sáu của cô, khá là kém cỏi, lại đang làm việc quá giờ, và cô có một linh cảm không thể lay chuyển là có một điều rất tồi tệ đang đợi cô bên trong những hành lang lát đá của Winter's Edge.

Cô mở cửa ra chiều rất dửng dưng. "Có ai ở nhà không?" cô gọi to, nghĩ đến cũng ngày này cách đây một tuần cô mới chân ướt chân ráo bước vào ngôi nhà này. Không ngờ trong một thời gian ngắn như vậy lại xảy ra bao nhiêu chuyện.

Chậm chạp, can đảm, cẩn trọng, Molly đi qua từng phòng trong ngôi nhà, đi đến đâu lớn tiếng thông báo đến đấy. Đến lúc tới căn phòng áp mái đáng lý ra cô phải mãn nguyện vì ngôi nhà trừ Beastie đang ngủ ngon lành ra thì vắng tanh, ấy vậy mà cô không sao rũ được cảm giác hốt hoảng, về một thảm họa lẫn khuất.

Thậm chí cô không có thời gian nghĩ về cái chết của Toby. Nó như mang cảm giác hư ảo – cái ánh mãnh liệt ấy trong mắt anh ta đột nhiên vụt tắt. Cô cũng muốn đau buồn tiếc thương, nhưng tất cả những suy nghĩ của cô đều hướng về Patrick.

Cô trở xuống dưới nhà, quyết tâm tỏ ra biết lí lẽ một cách bình tĩnh khi cô đi khóa hết mọi cửa đi và cửa sổ, vừa làm vừa huýt sáo không theo giai điệu. Cô khóa cửa để phòng ngừa cái gì, cô không biết và không muốn ráng sức hình dung – không có nó thì cô cũng đã thừa chuyện để lo lắng rồi. Mặt trời đang xuống thấp dần nơi chân trời, trong những góc nhà sạch tinh tươm đã nhuộm dần một thứ bóng tối kì quái.

Cô xăm xăm bước vào bếp và pha một ấm cà phê. Năm giờ ba mươi. Cô nhặt mấy tờ báo nằm lẫn lóc, chộp lấy một đĩa bánh nướng nhà làm rồi quay lại phòng khách để được gần người bạn bốn chân đang say ngủ của mình.

Có người đã ủ sẵn lửa, cô liền khơi lên, bất chấp không khí ẩm áp của buổi chiều muộn do ánh nắng chiếu qua những khung cửa sổ chia lưới. Cô cần tất cả sự vui vẻ và ấm cúng mà mình có thể tạo ra. Có kẻ đã giết Toby Pentick, và người mà cô biết không thể làm điều đó lại là người duy nhất bị bắt giam. Kẻ nào đã giết Toby cũng rất có khả năng là kẻ đang tìm cách giết cô. Và cô đang ngồi đây, một mình trong nhà, làm một mục tiêu ngon xơi. Đó hoàn toàn không phải là một ý nghĩ ám lòng.

Bà Morse bảo người ta đã tìm thấy chứng cứ buộc tội bên xác Toby. Không hiểu sao tâm trí cô quay trở lại với chiếc khăn tay vẫn cất kín trong chiếc bàn đầu giường. Chiếc khăn thêu những chữ cái đầu tên của Patrick lốm đốm những vết màu gỉ sắt bí ẩn. Và cô nhận ra một đoạn ký ức ngắn đang ào ạt ùa về trong cảm giác kinh hoàng tột độ. Chiếc khăn tay không phải một biểu tượng tình yêu xa xưa. Cô đã thấy nó bị nắm chặt trong bàn tay người cha bị sát hại của cô. Và trong khoảnh khắc tỉnh táo cuối cùng cô đã giấu nó khỏi con mắt soi mói của cảnh sát. Chứng cứ buộc tội, nào bộ cô lặp lại.

Trong cơn thôi thúc cô không hiểu làm thế nào mình đã chạy trở lên phòng gác mái, tới chỗ những đồ đạc phủ vải thâm u. Chiếc khăn vẫn ở đúng chỗ cô đã để, trong ngăn kéo chiếc tủ bàn xấu xí. Cô nhìn chăm chăm những vết màu cam nom như vết máu khô một cách đăm chiêu, kí ức xa xăm cứ ở ngoài tầm với đầy trên người.

Molly lê bước trở lại phòng khách và lò sưởi, mảnh khăn buộc tội nằm trong tay. Cô gieo mình xuống ghế, nhìn trần trần về phía trước. Bên cạnh cô Beastie đang ngáy đều đều, kêu khụt khịt ầm ĩ trong giấc ngủ, khiến cho cô trấn tĩnh lại. Nếu cô nghi ngờ Patrick, cô đã bỏ sót điều gì? Cô lại cầm tờ báo lên, quyết tâm không nghĩ về chuyện này nữa.

Trò chơi ô chữ tỏ ra gần như hết sức dễ dàng, tách cà phê không hề có tác động tỉnh táo thường khi, và hơi ấm từ lò sưởi làm cô bỗng thấy buồn ngủ. Và cô ngủ thiếp đi giữa những manh mối luẩn quẩn trong đầu, tay nắm chặt chiếc khăn.

(*) Trong kinh thánh Methuselah là người sống thọ nhất thế gian và giữ mãi vẻ thanh xuân.

17. Chương 17

Đó là một dạng giấc mơ ngắn kì cục, ngay từ lúc bắt đầu. Nó quá logic, quá quen thuộc để là sự viễn tưởng. Ấy thế nhưng cảnh mở đầu lại vui vẻ và cách nào đó đáng sợ như hầu hết giấc mơ thường có.

Đó là ngày cưới của cô. Cô mặc chiếc váy dạng mắt lưới viền đăng ten buông rủ từ bờ vai xuống. Chiếc khăn voan kiểu cổ điển choàng duyên dáng trên mái tóc. Đôi mắt xanh lam trông nghiêng lấp lánh những giọt lệ giận dữ trong khi bác Ermy và Lisa Canning lăng xăng xung quanh cô, gây nên những tiếng ồn ào náo nhiệt và gay gắt.

"Trông cô hết sức đáng yêu, cưng ạ," Lisa ngâm nga như hát, sắp lại chiếc khăn voan choàng quanh đôi vai cô. "Tôi dám chắc Pat sẽ vui mừng đến kinh ngạc cho xem."

Cô dâu cảm thấy nhói lên niềm oán giận, một cảm xúc cô che giấu khá tốt. Rốt cuộc, cô đã thắng, phải không nào? Anh đã cưới cô, cho dù vì lí do gì. Anh đã không đợi được Lisa li dị ông chồng già cao quý của chị ta.

"Trời đất, Molly, tươi cười lên!" Bác Ermy bực mình ra lệnh. "Không người ta sẽ cho rằng cháu sắp đến đám tang của mình chứ không phải đám cưới. Không phải là tất cả chúng tôi không biết cháu yêu cậu ta, và từ lúc cháu còn là một học sinh. Ta chỉ băn khoăn không biết cháu đã làm thế nào để chài được cậu ta."

"Tôi cũng đang thắc mắc điều đó," Lisa uể oải lẩm bẩm, mân mê bó hoa phong lan màu vàng hái từ nhà kính trồng hoa đủ loại mà cô ta và bà Ermy đã chọn cho Molly. Hai người đã muốn chọn chiếc váy cưới là một tác phẩm nom cực kì lẻo xẻo mà bọn họ rất vừa mắt, nhưng trong chuyện này Molly đã nổi cơn bướng bỉnh kì lạ. Cô đã lấy chiếc xe tải nhỏ của mình đi mua sắm cả ngày, trở về với một chiếc váy đơn giản lỗi thời hiện cô đang mặc, và chiến thắng nhỏ nhoi ấy cho cô sự tự tin khi nhìn gương mặt tái nhợt, lo lắng của mình trong chiếc gương của căn phòng tuyến hai màu hồng và trắng của mình.

"Cô không nghĩ anh ấy yêu cô phải không?" Lisa nghiêng lại gần hơn. Và trước vẻ mặt tự tổ giác của cô dâu, Lisa cười lớn. "Ồi, cô nàng tội nghiệp, đúng là vậy rồi! Anh ấy có nói thẳng với cô không?"

"Không," Molly thì thầm, không có ý định tiết lộ với người đàn bà này. Cô đã tin tưởng, đã cầm chắc một điều trong sâu thẳm trái tim, là bên dưới vẻ ngoài thân thiện anh thực sự để ý đến cô. Rằng không phải anh chỉ vừa mới nhận ra điều đó. Bằng không tại sao anh lại cầu hôn cô chứ? Tiền bạc không quan trọng đến thế - dù sao cô cũng sẽ để lại hết cho anh, và anh biết rõ điều đó.

"Tất nhiên là anh ấy không nói rồi!" Lisa nói với vẻ hân hoan ngấm ngấm. "Là bởi vì, anh ấy yêu tôi, cưng ạ. Nhưng cô thấy đấy - chúa biết rằng chúng tôi đã cố giữ kín mối quan hệ của mình, nhưng tin tức lan nhanh như gió ấy. Mới tối qua thôi anh ấy đã khẩn cầu tôi bỏ trốn cùng anh ấy, để chặn đứng trò lừa bịp tồi tệ này. Chính là từ của anh ấy đấy - 'trò lừa bịp tồi tệ.' " Lisa đang nói dối, nhưng làm sao con nhỏ biết được đó chỉ là sự thôi thúc của một tâm hồn đang ghen tuông đến mờ mắt? Con bé tin sái cổ.

"Anh ấy không cần phải làm thế," Molly sầm mặt nói, trong lòng dâng lên nỗi buồn rầu. "Anh ấy chỉ cần đến nói với tôi và chúng tôi sẽ chấm dứt ngay lập tức."

"Khi mà khách khứa đã có mặt đông đủ trong nhà thờ hay sao?" Lisa nhướn một bên mày tía tốt tình tế. "Pat không thích gây ra chuyện ồn ã, cưng ạ. Nếu cô muốn tôi có thể mách cho cô vài điểm Pat thích ở một người phụ nữ. Đẳng nào cô cũng sắp làm vợ anh ấy. Một vài bí mật nho nhỏ về sở thích giường chiếu của Pat chắc sẽ giúp ích cho tình trạng khá bi đát của cô, em gái ạ." Nụ cười của chị ta như của loài mèo. "Không, anh ấy sẽ không rút lại ý định đâu. Tối qua do rượu vào cộng với lòng cuồng nhiệt mới khiến cho anh ấy đề xuất ý kiến như vậy. Anh ấy rất cần tiền của cô. Winter's Edge có ý nghĩa với anh ấy hơn bất cứ người đàn bà nào." Giọng Lisa điểm một chút chua chát, và cô dâu cảm thấy mối hận của mình được trút bớt một phần. Chỉ ít Patrick cũng chẳng yêu chị ta đến mức sâu sắc.

Bác Ermy đã giữ im lặng một cách kì lạ trong suốt quãng thời gian vừa rồi, quan sát cảnh tượng bằng đôi mắt nhỏ sắc sảo. Nhưng thường lệ bà ta ăn vận rất ư diêm dúa, trong bộ đầm dài chấm gót màu xanh lơ với chiếc khăn xếp và đánh phấn mắt cùng màu. Trên bộ ngực đồ sộ gắn một chùm hoa dành dành - mùi hoa át cả hương thơm nhẹ nhàng từ bó hoa của Molly và khiến cô hơi nôn nao.

"Trước khi bước vào đêm tân hôn, tôi cảm thấy phải cảnh báo cô," Lisa tiếp tục, cặp môi mọng tô son đỏ thắm cong lên nổi bật trên màu da rám nắng nhân tạo. Xu hướng tình dục của anh ấy...nói thế nào nhỉ, những phút mê cuồng... nó có thể dọa chết khiếp một cô gái trẻ nếu cô ta không được báo trước –"

"Đủ rồi!" Molly đột ngột hét lên, giận dữ. "Tôi đi đây." Cô chớp lấy bó hoa và hướng ra cửa. "Tôi sẽ kết hôn trong trong chưa đầy một giờ nữa," cô lạnh lùng bảo bọn họ, thấy hả dạ khi nhắc nhở Lisa. "Cô dâu mà đến muộn thì sẽ không tốt."

"Nhưng xe limousine còn chưa đến," bác Ermy phản đối.

"Tôi sẽ tự lái xe," cô trả lời với vẻ bình thản lạnh lẽo, nhận ra đằng sau vẻ quan tâm âu yếm của bọn họ là lòng căm ghét. Làm sao trước đây cô không thấy điều đó nhỉ. "Các người có thể đi chiếc limousine."

"Thế Pat sẽ nghĩ sao về vụ nổi loạn này?" Lisa giả dò nhân nghĩa hỏi. "Cô cũng biết là anh ấy ghét những sự việc thay đổi vào phút cuối cùng."

"Pat," cô thông thả nói, "có thể cút xuống địa ngục cho rồi."

Gió mạnh thổi tung tóc Molly khi cô phóng xe tới nhà thờ, lái vượt tốc độ trong khoảng ba mươi dặm. Cô đã gỡ khăn choàng và nhét nó ra sau ghế cùng với bó hoa. Cô hết sức giữ gìn để không khóc – lớp trang điểm trên mặt cô mất nửa tiếng đồng hồ mới hoàn thành và cô không định vì anh ta mà làm hỏng nó. "Đồ khốn," cô nói to, thưởng thức âm thanh của từ đó. "Đồ khốn, đồ khốn, đồ khốn!" cô hét lên với bầu trời xanh ngắt. Thì ra đêm trước ngày cưới anh ta đã ở cùng người đàn bà khác? Và cô có quyền gì mà trách móc đây? Anh đã không hứa hẹn điều gì với cô, kể cả một lời trù mên khi anh bất ngờ đưa ra lời cầu hôn. Còn cô đã nhảy cẫng lên sung sướng, vì trong bấy năm qua anh là điều duy nhất có ý nghĩa trong cuộc đời cô. Cho dù giữa họ đã xảy ra căng thẳng từ lúc ông Jared qua đời và những điều khoản của bản di chúc được công bố, cô đã hy vọng, cô đã cầu nguyện, rằng chỉ ít lòng yêu mến khoan dung của anh đối với cô vẫn duy trì. Và rằng tình yêu của cô đối với anh sẽ đủ để nâng đỡ cô.

"Quá lắm rồi," Molly gằn giọng, lao đi trên những con đường trải đá dăm nhiều vết lún. "Quá lắm rồi."

Cô trải qua lễ cưới của mình trong tình trạng mù mẫn. Lisa Canning đứng bên cạnh cô, cặp mắt long lanh kín đáo sụp xuống, chỉ có nụ cười tím tím thấp thoáng trên đôi môi mọng chứng tỏ chị ta rất hài lòng trong hoàn cảnh ngọt ngào này.

Bác Ermy nước mắt ngấn dài, hôn lên gương mặt lạnh giá của cô. "Molly, cháu yêu, cháu thật là một cô dâu xinh đẹp. Ai mà ngờ cháu lại có bản lĩnh để làm được điều đó chứ? Gắng tươi cười lên cháu." Kèm theo lời động viên là một cái véo mạnh, và cô gần như không kim được tiếng la nhỏ. Bác Ermy thích ban phát những cái cầu véo đau điếng trước hành vi không hợp khuôn phép.

Và thế là cô tỏ ra rạn rở hết mức. Tiệc cưới là một đại yếm, với cô dâu khiêu vũ và lả lơi nói cười và hôn tất cả khách khứa có mặt. Trừ chồng mình ra. Với chồng Molly thậm chí còn phô trương hơn, hơn hử hơn, tìm mọi cách che giấu ngón đòn chí mạng Lisa đã giáng cho cô. Đôi mắt xanh thắm của anh dõi theo cô, vẻ hồ nghi dần trở thành sự tức giận ngày một dâng cao theo từng giờ đồng hồ trôi qua, cho đến khi, tới lúc ra về, anh đã lớn tiếng quát cô dâu tính khí trẻ con của mình.

Cô ném trả lại Patrick một câu gì đó rất tục tĩu và cay nghiệt rồi lao ra khỏi sảnh. Cô lên chiếc xe thể thao màu đỏ tươi của mình và lái về Winter's Edge, bỏ lại người chồng ngùn ngụt lửa giận. Một cơ hội hoàn hảo cho Lisa Canning.

Đêm ấy dường như dài vô tận. Molly ngồi chờ Patrick trên chiếc giường lớn êm ái phủ những lớp ga hồng bằng sa tanh trong phòng mình, trên người mặc chiếc áo ngủ cô dâu bằng vải sa mỏng tha thướt được cô chuẩn bị hết sức cẩn thận. Chiếc áo làm cô ngứa ngáy. Và cô nhắm đi nhắm lại những điều dự định nói với anh. Làm cách nào để cô chuộc lại lỗi lầm đã làm anh bẽ mặt trước bao nhiêu người. Làm cách nào để họ có thể nằm đó và nói về hôn lễ của hai người, và làm cho đối phương hiểu họ có ý nghĩa như thế nào đối với người kia. Những điều lẽ ra họ nên nói trước đám cưới, nhưng cô lại sợ làm thế sẽ dọa anh chạy mất.

Nhiều giờ trôi qua, Patrick vẫn chưa thấy đến. Rồi cô kê ra những điều sẽ nói với anh, hỏi anh đã ở đâu, tại sao anh bỏ mặc cô lâu như thế. Và rồi họ sẽ tha thứ cho nhau và ân ái trên chiếc giường mềm mại, vô cùng thanh nhã được chính tay Lisa chọn này, và mọi chuyện sẽ tốt đẹp.

Cuối cùng trời cũng sáng, Patrick đã không thêm đến chỗ cô dâu trong trắng và ngọc ngà của anh. Cơn giận nhen nhóm trong Molly tăng dần rồi cô đặc lại, do tổn thương trước sự hắt hủi của anh và tủi nhục vì bị bỏ rơi trong đêm tân hôn. Cô đã giữ mình cho anh, bởi sẽ không còn người đàn ông nào khác quan tâm lo lắng cho cô; cô đã chờ đợi đến ngày Patrick muốn cô. Nhưng anh không hề muốn.

Từ đêm đó cô khóa chặt cửa phòng mình để ngăn chặn anh. Một cánh cửa khóa mà anh dường như không để ý, nói gì đến để tâm. Sự ám áp và thân thiết đã có giữa hai người trước đám cưới đã biến mất và thay vào đây là lòng căm hờn uất ức không thể nguôi ngoai. Điều đó rất gần với tình yêu.

Cho đến một đêm nọ cô đã quá sức chịu đựng. Cô là người lạ trong chính ngôi nhà của mình – hình như Patrick thấy khó chịu trước sự hiện diện của cô, còn những người khác coi cô là một con bé hồn hào ích kỉ. Trừ một người trong bọn họ, một người là bạn cô.

Rồi giấc mơ trở nên đầy nguy hiểm, Molly ngộ ngậy trong ghế, cố sức tỉnh giấc. Cô không thích điều này. Cô không muốn nhớ, không muốn hồi tưởng lại những chuyện xảy ra tiếp theo. Nhưng giấc mơ vẫn tiếp diễn.

Đó là người bạn duy nhất cô có thể dốc bầu tâm sự. Nhưng hình dáng người đó lại tối tăm và không rõ nét; ngay giọng nói cũng như từ xa xôi vắng đến, bảo cô hãy rời bỏ Patrick, bỏ trốn đến nơi nào không ai có thể tìm ra cô. Nếu cô đi với cha cô, mang theo tiền bạc của mình, người đó sẽ lo liệu để Patrick không bao giờ lợi dụng cô được nữa.

Molly cố nhìn rõ người đó qua những lớp sương mù, nhưng bất lực...cho đến cái đêm ông già Fred Canning cuối cùng cũng trút hơi thở cuối cùng vì bệnh ung thư, và người bạn đó cho cô biết Patrick sắp sửa ly dị cô.

Cô đi cùng ông ta ra khu chuồng ngựa nằm xa ngôi nhà, nơi Patrick nhốt bầy ngựa giống, và trong tâm trạng khiếp hãi đến tê liệt cô quan sát ông ta phóng hỏa đốt nơi ấy sau khi đánh ngất ông Ben tội nghiệp và để mặc ông cụ nằm trên vũng máu.

"Ông làm gì vậy?" Cô hét vào mặt ông ta. "Ông đã bảo sẽ giúp tôi rời khỏi đây cơ mà!"

"Cô sắp rời khỏi đây rồi, Molly thân mến. Cô sắp rời khỏi đây mãi mãi, trong ngọn lửa kia." Ông ta bắt đầu kéo xềnh xệch cô đang vừa la hét vừa giãy đạp về phía quang cảnh ghê rợn ấy, hơi lửa tấp vào mặt họ, và không hiểu lúc này ông ta đã cho thứ gì vào đồ uống của Molly mà cô không thể chống cự được ông ta.

Và rồi, trước khi ông ta có thể đẩy thân hình vật lộn trong bất lực của cô vào giàn thiêu đó, họ bỗng nghe thấy những tiếng la hét ngay sát bên tai, cùng với tiếng gầm gào trầm thấp của ngọn lửa. Ông ta chửi thề, bàn tay nới lỏng trong thoáng chốc, Molly liền vùng ra và bỏ chạy, một cách mù quáng, điên loạn, xuyên qua khu rừng mà không ai rành bằng cô, quay về ngôi nhà vắng. Cô vợ vội vã lấy bộ quần áo, lấy toàn bộ tiền dự trữ Patrick cất trong chiếc hộp nhỏ, trèo vào xe của mình, lái xe không ngừng suốt đêm cho đến sáng, nỗi kinh hoàng của cô chống trả lại tác động của những viên thuốc ngủ ông ta đã chuốc cho cô. Khi tới tiểu bang New York cô thuê một phòng nghỉ ọp ẹp và ngủ một mạch tám tiếng đồng hồ.

Ông ta đang ở trong phòng. Nếu Molly mở mắt thì bóng tối sẽ tan đi và cô sẽ thấy người đàn ông bộc lộ rõ ràng ý định muốn giết cô. Tuy nhiên, cô nhanh trí nghĩ, nếu cô cứ nhắm mắt có lẽ ông ta sẽ biến mất và cô sẽ an toàn. Nhìn chung đó là cả một vấn đề, nhưng với lòng can đảm mới khơi dậy được cô liền từ từ mở mắt và nhìn chăm chăm vào chiếc khăn nhăn nhúm trong tay. Với những vết bẩn màu cam đã khô. Molly ngược mắt lên.

"Chào bác Willy."

18. Chương 18

"Có vẻ cô không ngạc nhiên lắm khi thấy tôi," lão ta nói, Molly tựa mình trong ghế, nhất quyết không để lộ dù chỉ một giây nổi khiếp đảm lão gieo vào trong cô. Đến giờ cô đã nhớ ra tất cả, và cô thiết tha ao ước mình đừng nhớ ra.

"Ồ, Molly." Lão ta tiến vào phòng, và một lần nữa cô cảm giác được sự hung ác lớn vồn trên gương mặt đỏ hồng phúng phính của lão, sự hung ác cô đã không chịu nhận ra trong một tuần trống trơn ký ức đầy may mắn vừa rồi. "Tôi đã bảo cô từ trước là cô chưa bao giờ có khiếu diễn xuất mà. Chắc cô đã tìm lại được trí nhớ rồi."

"Phải." Tiếng cô cất lên khàn khàn khó nghe, cô vội vàng đằng hắng cho thông họng.

Beastie ngáy rên bên cạnh cô, Molly liền lẳng lặng giật vòng cổ của nó. "Vô ích thôi cưng" giọng Willy mượt như nhung, bàn tay run run của lão khẽ vuốt qua mớ tóc màu cà rốt. "Nó đã bị đánh thuốc mê. Tôi đã quyết định không cho nó phá đám những kế hoạch của tôi tối nay – cô biết đấy, nó rất yêu quý cô."

"Thế những kế hoạch của ông chính xác là gì?" Molly hỏi một cách bình tĩnh đến gần như bất thường. Cô đã gặp phải quá nhiều chuyện trong mấy ngày qua, mấy tuần vừa qua. Tất cả những gì cô có thể làm là nín chặt lấy sự thanh bình giả tạo quanh cô, quan sát lão ta trong lúc điên cuồng nghĩ kế thoát thân.

"Coi kìa, Molly, tôi biết chắc cô có thể hình dung ra." Lão tự ngồi xuống chiếc ghế đối diện cô và vất chéo hai chân, tự nhiên và tao nhã. "Tôi buộc lòng phải giết cô." Lão thở dài. "Tôi nghĩ tôi nên cho cô biết là điều đó làm tôi rất đau lòng, nhưng thành thực mà nói, nó chẳng khiến tôi bận tâm mấy may. Cô y như cái nhọt ở mông từ hồi Jared đem cô về nhà, và vị trí vững vàng của cô làm người ta khó chịu hết sức."

"Tại sao ông muốn giết tôi?"

"Vì một lí do xưa như trái đất, cưng. Là tiền. Cô có vô khối, tôi thì muốn nó. Khá là đơn giản." Đây là lần duy nhất người đàn ông này tỏ ra tỉnh táo, và nó tạo ra một sự cuốn hút lạnh gáy.

"Tiền của tôi sẽ thuộc về Patrick nếu tôi chết." Giọng Molly không giấu được vẻ tuyệt vọng. Cô khỏe mạnh, nhưng bác Willy, bất chấp sự rệu rã do rượu, đã từng chế ngự được cô trước đây, cái đêm chuồng ngựa bị cháy, và chắc chắn lão ta có thể làm thế lần nữa.

"Quả vậy. Nhưng trong trường hợp thắng đó không bị buộc tội giết người cơ. Và xem chừng mọi việc sẽ diễn ra theo hướng ấy. Tôi đã định đạo diễn nó thành vở kịch ba phần, y như câu nói trong môn bóng chày. Cô, cha cô và Toby. Nhưng chắc là tôi phải dàn xếp một vụ tự tử cho cô."

"Ông đã giết cha tôi," Molly nói thẳng.

Willy gật đầu hết sức hiền hòa. "Đâu có. Thực ra tôi đã sắp xếp cho Toby làm chuyện ấy, nhưng tôi cũng có mặt ở đó, chứng kiến. Tôi đã học được một điều là đừng bao giờ phải trả giá vì để cho thuộc hạ làm những nhiệm vụ quan trọng. Ngày nay cần phải giám sát chúng – bọn chúng chẳng có tí động lực nào cả. Toby được cái nhiệt tình vừa ý tôi, nhưng hẳn lại không giỏi ứng biến. Tôi thấy cô đang nắm một bằng chứng quan trọng về tôi. Tôi đã rất lo lắng khi chiếc khăn tay của Patrick không được tìm thấy cùng cái xác, Molly. Nó phá vỡ bao nhiêu kế hoạch dày công chuẩn bị."

"Nó có vết thuốc nhuộm tóc của ông." Cô giơ vuông khăn bằng lanh lên.

Cô hài lòng khi thấy sắc mặt hồng hào của lão ta trở nên tái mét. "Chết tiệt, tôi bất cẩn quá! Và thật may vì cô lại tưởng đã cứu chồng mình một vỏ. Rốt cuộc thì vận mệnh hình như vẫn đứng về phía tôi. Mọi việc nên diễn ra thuận lợi theo hướng này chứ."

"Chúng tôi đã đem cho ông số tiền đó." Từng đoạn ký ức đang ào ạt ủa về với một cường độ dữ dội đến chóng mặt. "Sao ông vẫn phải giết ông ấy?"

"Đó là điều cần thiết. Cha cô, một kẻ lừa đảo vặt lấu cá, đã biết chuyện gì đang diễn ra vào lúc cô xuất hiện. Hẳn nghĩ có thể đe dọa tôi để chiếm một nửa số tiền. Cô không biết đúng không? Đẳng nào hẳn cũng sớm phát hiện ra thôi. Đây là sai lầm duy nhất của tôi, Molly thân mến." Lão ngẩng ngửa hai bàn tay mình về trần ngậm. "Tôi cứ tưởng vết thương ở đầu ấy sẽ giết chết cô. Đập vỡ cái sọ bé nhỏ ngang bướng của cô. Lẽ ra tôi nên biết cô cực kì cứng đầu cứng cổ. Thử tưởng tượng sự bức bối của tôi khi cảnh sát gọi tới và cho biết cô vẫn còn sống xem. Và không có chiếc khăn tay! Tôi ngỡ mọi kế hoạch của mình đã đổ bể tan tành." Lão buồn bã lắc đầu. "Nhưng cô lại mắc chứng mất trí nhớ thuận tiện đến không tin nổi kia, và giờ thì, mọi chuyện lại vận hành êm như ru."

Lão thở dài.

”Êm như ru,” Molly dờ dẩn lặp lại.

”À, tôi thấy là cô đã uống một ít rượu gừng tối nay. Rất khó giấu thuốc trong những đồ uống nhẹ, cô biết đó. Tối nay nó chính là một liều an thần mạnh. Cô rất chi là ngoan cố, cưng ạ. Nhưng tôi thật hài lòng khi nhận thấy nó đã làm cô chậm chạp hơn.”

Molly không hề đựng đến một giọt rượu. Cô ngược mắt nhìn bác Willy với vẻ vô hồn giả tạo.

”Tôi sẽ không gây đau đớn đâu,” lão bổ sung. ”Dẫu cho cô đã gây đủ khó khăn cho tôi, về cơ bản tôi là người tốt. Tôi luôn cố gắng không lưu hận thù. Và tôi khá chắc chắn là không một ai nảy sinh nghi ngờ tôi đã nhúng tay vào cái chết của cha cô hay Toby. Vì tôi chẳng có động cơ nào – hoặc động cơ không mạnh bằng người chồng yêu quý của cô. Và một lí do nữa, Ermy thân yêu của tôi sẽ cho tôi những chứng cứ ngoại phạm tuyệt hảo. Ví dụ như, ngay lúc này đây tôi đang đi thăm bạn bè cũ ở Sturbridges hiện đã đi Devon? Bọn họ phải đi dự một lễ đính hôn từ trước, nhưng lúc họ đi tôi đã ở đó và khi họ về tôi sẽ vẫn ở đó. Và trong thời gian ấy sẽ có một thành viên của gia đình Winters cao quý làm chứng.”

Giọng lão nhuốm vẻ châm chọc khi lão đứng dậy rót một ly rượu mạnh. Đôi tay lão đột nhiên vững vàng, chẳng giống tình trạng hơi run run thường làm lão đau đớn. Một mặt nữa trong tính cách phức tạp của lão.

”Thế nếu họ không kết tội Patrick thì sao?” Molly hỏi, cố ý làm cho giọng dày hơn.

Willy nhún vai. ”Không sao cả. Hắn sẽ không đi bước nữa. Hắn yêu cô, cưng ạ. Tất cả chúng ta đều biết thế, cho dù cô quá thất vọng và trẻ con để mà nhận ra. Cái chết yếu do tự sát của cô sẽ giáng cho hắn một cú chí tử. Hắn sẽ tiếp tục chu cấp cho Ermy và tôi bởi hắn rộng lượng đến ngu ngốc, và trong vòng vài năm hắn sẽ gặp tai nạn với một con ngựa nóng tính hoặc cái phanh xe hỏng. Cô cũng biết là hắn phóng nhanh như thế nào. Một tay máu nóng và cục tính. Lẽ ra cô có thể cải tạo được hắn, nhưng trời ơi, đã quá muộn. Chúng ta có thể đợi, một khi mục tiêu vào tầm ngắm. Sự kiên nhẫn vô hạn, đó là yêu cầu đối với một tội phạm trí óc mới nhập môn.” Lão nốc một ngụm rượu lớn và nhìn chăm chăm vào ngọn lửa. ”Đúng đấy, Molly, tôi tự coi mình là tội phạm, và tôi tự hào về điều đó. Một người bình thường không thể làm được những chuyện tôi đã làm. Tôi có thể lên những kế hoạch tinh vi ngoài sức tưởng tượng, tôi có thể giết người nếu cần thiết, không ân hận, và đó là những đòi hỏi ở mức độ cao của kỹ năng và sự cống hiến.”

”Tôi không hiểu Toby có liên quan gì tới chuyện này,” cô nói, cố hướng Willy vào câu chuyện trong lúc lúc kiếm tìm bất cứ con đường nào khả dĩ để thoát thân. Chìa khóa nằm trong xe ô tô – cô có thể chạy nhanh hơn lão, nhất là nếu cô làm cho lão bị bất ngờ. Lão tưởng cô đang tê liệt vì ngấm thuốc; trong khi chất adrenaline đang chảy rần rần khắp cơ thể cô. ”Tại sao anh ta lại sẵn sàng giết người? Và tại sao ông lại trở mặt giết anh ta?”

”Toby hả? Toby đang trở thành một mối phiền phức. Gã chính là kẻ tìm cách giết cô ở khu chuồng ngựa bị cháy. Và cũng chính gã xếp đặt để đập vỡ bộ óc thông minh bé nhỏ của cô khi gã cài bẫy con ngựa. Nếu Patrick không tự dừng xuất hiện thì mọi sự đã xong xuôi, và cô ắt sẽ tiết kiệm được rất nhiều sự om sòm không cần thiết. Tuy nhiên thế mới là cuộc đời, phải không? Ôn ào một cách không cần thiết.”

Lão xoay xoay chiếc ly đã nhanh chóng cạn sạch quanh một ngón tay múp míp trắng bệch. ”Đó là một bài học bổ ích. Đừng bao giờ đánh bạn với một kẻ tâm thần. Toby đâu có diễm phúc đúng mực như cô tưởng. Gã luôn bị giầy vò bởi một nỗi đam mê kì lạ đối với cô, và khi cô kết hôn với Patrick chuyện đó đã đẩy gã ra khỏi giới hạn. Gã quyết định nếu gã không thể có cô thì không ai có được cô hết. Tôi e rằng phát hiện ra cô có quan hệ xác thịt với chồng đã đóng dấu ấn lên...những vấn đề của gã. Khi bóp cổ cô không thành đêm qua gã đã định quay lại với một khẩu súng, làm thế thì quá ư tùy tiện. Tôi nghĩ lẽ ra mình có thể nắm lấy cơ hội và cứ để gã hành động. Lẽ ra tôi có thể hy vọng gã sẽ không nói ra và cứ để mọi công việc của tôi cho một thằng nhóc loạn trí giải quyết. Nhưng chờ đợi cơ hội hoàn toàn không phải phong cách của tôi. Nên tôi tự tay chăm sóc cho gã.” Lão nặng nề buông tiếng thở dài. ”Nếu cô không mò lên giường Patrick thì tôi đã có thể hoàn tất những gì Toby đã bắt đầu hết sức cầu thả. Bên điều tra có lẽ sẽ không nhận thấy cái chết của cô đi liền sau cái chết của Toby.”

”Và ông đã để lại dấu vết buộc tội Patrick cạnh xác anh ta? Giống như ông đã làm với cha tôi?” cô hỏi, nhìn lão ta đứng dậy đi tới quầy rượu.

”Tất nhiên. Tôi đã tính trước để dự phòng một chiếc khăn tay nữa của hắn cùng với chiếc đồng hồ. Hắn

sẽ không thoát được đâu – cảnh sát là một lũ ngu cả nút. Thằng đàn Stroup ấy sẽ mừng hết biết khi được nhốt Pat lại rồi lao đến chỗ cô đang một thân một mình ngoài này. Nhưng đến đây rồi hẳn sẽ thấy xác người vợ đáng thương của Pat chết dưới chính tay hẳn, và thằng cha sẽ...”

Molly đứng bật dậy và lao ra khỏi phòng trước khi Willy kịp quay lại. Cô giật cửa và chạy ra ngoài trời đêm lạnh lẽo. Ngoài trời đang mưa phùn, tiếng chân huỳnh huých đuổi theo của bác Willy nghe rõ mồn một. Cô guồng chân chạy về phía garage, len lỏi qua các khung cửa, nghe thấy tiếng lão mỗi lúc một gần, hơi thở nặng nhọc hỗn hển của lão vang to trong không gian tĩnh mịch.

Cuối cùng cô đến được chỗ chiếc xe tải cũ. Đêm đen tịch mịch kì lạ - hẳn bác Willy đã đi sai hướng. Cô nhảy lên xe và với tay tìm chỗ khởi động.

Chìa khóa đã biến mất. Cô sờ soạng dưới sàn, trong ngăn xe kín mít, sợ hãi và tuyệt vọng khiến cô quên đi mối đe dọa đang áp sát phía sau. Lúc ngồi thẳng dậy đập ngay vào mắt cô là cặp mắt bành bệch đầy sát khí của Willy.

Cô ngồi ngậy ra như con ngốc, quá choáng váng vì kinh hoàng để khóa cửa chặn lão lại. Lão lôi cô ra khỏi ghế, về tức tối điên cuồng hòa lẫn một niềm khoái trá khủng khiếp nào đó.

“Tôi đã cảnh báo cô tôi coi mình là một tội phạm bậc thầy cơ mà,” lão nói nhẹ nhàng, hai bàn tay múp múp trắng nhợt đặt lên cánh tay Molly, siết lại với một sức mạnh đáng ngạc nhiên. “Cô vừa qua mặt được tôi, Molly. Cho dù tôi đã lường trước để lấy chìa khóa đi, cô không nên đi quá xa thế này. Cô chẳng uống giọt rượu này tối nay phải không? Cô tưởng có thể lừa được tôi. Cái tính khó chịu nhất ở cô. Và chỉ tổ phí thời gian thôi – cái xe này không hoạt động, nhớ chứ? Không,” Lão kéo cô quay về qua dây chuồng ngựa và khoảng sân, trở vào bếp, “Tôi e rằng cô phải bị trừng phạt vì tội này. Sự cao thượng của tôi rất dễ mất. Tôi đã định làm cho chuyện đó dễ dàng đối với cô, dù gì chúng ta cũng có một thời gian thân thiết, nhưng giờ sẽ chỉ có đau đớn mà thôi. Sẽ rất đau đớn.” Mắt lão sáng long lanh và Molly nhận thấy lão bắt đầu chảy dãi.

Trong khoảnh khắc cô nghĩ mình vừa trông thấy một tia sáng lóe lên đằng xa, nhưng cô chưa kịp nhìn kĩ hơn nó đã biến mất, và cô không muốn đánh động kẻ sắp giết mình. Sự cứu cánh là không có khả năng. Nếu cô muốn giữ được mạng sống cô phải dựa vào sức mình, và ngay lúc này đây các cơ hội của cô nghe chừng không khả quan mấy.

“Ông sẽ làm thế nào?” cô làm vẻ nhún nhường hỏi lúc họ một lần nữa quay về phòng khách và lão dúm cô vào một chiếc ghế.

Willy nhếch mép cười hài lòng, đưa bàn tay nhờn nhờn như sên vuốt mớ tóc lưa thưa bù rối. “Cô sẽ được tìm thấy trong tình trạng bị treo cổ trên một thanh xà ngang trong phòng áp mái. Và phải mất một thời gian kha khá người ta mới tìm ra cô – một tờ giấy đánh máy sẽ đánh lạc hướng mọi người mất mấy ngày. Cho đến khi cô bắt đầu bốc mùi, cưng ạ.” Lão ngồi xuống cầm lấy cốc rượu. “Tôi vốn định rộng lượng chỉ dùng hai cổ tay bẻ cổ cô thôi để cô chỉ đau một chút rồi kết thúc.” Lão mỉm cười qua ánh lửa nhảy nhót, và Beastie tiếp tục ngáy vang khoan khoái. “Nhưng giờ thì tôi sẽ bóp cổ cô, một cách từ từ, để có thể chứng kiến hai mắt cô lồi ra, thấy miệng cô há hốc và gào thét xin tôi rủ lòng thương, thấy cô van nài khi tôi tước đi cuộc sống của cô bằng hai bàn tay mình.” Tất cả nghe như một công thức: cặn kẽ, nhưng đơn giản và hiệu quả.

Run rẩy đến không thể kiểm soát, Molly buông thông tay xuống, và nhận ra, cách tâm với cô chỉ một inch, là bó que còi lò có móc bằng đồng đã nhiều năm tuổi. Lão ta sẽ để ý ngay nếu cô có động thái với tới chúng, và cơ hội thoát thân cuối cùng của cô sẽ tiêu tan.

Willy nhìn đồng hồ đeo tay với tác phong rất gọn gàng. “E là đã muộn giờ rồi, cưng ạ,” lão ân cần thông báo. “Câu chuyện đang thú vị nhưng tôi phải dành ra đủ thời gian để quay lại trước khi các bạn bè chủ nhà của tôi trở về.” Lão đứng lên, bước về phía cô một cách cực kỳ thông thả. Cô quan sát lão qua đôi mắt sụp xuống, đầu óc dồn hết vào chiếc que còi lò nằm cách tâm tay cô trong gang tấc, nghĩ đến Patrick, và gã Toby bệnh hoạn tội nghiệp đã chết. Nghĩ đến cha, người cô vừa mới biết. Cô đã tưởng có thể tìm đến ông ta nhờ giúp đỡ, để có một nơi trốn khỏi Willy và mối nguy hiểm, một nơi để trốn khỏi người chồng vốn ghét cô. Thế nhưng cha cô sẵn sàng phản bội cô vì tiền. Nhưng kết cục ông ta mới chính là người bị phản bội.

Willy tiến lại gần hơn, thè lưỡi liếm đôi môi khô mềm nhẽo, cặp mắt ướt ướt sáng lấp lánh, những ngón tay nung núc giật giật.

Và rồi một âm thanh, những tiếng động rất ngắn ngủi bất ngờ vang lên trong phòng. Willy quay phắt người, lưng lão xây lại chỉ trong một giây. Molly chỉ cần có thể. Không một chút lưỡng lự cô vung chiếc que cời lò bằng đồng xinh xắn đập vào đầu lão, những sợi tóc màu cam chảnh chọe vô tác dụng trong việc làm lớp che chắn. Thân hình phì lũ của lão gục xuống sàn trong thái độ hiếu kỳ hoặc là kinh ngạc. Molly ngẩng lên và bắt gặp đôi mắt xanh đầy sững sờ của chồng mình, theo sát phía sau là Trung úy Ryker và các nhân viên của anh ta.

Sau một lúc Patrick phá tan sự im lặng. anh hỏi bằng tông giọng điềm chúi bất bình, “tôi biết cứu em bằng cách quái nào đây khi em hoàn toàn có khả năng tự lo liệu chứ?”

Cô nhún vai, và mỉm cười, rồi bước một bước về phía anh và khá bình thản bước qua thân hình bất động của bác Willy yêu quý.

19. Chương 19

Tối hôm ấy cô nằm ngủ trong vòng tay anh, cuộn mình rúc vào người anh như thể đó là nơi cô thuộc về. Patrick nằm bên cạnh cô, lơ mơ ngủ, đôi tay siết quanh người cô đầy chiếm hữu.

Anh đã cố nói lí lẽ với Molly. “Anh quá già đối với em,” anh đã nói. “Tính anh quá thô lỗ.”

“Em trưởng thành hơn nhiều so với tuổi,” cô đáp, một sự dối trá trắng trợn, và cắn vào vai anh, “và bản thân em khá cộc tính.”

“Lẽ ra anh đừng bao giờ nên lấy em,” một lúc lâu sau anh thử lại, khi cô đang liếm vào rốn anh. “Anh đã lợi dụng em. Anh biết em vốn si mê anh, sẽ làm bất cứ điều gì vì anh...”

“Đúng vậy,” cô đồng ý, di chuyển xuống thấp hơn.

Giọng Patrick gần lại và khàn đặc. “Nhưng nó không công bằng đối với em.”

“Để em tự quyết định thể nào mới là công bằng,” cô đáp.

“Em sẽ tìm thấy người phù hợp hơn với mình.”

“Chẳng có ai phù hợp hơn cả.”

“Rồi em sẽ hối tiếc.”

Miệng cô quá bận rộn không thể đáp lại một lời tuyên bố hết sức kì cục như thế, và Patrick thấy mình không thể khơi lên bất cứ cuộc tranh cãi nào vào thời điểm hiện tại. Nhưng lúc lâu sau, khi họ nằm cuộn trong vòng tay nhau, anh lùa hai tay vào suối tóc vàng như lúa chín của cô nâng gương mặt cô lên. Cô có vẻ buồn ngủ, thỏa mãn, vô cùng hài lòng với chính mình, và anh không muốn quan tâm nhiều đến điều đó.

“Anh sẽ không giữ em ở đây,” anh nói bằng giọng khàn khàn lạnh lẽ.

Cô mở to mắt nhìn anh. “Anh không thể bắt em rời xa anh được đâu.” Cô đưa hai tay ôm lấy gương mặt anh, giọng cô tha thiết. “Anh không yêu em sao, Patrick?”

Anh chưa bao giờ có ý định nói với cô. Anh luôn cho rằng làm thế là lợi dụng cô một cách bất công. Nhưng anh không còn cách nào tránh được câu trả lời trước câu hỏi đơn giản, chân thành của cô.

“Hoàn toàn không,” anh đáp.

Cô mỉm cười, nụ cười rạng rỡ và đầy nước mắt. “Em biết,” cô nói.

Và anh tự hỏi có phải anh vừa phạm một sai lầm nghiêm trọng nhất trong đời.

Khi Molly thức dậy sáng hôm sau thì anh đã đi rồi. Anh đi lúc nào cô cũng không biết. Cô có thể nghe văng vẳng tiếng bà Morse đang tự độc thoại dưới nhà bếp – Patrick đã để cửa ngỏ. Bà Morse chắc tâm trạng đang vui vẻ, vì bà đang hát khá to một giai điệu.

Molly nhảy ra khỏi giường của Patrick và vươn vai hết cỡ. Ánh nắng rực rỡ đang tràn vào qua những ô cửa sổ, có vẻ như mùa đông cuối cùng cũng sắp qua. Cảm giác được sống trong một buổi sáng tháng Tư như thế này thật thích, dù cô ngờ rằng bác Willy tội nghiệp cũng chia sẻ quan điểm ấy. Cô đã làm cho lão ta một phen choáng váng, và hiện giờ lão đang buồn bực ngồi trong trại giam địa phương, chờ ngày xét xử.

Cô tắm và xỏ vội một chiếc quần jeans cắt ống và áo T-shirt ôm sát. Cô muốn gặp Patrick. Để xem liệu niềm tin đang dần nảy mầm cùng sự thân thiết có tồn tại bên ngoài bốn bức tường phòng ngủ hay không. Để xem liệu anh có còn biết rằng anh yêu cô hay không.

Thế nhưng cô cũng gần như sợ hãi không dám tìm hiểu. Nếu anh lại một lần nữa trưng ra với cô bộ mặt lạnh lùng sắt đá thì cô không nghĩ mình có thể chịu đựng được chuyện đó.

“Chào cô, sáng nay trời đẹp nhỉ?” Bà Morse chào Molly với thái độ vui vẻ gần như vô duyên, nếu xét đến hoàn cảnh hiện tại. Mang cà phê và đĩa bánh lại bàn, bà đon đả kéo một chiếc ghế ra. “Cô hãy ăn đi, vì Chúa!” Bà ra lệnh. “Patrick đã kể hết với tôi về nỗi hoảng sợ của cô tối qua rồi – cô cần nghỉ ngơi và ăn uống thật ngon sau một thử thách như thế!” Bà lắc đầu cảm thán. “Willy đã khai tuốt tuần tuốt khi lão thấy đã hết đường thoát. Chúng ta sẽ không bao giờ phải lo lắng về lão nữa. Người ta sẽ giam lão hàng trăm năm, cô hãy nhớ lời tôi. Tôi chỉ nghĩ thật đáng tiếc vì người ta không áp dụng án tử hình thường xuyên hơn.” Bà ngừng lại lấy hơi. “Còn về bác Ermy của cô, lí do vì sao tự đứng mụ ta biến mất tăm, đến giờ vẫn chưa ai giải thích được. Có vẻ như họ sẽ chẳng bao giờ tìm ra mụ ta, càng đáng tiếc hơn. Sao thế, con gái, cô không thấy ngon miệng à?”

Molly lắng đầu và nở nụ cười lo âu. “Tôi không quan tâm họ có tìm được Ermy hay không,” cô thành thật nói. “Chừng nào bà ta còn ở cách xa nơi đây thì bà ta có làm gì với tôi cũng chẳng quan trọng. Tôi nghĩ bà ta chẳng là gì ngoài một con tốt trên bàn cờ của Willy.”

Bà Morse khịt mũi. “Cũng có thể. Mụ ta vẫn là một trong những phụ nữ ti tiện nhất tôi từng biết, chắc cô cũng nghĩ thế. Tuy nhiên cô nói đúng – chừng nào mụ ấy không lảng vảng quanh đây thì chẳng sao hết. Tôi vẫn thấy rung mình khi nghĩ đến những năm tháng hai kẻ đó sống ở đây với bộ mặt hết sức thân thiện đối với cô, trong lúc ấy chúng lại âm mưu những kế hoạch độc ác đến thế.” Bà lắc mái đầu tóc xám về bên khoắn. “Nào nào cô bé, ăn chút gì đi. Cô cần đắp thêm thịt vào những lóng xương kia.” Mặt bà thể hiện vẻ hơi bất bình trước trang phục thiếu vải của Molly.

“Patrick đâu ạ?” cô đột ngột hỏi, hồi hộp đến không chịu nổi. Cô không thể đợi thêm một phút nào để biết được thái độ của anh đối với cô có thể là gì.

“Lần cuối cùng tôi thấy thì cậu ấy ở ngoài sân. Cậu ấy dặn lại rằng tí nữa cô và cậu ấy sẽ phải vào thị trấn để trình báo với cảnh sát...” Giọng bà nhỏ dần vì Molly đã chạy ra cửa.

Mặt đất đang chan hòa ánh nắng, ngày nóng thực sự đầu tiên của năm, và cô phải nhú chặt mắt cho khỏi chói. Gió chỉ thoang thoảng rất nhẹ, thổi tóc cô xòa vào mặt. Cô nôn nóng gạt tóc ra, dỗi mắt tìm anh, có phần sợ hãi những gì mình sẽ thấy khi cô nhìn vào mắt anh.

Cô trông thấy anh ngay lập tức, thân hình rắn rỏi của anh đang cúi xuống một bộ yên cương, mắt nhắm lại chăm chú, mái tóc đen xòa xuống gáy theo một cách dễ thương khiến cô khao khát muốn vươn tay chạm vào. Đến lúc này thì cô vẫn chưa dám.

Cô tiến lại gần, bóng cô đổ dài hắt qua chỗ anh, Patrick lập tức ngẩng đầu lên. “Xin chào,” giọng cô khá hụt hơi, cố che giấu nỗi lo lắng của mình, trong lúc ấy cô lắng nghe nhịp đập tim mình, những dây thần kinh thon thót, nỗi hoảng sợ chuyện này sẽ kết thúc trong thảm họa như nhấn chìm cô.

Anh đứng dậy, nhìn cô một lúc, gương mặt anh lạnh nhạt và vô cảm. Và rồi đôi mắt anh trở nên ấm áp. Anh đưa tay về phía cô, và không nghĩ ngợi gì cô lao vào vòng tay anh.

Miệng anh tìm đến miệng cô với một sự thân mật tự nhiên và chủ động khiến cô biết mọi chuyện sẽ tốt đẹp. Cô lùa những ngón tay vào đám tóc sau gáy anh. Patrick hơi lùi lại, và nụ cười của anh sáng hơn cả ánh

mặt trời rực rỡ.

“Xin chào,” anh nói. “Anh yêu em.”

Và mùa đông cuối cùng cũng kết thúc.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/winters-edge>